

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๒๘ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันศุกร์ที่ ๒๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๔๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิก ที่มาประชุมทั้งหมด ๑๑๓ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ บัดนี้มีสมาชิกฯ มาประชุม
ครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุมครับ
ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานฯ แจ้งต่อที่ประชุมทราบ ไม่มี
ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม
รับรองรายงานการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑ ถึงครั้งที่ ๓ (สมัยสามัญ)
พุทธศักราช ๒๕๕๕ จำนวน ๓ ครั้ง และครั้งที่ ๑ ถึงครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
พุทธศักราช ๒๕๕๕ จำนวน ๑ ครั้ง รวมทั้ง ๒ สมัย รวมเป็น ๑๐ ครั้ง เชิญท่านสราวุธครับ
นายสราวุธ นิยมทรัพย์ (นครปฐม) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
กระผม สราวุธ นิยมทรัพย์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครปฐม รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันศุกร์ที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ และครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญ
นิติบัญญัติ) วันศุกร์ที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๕ มีสมาชิกฯ ท่านหนึ่งจากจังหวัดนครศรีธรรมราช
คือ พลโท โอภาส รัตนบุรี ได้ขอแก้ไขหลายหน้า หลายบรรทัด ซึ่งตามข้อบังคับการประชุม
วุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๒๗ ผมขออนุญาตอ่านสักนิดหนึ่งเพื่อประกอบคำอธิบาย
“ข้อ ๒๗ รายงานการประชุมวุฒิสภาครั้งใด เมื่อได้วางสำเนาไว้เพื่อให้สมาชิกตรวจดูแล้ว
ถ้ามีการแก้ไขเพิ่มเติมในภายหลังโดยคณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมและติดตาม
มติของวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมเอง หรือ โดยสมาชิกขอแก้ไขเพิ่มเติมก็ตาม ในคราวที่

LIRT

วุฒิสภาพิจารณารับรองรายงานการประชุมนั้น คณะกรรมาธิการจะต้องแถลงต่อที่ประชุมวุฒิสภาถึงการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว” สมขออนุญาตท่านกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา ขอนำข้อแก้ไขของ พลโท โสภณ รัตนบุรี ในการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๕ หน้า ๑๐๕ บรรทัดที่ ๔ ซึ่งอภิปรายว่า “แล้วก็ถ้า” แก้เป็น “แล้วก็” ตัดคำว่า “ถ้า” ออก ในหน้า ๑๐๕ บรรทัดที่ ๕ “๑๐ นาทีนี้” ตัดคำว่า “นี้” ออก ในหน้า ๑๐๕ บรรทัดที่ ๖ “๕ นาทีนี้” ตัด “นี้” ออก หน้า ๑๔๑ บรรทัดที่ ๑๗ “ของข้างใคร” ตัด “ข้าง” ออก หน้า ๑๔๑ บรรทัดที่ ๑๘ “ที่นี้ว่า” แก้เป็น “ครั้งนี้” ส่วนคำขอแก้ไข ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ หน้า ๘๗ บรรทัดที่ ๕ “นะกรับ” ตัด “นะ” ออก หน้า ๘๗ บรรทัดที่ ๖ “นะกรับ” ตัด “นะ” ออก หน้า ๘๗ บรรทัดที่ ๖ “ที่ออกไปอย่างอื่น” แก้เป็น “ต่าง” หน้า ๘๗ บรรทัดที่ ๗ “ไปประการ” แก้เป็น “เรื่อง”

ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ คณะกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมฯ ขณะนี้ได้ตรวจไปถึงครั้งที่ ๑๘ ซึ่งในรายงานนี้ได้ส่งให้สภาเพื่อรับรองถึงครั้งที่ ๑ ความจริงตรวจถึงครั้งที่ ๑๘ แล้ว -----

เนื่องจากข้าก็เพราะว่าทางคณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา ได้ทำงานเสร็จภารกิจหมดแล้ว ได้ส่งไปยังสำนักกรรมการซึ่งเขาจะต้องไปพิมพ์ และก็ส่งไปให้สมาชิกฯ ตรวจสอบก่อนที่จะนำเข้าสู่สภาฯ ซึ่งขณะนี้ก็มีวางไว้ตรวจสอบอยู่ที่ห้องรับรอง ๑ จึงขอกราบเรียนต่อท่านประธานวุฒิสภา แล้วก็ตามที่ผมกราบเรียนว่า เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการฯ ต้องรายงานตามข้อบังคับ ข้อที่ ๒๗ ผมก็ได้รายงานต่อสภาแล้วครับ ขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ มีท่านสมาชิกฯ ท่านใดจะมีการแก้ไขเพิ่มเติม
ประการใดนอกเหนือจากที่ท่านสราวุธได้ชี้แจงไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขอแก้ไขเพิ่มเติม)

ประธานวุฒิสภา : ก็เป็นอันว่าทางวุฒิสภารับรอง ๑๐ ครั้ง ถึงครั้งที่ ๗ (สมัยสามัญญัติบัญญัติ) คือประชุมเมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๕ ถ้าไม่มีท่านสมาชิกฯ เห็นแย้งอย่างอื่นถือว่ารับรองรายงานการประชุมนะครับ

ต่อไปเป็นระเบียบวาระเรื่องด่วน ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

รายงาน

ของ

คณะกรรมการวิสามัญ

พิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

พ.ศ.

สำนักกรรมการ 1

กลุ่มงานคณะกรรมการการเศรษฐกิจฯ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับทางการเงิน
วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน

ต่อมาวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาออกไป
เป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สว ๑๑๐๙/ร ๘๘๘

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งซึ่งีทางภูมิศาสตร์ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวพร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งซึ่งีทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งซึ่งีทางภูมิศาสตร์ พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้วไว้พิจารณา และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้น
คณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งกรรมาธิการวิสามัญ คณะนี้ ประกอบด้วย

๑. นายจำเริญ จิตรธร	๒. นายจิโรจน์ ชาติพันธุ์
๓. นายณรงค์ ฟูหนอง	๔. นายณรงค์สิทธิ์ เครือรัตน์
๕. นายถวิล ไพรสณฑ์	๖. นายธีระ ศรีจิวัฒน์
๗. นายนิรันดร์ ทิทัศน์วัชร	๘. นายประศักดิ์ เณ กาศสินธุ์
๙. นายประสิทธิ์ ปทุมวักษ์	๑๐. พลโท ปัญญา อุดุประเสริฐ
๑๑. นายพร เพ็ญพาส	๑๒. นางพรหมจรรย์ จิตนเศรษฐี
๑๓. นายมนัส ทุ่งเวียง	๑๔. พลเอก มนัส ยงร่วมศิริ
๑๕. นายยรรยง พวงราช	๑๖. นายวรวิทย์ ทัตต์เพ็ชร
๑๗. นายวิจิต พูลลาภ	๑๘. นายวิโรจน์ อมตกุลชัย
๑๙. นายสมเกียรติ ยอเนิมล	๒๐. นายสมสิทธิ์ ศิริเจริญไชย
๒๑. นายเสรี สุวรรณภานนท์	๒๒. นางอรุณญา สุจินดี
๒๓. นายสังพร จารุจินดา	๒๔. นายอิมรอม มะลูลีม

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๕ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญฯ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอสู่ที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

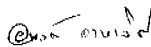
(ลงชื่อ) วิโรจน์ อมตกุลชัย

(นายวิโรจน์ อมตกุลชัย)

ประธานคณะกรรมาธิการวิสามัญ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งประดิษฐ์ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ...

สำเนาถูกต้อง

(นางอนงค์ งานเลิศ)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมการการเคหะรัฐกิจฯ

สำนักกรรมการ ๑

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

สำนักกรรมการ ๑

โทร. ๐ ๒๒๙๙ ๑๕๗๐, ๐ ๒๒๙๙ ๑๕๗๒

โทรสาร ๐ ๒๒๑๑ ๑๕๗๒

ชานันท์ พิมพ์

อนงค์ ทาน

LIRT

รายงานของคณะกรรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ.

ตามที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันศุกร์ที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๕ ได้ลงมติรับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้วไว้พิจารณา และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๕ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นั้น

บัดนี้ คณะกรรมาธิการดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการได้มีมติเลือกตั้ง

๑.๑ นายวิโรจน์ อมตกุลชัย	เป็นประธานคณะกรรมการ
๑.๒ นายจำเริญ จิตรกร	เป็นรองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๑.๓ นายเสรี สุวรรณภานนท์	เป็นรองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๑.๔ นางพรหมจารีย์ รัตนเศรษฐ์	เป็นเลขานุการคณะกรรมการ
๑.๕ นายสมเกียรติ อ่อนวิมล	เป็นโฆษกคณะกรรมการ

๒. ที่ประชุมคณะกรรมการ ได้มีมติแต่งตั้ง นางอนงค์ งานเลิศ ผู้อำนวยการ
กลุ่มงานคณะกรรมการการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม สำนักกรรมการ ๑ สำนักงาน
เลขาธิการวุฒิสภา เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ.
๒๕๔๔ ข้อ ๔๒ วรรคสาม

๓. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ
กระทรวงพาณิชย์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา

๑. นายบุญวิศร์ สุวรรณกุล	รองอธิบดี
๒. นายพิษณุ เสกสิทธิ์	ผู้อำนวยการกองกฎหมายและอุทธรณ์

(๒)

๓. นางสาววิรัชชา ชำนาญวงศ์ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานทะเบียนการค้า ๗
๔. นายวรวิศม์ ไปรษณานนท์ นิติกร ๗ ๑
๕. ร้อยโท รัตนพจน เอกโยคยะ นิติกร ๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นายธเนศ ไชยหมาน นักกฎหมายกฤษฎีกา ๖ ๑
กองพัฒนานิติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

๔. ผู้ซึ่งคณะกรรมการได้เชิญมาชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ
องค์กรความหลากหลายทางชีวภาพและภูมิปัญญาไทย
นายวิฑูรย์ เลี่ยนจำรูญ ผู้อำนวยการองค์กรความหลากหลายทาง
ชีวภาพและภูมิปัญญาไทย

๕. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ จำนวน ๖ คน ดังนี้

- ๕.๑ นายสุนทร จินดาอินทร์
๕.๒ นายตราวุธ นิยมทรัพย์
๕.๓ นายนิวัฒน์ พันธุ์
๕.๔ นายนิรัตน์ อยู่ภักดี
๕.๕ นายลัก กกลแสงเรือง
๕.๖ พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา

อนึ่ง มีคำแปรญัตติที่ค้างตกไปตามข้อบังคับฯ ข้อ ๘๗ คือ
คำแปรญัตติของ พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา

๖. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

ไม่มีการแก้ไข

LIART

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๑ บททั่วไป

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

มีการแก้ไข

มาตรา ๔

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๒ การขึ้นทะเบียน

ไม่มีการแก้ไข

สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

มาตรา ๕

ไม่มีการแก้ไข

นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์และนายมนต์ รุ่งเรือง

(กรรมการ)

ขอสงวนความเห็นโดยให้

แก้ความในมาตรา ๕ เป็นดังนี้

"มาตรา ๕ สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขอขึ้นทะเบียนสำหรับสินค้าใดต้องไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งใดอย่างใดหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เป็นชื่อสามัญของสินค้าที่จะใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้น

(๒) เป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

ของประชาชนหรือนโยบายแห่งรัฐ"

นายสุรารุช นิยมทรัพย์ นายนิวัฒน์ หันจั่ว

และนายนิรันดร์ อนุภัคดิ์

ขอแปรญัตติโดยให้แก้ความ

ในมาตรา ๕ เป็นดังนี้

"มาตรา ๕ สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขอขึ้นทะเบียนสำหรับสินค้าใดต้องไม่มี

ลักษณะอย่างหนึ่งใดอย่างใดหนึ่งดังต่อไปนี้

LIRT

(๕)

(๑) เป็นชื่อสามัญของสินค้าที่จะใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้น

(๒) เป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
ของประชาชนหรืออันใญ่กายแห่งรัฐ”

คณะกรรมการไม่เห็นด้วย	ผู้แปล/ผู้ตัดทอนสงวน
มาตรา ๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๐	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๖	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๗	ไม่มีการแก้ไข

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๑๘

นางพรหมจารี จิตินเศรษฐีและนายมนัส รุ่งเรือง
(กรรมการกิจการ)

ไม่มีการแก้ไข

ขอสงวนความเห็นโดยให้
แก่ความในวรรคสามของ
มาตรา ๑๘ เป็นดังนี้

“เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแล้ว ถ้าฝ่ายหนึ่งใดฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยกับ
คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ให้มีสิทธินำคดีไปสู่ศาลได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง
คำวินิจฉัยนั้น ถ้าไม่ดำเนินคดีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
เป็นที่สุด”

นายสราวุธ นิยมทรัพย์ นายนิวัฒน์ พันธุ์
และนายนิรัตน์ อยู่ภักดี

ขอแปรญัตติโดยให้แก่ความ
ในวรรคสามของมาตรา ๑๘
เป็นดังนี้

“เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแล้ว ถ้าฝ่ายหนึ่งใดฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยกับ
คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ให้มีสิทธินำคดีไปสู่ศาลได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง
คำวินิจฉัยนั้น ถ้าไม่ดำเนินคดีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
เป็นที่สุด”

คณะกรรมการกิจการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๑๙

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๐

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๓ การแก้ไขและเพิกถอนระเบียบ
สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๒

นายเล็ก กอแสงเรือง

ไม่มีการแก้ไข

ขอแปรญัตติโดยให้ความ
ในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๒
เป็นดังนี้

"มาตรา ๒๒ เมื่อนายทะเบียนได้รับขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตาม
มาตรา ๑๙ แล้ว หากปรากฏหลักฐานภายหลังว่าการขอขึ้นทะเบียนหรือการขึ้นทะเบียนได้ดำเนินการไป
โดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยคำพราง หรือโดยมีรายการข้อความผิดพลาดจากความเป็นจริงในขณะที่รับ
ขึ้นทะเบียน ผู้มีส่วนได้เสียบุคคลใดหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อาจขอให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ
มีคำวินิจฉัยให้แก่หรือเพิกถอนทะเบียนได้ การแก้ไขหรือเพิกถอนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่
กำหนดในกฎกระทรวง"

คณะกรรมการธิการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๒๓

นายเล็ก กอแสงเรือง

ไม่มีการแก้ไข

ขอแปรญัตติโดยให้ความ
ในมาตรา ๒๓ เป็นดังนี้

"มาตรา ๒๓ ในกรณีที่ปรากฏว่า ศัพท์ผลิตภัณฑ์มีการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่ จังหวัด
อำเภอ หรือแหล่งภูมิศาสตร์ ภายหลังการขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑๙ ศัพท์ผลิตภัณฑ์ที่ส่งให้
สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มีลักษณะต้องห้ามตามบทर्फ ๕ หรือทำให้รายการที่ส่งกับศัพท์ผลิตภัณฑ์หรือ
รหัสศัพท์ผลิตภัณฑ์ส่งให้ส่งต่อทั้งไว้ในทะเบียนเปลี่ยนแปลงไป ให้บุคคลตามมาตรา ๑๖ ผู้มีส่วนได้เสีย
หรือพนักงานเจ้าหน้าที่อาจขอให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้คณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแก้ไขหรือเพิกถอน
ทะเบียนให้ถูกต้อง และให้ความในมาตรา ๒๒ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม"

คณะกรรมการธิการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๒๔

หมวด ๔ การใช้และการส่งรับการใช้
สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

ไม่มีการแก้ไข

ไม่มีการแก้ไข

LIART

มาตรา ๒๕

นายศึก กอแสงเรือง

มีการแก้ไข

ขอแปรญัตติโดยให้แก้ความ
ในมาตรา ๒๕ เป็นดังนี้

"มาตรา ๒๕ เมื่อมีการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้าใดแล้ว ผู้ที่ผลิตสินค้านั้นซึ่งอยู่ในพื้นที่ของภูมิศาสตร์ของสินค้าดังกล่าวหรือผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น บุคคลตามมาตรา ๗ (๑) และ (๒) ไม่ว่าจะเป็นผู้ไปขึ้นทะเบียนหรือไม่ มีสิทธิใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขึ้นทะเบียนกับสินค้าที่ระบุ ตามเงื่อนไขที่นายทะเบียนเห็นสมควรกำหนด"

คณะกรรมการพิจารณาไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๒๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๗

ไม่มีการแก้ไข

**หมวด ๕ การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์
สำหรับสินค้าเฉพาะอย่าง**

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๘

นายศึก กอแสงเรือง

ไม่มีการแก้ไข

ขอแปรญัตติโดยให้แก้ความ
ในวรรคสี่ของมาตรา ๒๘
เป็นดังนี้

"การกระทำตามวรรคสองมิให้ถือว่าเป็นการกระทำโดยมิชอบหากผู้ใดใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้นได้ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวเป็นระยะเวลาสิบปีติดต่อกันก่อนวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หรือโดยสุจริตก่อนวันดังกล่าว"

คณะกรรมการพิจารณาไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๒๙

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๖ คณะกรรมการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๐	มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๒	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๔	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๕	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๖	ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗

นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์ และ นายมนต์ วังเรือง
(กรรมการ)

ไม่มีการแก้ไข

ขอสงวนความเห็นโดยให้
แก้ความในมาตรา ๓๗
เป็นดังนี้

"มาตรา ๓๗ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหรือ
ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้ และให้นำมาตรา ๓๖ มาใช้
บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม"

นายสุราษฎร์ นิชมทรัพย์ นายวิวัฒน์ พันธุ์
และ นายนิรันดร์ อยู่ภูวกดี

ขอแปรญัตติโดยให้แก้ความ
ในมาตรา ๓๗ เป็นดังนี้

"มาตรา ๓๗ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหรือ
ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้ และให้นำมาตรา ๓๖ มาใช้
บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม"

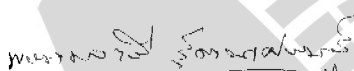
คณะกรรมการธิการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

<u>มาตรา ๓๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๗ บทกำหนดโทษ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๙</u>	คณะกรรมการธิการตัดออก
<u>มาตรา ๔๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๑/๑</u>	คณะกรรมการธิการเพิ่มขึ้นใหม่
<u>มาตรา ๔๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๓</u> นายสุนทร จินดาอินทร์ คณะกรรมการธิการได้แก้ไขไว้แล้ว	มีการแก้ไข ขอแปรญัตติแก้ไขความ ในมาตรา ๔๓ ไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>อัตราค่าธรรมเนียม</u>	ไม่มีการแก้ไข

๗. คณะกรรมการธิการวิสามัญได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(นางพรหมจรรย์ จิตนเศรษฐ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาวิสามัญ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ.

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์” หมายความว่า ชื่อ สัญลักษณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เรียก หรือใช้แทนแหล่งภูมิศาสตร์ และที่สามารถบ่งบอกว่าเป็นสินค้าที่เกิดจากแหล่งภูมิศาสตร์นั้นเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ ชื่อเสียง หรือคุณลักษณะเฉพาะของแหล่งภูมิศาสตร์ดังกล่าว

“แหล่งภูมิศาสตร์” หมายความว่า พื้นที่ของประเทศ เขต ภูมิภาคและท้องถิ่น และให้หมายความรวมถึงทะเล ทะเลสาบ แม่น้ำ ลำน้ำ เกาะภูเขา หรือพื้นที่อื่นที่อันเนื่องด้วย

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่สามารถซื้อขาย แลกเปลี่ยน หรือโอนกันได้

ไม่ว่าจะเกิดโดยธรรมชาติหรือเป็นผลผลิตทางการเกษตร รวมถึงรวมถึงผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรม และอุตสาหกรรม

“ชื่อสามัญ” หมายความว่า ชื่อที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นชื่อที่ใช้เรียกขานสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งหรือชื่อที่ชื่อของสกุลพันธุ์พืชหรือสัตว์

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้

“นายทะเบียน” หมายความว่า อธิบดีหรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนเรียกเงินค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๒

กาขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

มาตรา ๕ สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขอขึ้นทะเบียนสำหรับสินค้าใดต้องไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นชื่อสามัญของสินค้าที่จะใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้น
- (๒) เป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือนโยบายแห่งรัฐ

มาตรา ๖ สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของต่างประเทศที่จะได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ จะต้องปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายของประเทศนั้น และมีการใช้สืบเนื่องตลอดมาจนถึงวันที่ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนในประเทศไทย

มาตรา ๗ ผู้มีสิทธิขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มีดังนี้

- (๑) ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคลซึ่งมีเขตรับผิดชอบครอบคลุมบริเวณแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้า
- (๒) บุคคลธรรมดา กลุ่มบุคคล หรือนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการค้าเกี่ยวข้องกับสินค้าที่ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และมีถิ่นที่อยู่ในแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้า
- (๓) กลุ่มผู้บริโภคหรือองค์กรผู้บริโภคสินค้าที่ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

มาตรา ๘ ผู้ขอขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๗ ซึ่งมิได้มีสัญชาติไทยและมีความประสงค์จะขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของต่างประเทศต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ด้วย

- (๑) มีสัญชาติของประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับ การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย
- (๒) มีภูมิลำเนาหรือสถานที่ประกอบธุรกิจอย่างแท้จริง ในประเทศไทยหรือประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับ การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย

มาตรา ๙ การขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์
และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ คำขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์จะต้องประกอบด้วยรายละเอียด
เกี่ยวกับคุณภาพ ชื่อเสียงหรือคุณลักษณะอื่นทางสินค้า แหล่งภูมิศาสตร์และรายละเอียดอื่นที่กำหนด
ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๑ เมื่อได้รับคำขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่
ตรวจสอบว่าคำขอขึ้นทะเบียนดังกล่าวเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕ มาตรา ๖
มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ หรือไม่ และให้ทำรายงานผลการตรวจสอบเสนอ
ความเห็นต่อนายทะเบียนภายในหนึ่งร้อยยี่สิบ วันนับแต่วันที่ได้รับคำขอขึ้นทะเบียน

มาตรา ๑๒ การตรวจสอบคำขอตามมาตรา ๑๑ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจเรียกให้
ผู้ขอขึ้นทะเบียนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำชี้แจงหรือแสดงหลักฐานเพิ่มเติมต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
ด้วยก็ได้ ในกรณีที่จำเป็นต้งรับฟังความเห็นของผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องวินิจฉัย
ให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาและให้ความเห็น

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่คำขอขึ้นทะเบียนไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๕
มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งยกคำขอขึ้นทะเบียนนั้น
ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานการตรวจสอบ และให้มีหนังสือแจ้งคำสั่งพร้อมด้วยเหตุผล
ให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มิคำสั่ง

ผู้ขอขึ้นทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการได้ภายใน
เก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนั้น การอุทธรณ์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด
ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๔ เมื่อคณะกรรมการได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ขอขึ้นทะเบียนแล้ว
ให้มีหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่
มีคำวินิจฉัย

เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแล้ว ถ้าผู้ขอขึ้นทะเบียนไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ให้มีสิทธินำคดีไปศาลได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยนั้น ถ้าไม่ดำเนินคดีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการเป็นที่สุด

มาตรา ๑๕- ในกรณีที่ว่าขอขึ้นทะเบียนเงินไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ และนายทะเบียนเห็นควรให้ขึ้นทะเบียนโดยมีเงื่อนไขหรือไม่มีเงื่อนไข ให้นายทะเบียนมีคำสั่งประกาศโฆษณาการรับขึ้นทะเบียนตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๖ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศโฆษณาตามมาตรา ๑๕ บุคคลผู้มีส่วนได้เสียอาจยื่นคำคัดค้านการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขอขึ้นทะเบียนได้ การยื่นคำคัดค้านตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๗ เมื่อมีการคัดค้านตามมาตรา ๑๖ ให้ส่งสำเนาคำคัดค้านให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการคัดค้าน

ให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนยื่นคำโต้แย้งภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับสำเนาคำคัดค้าน และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งสำเนาคำโต้แย้งดังกล่าวให้ผู้คัดค้าน ในกรณีนี้ผู้ขอขึ้นทะเบียนไม่ยื่นคำโต้แย้ง ให้ถือว่าผู้ขอขึ้นทะเบียนละทิ้งคำขอ

ในการพิจารณาและวินิจฉัยคำคัดค้านและคำโต้แย้ง ให้มีตามมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๘ เมื่อนายทะเบียนวินิจฉัยคำคัดค้านและคำโต้แย้งแล้ว ให้มีหนึ่งคือแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนและผู้คัดค้านทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มิคำวินิจฉัย

ผู้ขอขึ้นทะเบียนและผู้คัดค้านมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยนั้น การอุทธรณ์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแล้ว ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ให้มีสิทธินำคดีไปศาลได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยนั้น ถ้าไม่ดำเนินคดีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการเป็นที่สุด

มาตรา ๑๙ เมื่อไม่มีการคัดค้านตามมาตรา ๑๖ หรือมีคำคัดค้านแต่นายทะเบียนหรือคณะกรรมการหรือศาล แล้วแต่กรณี มีคำวินิจฉัยอันเป็นที่สุดตามมาตรา ๑๘ หรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกคำคัดค้าน ให้นายทะเบียนยื่นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขอขึ้นทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันถัดจากวันสิ้นสุดระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง หรือวันที่นายทะเบียนได้รับคำวินิจฉัยหรือคำพิพากษาดังกล่าว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๐ เมื่อนายทะเบียนขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๑๙ แล้ว ให้การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มีผลตั้งแต่วันยื่นคำขอขึ้นทะเบียน

หมวด ๓

การแก้ไขและเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่มิใช่ผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนเล็กน้อยในรายการที่รับขึ้นทะเบียน เมื่อผู้ขอขึ้นทะเบียนมีคำขอหรือเมื่อข้อผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนปรากฏแก่นายทะเบียน นายทะเบียนอาจมีคำสั่งให้แก้ไขข้อผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนนั้นได้

มาตรา ๒๒ เมื่อนายทะเบียนได้รับขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามมาตรา ๑๙ แล้ว หากปรากฏหลักฐานภายหลังว่าการขอขึ้นทะเบียนหรือการขึ้นทะเบียนได้ดำเนินการไปโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยฉ้อโกง หรือโดยมีรายการขัดความผิดจากความเป็นจริงในขณะที่ยื่น ผู้มีส่วนได้เสียหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อาจขอให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้คณะกรรมการมีคำวินิจฉัยให้แก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียนได้ การแก้ไขหรือเพิกถอนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

LIRT

เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยชี้แจงหรือเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้มีหนังสือแจ้งการแก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียนพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนทราบ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการได้มีคำวินิจฉัยชี้แจงหรือเพิกถอนทะเบียน และให้ประกาศโฆษณาการแก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียนนั้นตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๓. ในกรณีที่มีปรากฏว่าสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑๙ และการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕ หรือทำให้รายการเกี่ยวกับแหล่งภูมิศาสตร์หรือรายการอื่นเปลี่ยนแปลงไปจากที่ลงไว้ในทะเบียน ผู้มีส่วนได้เสียหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อาจขอให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้คณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียนได้ และให้นำความในมาตรา ๒๒ วรรคสองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๔. เว้นแต่กรณีการเพิกถอนทะเบียนโดยเหตุตามมาตรา ๕ (๒) เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยชี้แจงหรือเพิกถอนทะเบียนตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๓ ถ้าผู้มีส่วนได้เสียไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ให้มีสิทธินำคดีไปศาลได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยนั้น ถ้าไม่ดำเนินคดีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการเป็นที่สุด

หมวด ๔

การใช้และการสั่งระงับการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

มาตรา ๒๕. เมื่อมีการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้าใดแล้ว ผู้ผลิตสินค้านั้นซึ่งอยู่ในแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้านั้นดังกล่าว หรือผู้ประกอบการค้าเกี่ยวกับสินค้านั้น มีสิทธิใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขึ้นทะเบียนกับสินค้านั้น ตามเงื่อนไขที่นายทะเบียนที่ **ส่งต่อ** กำหนด

LIERT

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่มีบุคคลตามมาตรา ๒๕ ใช้สิ่งเิงชี้ทางภูมิศาสตร์โดยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้บุคคลนั้นปฏิบัติตามเงื่อนไขภายในเวลาที่นายทะเบียนกำหนด หากยังไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขโดยไม่มีเหตุอันสมควรภายในเวลาดังกล่าว นายทะเบียนอาจมีคำสั่งเพิกถอนหนังสือระงับการใช้สิ่งเิงชี้ทางภูมิศาสตร์ของบุคคลนั้นเป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีไว้ แต่เงินที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ผู้ถูกระงับการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามวรรคหนึ่งมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง การอุทธรณ์นี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแล้ว ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ให้มีสิทธินำคดีไปสู่ศาลได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยนั้น ถ้าไม่ดำเนินคดีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการเป็นที่สุด

มาตรา ๒๗ การกระทำดังต่อไปนี้ถือว่าเป็นการกระทำโดยมิชอบ

(๑) การใช้สิ่งเิงชี้ทางภูมิศาสตร์เพื่อแสดงหรือทำให้บุคคลอื่นหลงเชื่อว่าสินค้าที่มีได้มาจากแหล่งภูมิศาสตร์ที่ระบุในคำขอขึ้นทะเบียนเป็นสินค้าที่มาจากแหล่งภูมิศาสตร์ดังกล่าว

(๒) การใช้สิ่งเิงชี้ทางภูมิศาสตร์โดยประการใดที่ทำให้เกิดความสับสนหรือหลงผิดในแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้าและในคุณภาพ ชีวเสียง หรือคุณลักษณะอื่นของสินค้านั้น เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการค้ารายอื่น

การกระทำดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ถ้าได้กระทำก่อนวันขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ให้ถือว่าผิดกฎหมายโดยชอบ

หมวด ๕

การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้าเฉพาะอย่าง

มาตรา ๒๘ รัฐมนตรีอาจประกาศให้สินค้าประเภทใดเป็นสินค้าเฉพาะอย่างก็ได้ โดยกำหนดในกฎกระทรวง

LIRT

ภายใต้บังคับวรรคสี่ เมื่อประกาศให้สินค้าประเภทใดเป็นสินค้าเฉพาะอย่างตามวรรคหนึ่ง การใช้สิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์กับสินค้าที่มีให้มีแหล่งภูมิศาสตร์ที่ระบุในคำขอขึ้นทะเบียนเป็นกากระทำโดยมิชอบแม้ว่าผู้ใช้จะได้ระบุแหล่งภูมิศาสตร์อันแท้จริงของสินค้านั้นไว้ด้วย หรือได้ให้คำ หรือได้กระทำการใดที่แสดงให้เห็นทราบถึงแหล่งภูมิศาสตร์อันแท้จริงของสินค้านั้นก็ตาม

การแสดงให้ทราบถึงแหล่งภูมิศาสตร์อันแท้จริงของสินค้าตามวรรคสองให้รวมถึงการใช้ คำว่า "ชนิด" "ประเภท" "แบบ" หรือคำหรือคําทำนองเดียวกันประกอบกับสิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์ ที่ให้กับสินค้านั้น

กากระทำตามวรรคสองมิให้ถือว่าเป็นกากระทำโดยมิชอบหากผู้ใช้สิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์ นั้นได้ใช้สิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวเกินระยะเวลาสิบปีติดต่อกันก่อนวันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือโดยสุจริตก่อนวันดังกล่าว

มาตรา ๒๘ ในกรณีทีสินค้าเฉพาะอย่างทีกำหนดในกฎกระทรวงมีสิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์ เหมือนหรือท้องถิ่นแต่เป็นสินค้าทีมีแหล่งภูมิศาสตร์ต่างกัน เมื่อมีการขึ้นทะเบียนสิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์ สำหรับสินค้านั้นดังกล่าว ให้การใช้สิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์ในกรณีนี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการทีกำหนด ในกฎกระทรวง

หมวด ๖

คณะกรรมการสิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์

มาตรา ๓๐ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการสิ่งปั้งชี้ทางภูมิศาสตร์" ประกอบด้วยปลัดกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา อัยการสูงสุด ผู้แทนสภาทนายความ และผู้ทรงคุณวุฒิในสาขา นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หรือ โบราณคดี ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกไม่เกินสิบสี่คน โดยในจำนวนนี้ให้แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิใน ภาคเอกชนอย่างน้อยหกคนซึ่งมีผู้ทรงคุณวุฒิจากองค์กรหรือหน่วยงานทีเกี่ยวข้องกับการค้าคุ้มครองผู้บริโภค ด้วย เป็นกรรมการ

ให้อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาเป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการอาจแต่งตั้งบุคคลใดเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

มาตรา ๓๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชกฤษฎีกา
- (๓) พิจารณาสั่งให้แก่หรือเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามพระราชกฤษฎีกา
- (๔) พิจารณาเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย
- (๕) พิจารณาดำเนินคดีผู้เกี่ยวข้องตามมาตรา ๑๒
- (๖) ปฏิบัติการอื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับกรรมการแต่งตั้งอีกได้แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๓๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิด

ที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ หรือในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา ๓๕ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งครบวาระแล้วแต่ยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่

มาตรา ๓๖ การประชุมของคณะกรรมาการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า
กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม
หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งขึ้นทำหน้าที่แทน
การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่ง
ในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียงเป็น
เสียงชี้ขาด

มาตรา ๓๗ ให้คณะกรรมาการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมาการเพื่อพิจารณา
หรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมาการมอบหมายก็ได้ และให้นำมาตรา ๓๖
มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมาการโดยอนุโลม

มาตรา ๓๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้คณะกรรมาการหรือคณะอนุกรรมาการมีอำนาจ
ออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือสิ่งใดมาเพื่อประกอบ
การพิจารณาได้ตามความจำเป็น ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมาการกำหนด

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่ส่งเอกสารหรือสิ่งใดต่อคณะกรรมาการ
หรือคณะอนุกรรมาการตามมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๔๐ ผู้ใดกระทำการตามมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท

มาตรา ๔๑ ผู้ใดกระทำการตามมาตรา ๓๘ จวรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
สองแสนบาท

มาตรา ๔๑/๑ ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่ส่งเอกสารหรือสิ่งใดต่อคณะกรรมาการ
หรือคณะอนุกรรมาการตามมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๑๒๐ ในกรณีนี้ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล
กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นด้วย
เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมในภาวะกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น

มาตรา ๑๓๓ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือริบตีมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และมีอ
ผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามคำเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา”

.....

.....

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ค่าขอขึ้นทะเบียนสิ่งปั้งที่ทางภูมิศาสตร์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
(๒) ค่าคัดค้านการขึ้นทะเบียนสิ่งปั้งที่ทางภูมิศาสตร์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
(๓) ค่าอุทธรณ์คำสั่งหรือคำวินิจฉัยของนายทะเบียน	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
(๔) ค่าขอแก้ไขทะเบียนสิ่งปั้งที่ทางภูมิศาสตร์	ฉบับละ ๒๐๐ บาท
(๕) ค่าขอเพิกถอนทะเบียนสิ่งปั้งที่ทางภูมิศาสตร์	ฉบับละ ๒๐๐ บาท
(๖) ค่าขออื่น ๆ	ฉบับละ ๒๐๐ บาท

ประธานวุฒิสภา : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน และวุฒิสภาได้อนุมัติให้ขยายเวลาการพิจารณาเป็นกรณีพิเศษไปอีก ๓๐ วัน ซึ่งจะครบกำหนดการพิจารณาในวันนี้คือวันศุกร์ที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เพราะฉะนั้นวันนี้เราต้องพิจารณากฎหมายฉบับนี้ให้เสร็จครับ ขอเชิญท่านคณะกรรมการเข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ระหว่างที่คอยกรรมการครบครบเรียนว่าร่างพระราชบัญญัติที่มาจากสภาผู้แทนราษฎรอยู่ในวุฒิสภาขณะนี้ ๕ ฉบับ เรากำลังจะพิจารณาเสร็จสิ้นวันนี้ ๑ ฉบับ คือ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ส่วนอีก ๔ ฉบับอาจจะเข้าไม่ทัน ก็ต้องนำไปพิจารณากันในสมัยสามัญทั่วไป คือ ร่างพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. อันนี้คงต้องไปพิจารณากันในเดือนกุมภาพันธ์ครับ ท่านกรรมการพร้อมแล้ว เชิญประธานคณะกรรมการครับ

นายวิโรจน์ อมตกุลชัย (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน
ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติ กระผม นายวิโรจน์ อมตกุลชัย
สมาชิกวุฒิสภา ประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครอง
สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ขอรายงานผลการพิจารณาศึกษา ร่างพระราชบัญญัติ
คุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ต่อวุฒิสภา ดังนี้

ตามที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันศุกร์ที่ ๔
ตุลาคม ๒๕๔๕ ได้ลงมติรับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ.
คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้วไว้พิจารณา และตั้ง
กรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณากำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วันนั้น
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณา
ไว้ให้เสร็จภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัติมาถึงวุฒิสภา วุฒิสภาได้รับ
เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๕ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติขยายเวลาพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๑๔
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้
ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ฉบับนี้ได้มีผู้แปรญัตติจำนวน ๖ คน และมีจำนวนทั้งสิ้น
๔๓ มาตรา

บัดนี้ คณะกรรมาธิการวิสามัญได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว จึงขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ดังปรากฏผลตามเอกสาร
ที่ได้นำเรียนต่อทุกท่านมาเพื่อโปรดให้ที่ประชุมวุฒิสภาให้ความเห็นชอบด้วย
ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาธิการดำเนินเอาครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) : “ร่างพระราชบัญญัติ
คุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข
คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ และมาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ บททั่วไป
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ มีการแก้ไข”

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านภิญญา ช่วยปลอด ครับ
นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : กราบเรียนท่านประธานฯ
ที่เคารพ ผม ภิญญา ช่วยปลอด ส.ว. จากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผมขอเรียนถาม
ท่านคณะกรรมการในมาตรา ๓ วรรคสี่ “ชื่อสามัญ” หมายความว่า ชื่อที่รู้จักกัน
โดยทั่วไปว่าเป็นชื่อที่ใช้เรียกขานสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง ท่านไปตัดคำว่า “หรือเป็นชื่อ
ของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” ท่านประธานฯ ผมอยากจะเรียนถามเหตุผลนะครับว่า
เป็นไปได้ไหมสิ่งเหล่านี้ยังคงจะมีเกิดในอนาคตหรือมีอยู่แล้ว ซึ่งเกี่ยวกับสายพันธุ์ เกี่ยวกับ
เรื่องของสัตว์ ถ้าท่านตัดออกไปเกิดภาษาภาคน้ำมืออย่างนี้ขึ้นมาแล้วท่านจะทำอะไร
ต้องแก้ไหม่อีกหรือ อยากถามตรงนี้ครับ ท่านจะตอบเลยหรือว่ารวมไปตอนสุดท้ายก็ได้
ผมจะฟังก่อนว่ามีเหตุผลไหม ถ้ามีเหตุผลผมก็ไม่คิดใจ ขอบขอบคุณครับ

- ๔/๑

ประธานวุฒิสภา : ผมขออย่างนั้นนะครับ เพราะว่ากรรมาธิการแก้ไขใน "ชื่อสามัญ" ในมาตรา ๓ วรรคสี่ เท่านั้น และก็เป็นที่จุดเดียวที่กรรมาธิการแก้ไข คือตัดออก เพราะฉะนั้นผมจะขอกรรมาธิการให้สมาชิกฯ ถามท่านให้หมดเสียก่อนแล้วค่อยตอบทีเดียว กันเลย ถ้าอย่างนั้นเชิญอาจารย์วัลลภครับ

นายวัลลภ ตังคณานุกีร์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วัลลภ ตังคณานุกีร์ สมาชิกวุฒิสภา ผมตามมาตรา ๓ เชื่อมโยงไปถึงมาตรา ๕ ผมคิดว่าสิ่งที่กรรมาธิการ ได้ตัดออก ตัดคำว่า "หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์" คำนี้ตัดออก ผมว่าน่าจะกระทบกับมาตรา ๕ ในทรรณะของพจนานุกรมฯ ถ้าท่านประธานคณะกรรมาธิการ ได้เชื่อมโยง ลูดี ๆ นะครับ "ชื่อสามัญ" หมายความว่า ชื่อที่รู้จักกัน โดยทั่วไปว่าเป็นชื่อที่ใช้เรียกขานสินค้า "สินค้า" นี้ก็มีคำนิยามว่า หมายถึงสิ่งของที่สามารถซื้อขาย แลกเปลี่ยน หรือโอน คือเป็นสิ่งของ และอาจจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ หรือเป็นผลิตผลทางการเกษตร สิ่งที่เกิดตามธรรมชาติอาจจะเป็นดิน หิน แร่ ทราย ในความหมายผมเข้าใจอย่างนั้น นะครับ ส่วนผลิตผลทางการเกษตรอันนี้ชัดเจน ที่นี้เมื่อท่านไปตัดคำว่า "หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์" ถ้าอ่านสั้น ๆ โดยเฉพาะสัตว์นะครับ หรือเป็นชื่อของสัตว์ คำนี้ ออกไป ผมว่าน่าจะกระทบกับมาตรา ๕ เพราะมาตรา ๕ จะต้องมีลักษณะอย่างใด อย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ โดยเฉพาะ "(๒) เป็นสิ่งที่ยังชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ชัดเจนความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือนโยบายแห่งรัฐ" สมมุติว่าชื่อสามัญ ของสัตว์ เช่น หมานชนิดหนึ่ง เป็นหมาประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ชื่อหมาพันธุ์บางแก้ว สิ่งบ่งชี้ ก็คือว่าอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี ตัดออกนี้กระทบเลยนะครับ สายพันธุ์นี้จะถูกใครเอาไปใช้ ก็ได้เนาะครับ อย่างนี้เนี่ยฉัน ผมคิดว่าท่านลองพิจารณาดูหน่อยว่าความเข้าใจผมถูกต้องหรือไม่ที่ท่านไปตัดถ้อยคำนี้ออกไป ผมไม่ค่อยเห็นด้วยครับ ขอบคุณท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณมาลีรัตน์ แก้วก่า ครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (สกลนคร) : ขอบพระคุณค่ะท่านประธานฯ ดิฉัน มาลีรัตน์ แก้วก่า สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสกลนคร ตามที่ท่านกรรมาธิการแก้ไขนั้นจะ ดิฉันมีข้อสังเกตแล้วก็จะเรียนถามด้วยว่า ๑. คำว่า "ชื่อสามัญ" ที่ท่านหมายถึง เมื่อท่านตัดออกไปแล้วหมายถึงอย่างไร ท่านบอกตัวอย่างรูปธรรมที่แจ่มชัดให้เราทราบ

ได้รับทราบได้ไหมว่าคืออะไร เราจะได้ว่าอะไรบ้างที่ไปขึ้นทะเบียนได้และขึ้นทะเบียนไม่ได้ จะเกี่ยวพันถึงมาตรา ๕ ที่ท่านสมาชิกฯ ได้พูดไปแล้ว และเกี่ยวพันถึงมาตรา ๕ ที่บ่งบอกว่า "การขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง" ในขณะที่เดียวกันดิฉันก็อยากจะเรียนถามครอบคลุมไปถึงมาตรา ๕ ด้วยว่า การที่ไปกำหนดในกฎกระทรวงนี้ อะไรบ้าง ดิฉันอยากจะยกตัวอย่างชื่อสามัญที่ท่านว่าไว้ ถ้าหากท่านตัดชื่อของสายพันธุ์ออก ถ้าท่านใช้คำว่า "ยกเว้น" จะได้ไหม จะต่างความหมายไปโดยสิ้นเชิง ถ้าท่านคิดว่าว่า "ชื่อสายพันธุ์พืชหรือพันธุ์สัตว์" ออก จะไม่เหมือนกับคำว่า "ยกเว้น" คำว่า "ยกเว้น" จะเป็นการยกเว้น ยกตัวอย่างเช่น ข้าวหอมมะลิเป็นการยกเว้นชื่อพันธุ์พืช หรือกรณีพันธุ์สัตว์ก็ใช้คำว่า "ยกเว้น" กับ "คัดออก" จะต่างกัน โดยสิ้นเชิงความหมาย เหมือนกับ ไปขายยาสูบที่เราไปรับรองมาจากต่างประเทศ สมมุติว่าเขาบอกว่าเราจะต้องจำกัดแค่นี้ อย่างฝรั่งเศส ไวน์บอร์โด เขาก็คุ้มครองของเขาไว้ เขายกเว้นของเขาไว้ แต่ของเราเหมือนกับไปให้ล้วงลึกไปได้ทุกอย่าง แม้เราไปขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ของเราไม่ได้ ชื่อสามัญอันนี้มีความหมายอย่างไร เพราะฉะนั้นดิฉันเองอยากจะขอให้ท่านกรรมาธิการ ได้ใคร่ครวญดูเรื่องนี้ให้แจ่มชัด ทางกรรมาธิการการต่างประเทศ ของวุฒิสภา ที่มีท่านอาจารย์ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ เป็นประธานอยู่ได้นั้นเสนอข้อเสนอนี้ เนื่องจากตอนที่แปรญัตติเราต้องยอมรับว่าพวกเราเองไม่ได้แปรญัตติไป แต่เมื่อมาพบทวนดูหลังจากที่กรรมาธิการการต่างประเทศได้นำมาพิจารณาในกรรมาธิการแล้ว เราเห็นว่าข้อบกพร่องนี้ ถ้าหากจะแก้ไขให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น ดิฉันว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ เราต้องคำนึงถึงประโยชน์ของประเทศชาติเราเป็นสำคัญ ไม่ใช่ไปรับเอาอนุสัญญาที่เราไปเซ็นแล้วก็ให้เขาส่งมาถึงในปัจจุบัน ขอบพระคุณค่ะ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านนิรัศน์ อยู่ภักดี กราบ

นายนิรัศน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นิรัศน์ อยู่ภักดี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชัยภูมิ สมเข้าใจว่าทางคณะกรรมการต้องตอบคำถามผมชนิดหนึ่งจะครับ การที่ไปตัดตัวนี้ออกมาว่าท่านคิดเหมือนผมหรือเปล่า ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ ครับ ถั่วลิสงดำก้านเพชร เป็นพันธุ์ถั่วลิสงที่ปลูกที่จังหวัดก้านเพชร ถั่วลิสงดำก้านเพชร เป็นพันธุ์ถั่วลิสงที่ปลูกที่จังหวัดก้านเพชร ถั่วลิสงดำก้านเพชร เป็นพันธุ์ถั่วลิสงที่ปลูกที่จังหวัดก้านเพชร ถั่วลิสงดำก้านเพชร เป็นพันธุ์ถั่วลิสงที่ปลูกที่จังหวัดก้านเพชร ถั่วลิสงดำก้านเพชร เป็นพันธุ์ถั่วลิสงที่ปลูกที่จังหวัดก้านเพชร

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

ละไม ๔/๑

ใช้ได้ไหม ความคิดผมบอกใช้ไม่ได้ เพราะการที่เรามีสิ่งบ่งชี้ภูมิศาสตร์ หมายถึงว่าคนที่
จังหวัดกำแพงเพชรต้องพิเศษกว่าอย่างอื่นถึงเอากล้วยพันธุ์นี้ไปปลูก แล้วมีลูกอะไรที่ดีขึ้นมา
เขาถึงต้องเรียกชื่อว่า "กล้วยไข่กำแพงเพชร" -----

- ๕/๑

แต่ไม่ได้หมายความว่าแนวคิดของท่านผมเข้าใจว่าท่านกำลังจะไปคิดว่าถ้ากล้วยไข่
 กำแพงเพชรก็คือพันธุ์พันธุ์นั้นะครับ เอาไปปลูกที่ไหนก็ได้ อันนี้ไม่ใช่ ผมถึงบอกว่า
 ถ้าแนวคิดของผมถูกนะครับท่านจะตัดคำว่า “พันธุ์พืชหรือสัตว์” นี้ไม่ได้นะครับ
 ปลาย่อนแม่ลา แม่ลาปลาเผา ปลาช่อนแม่ลา นี้ไม่ได้หมายความว่าปลาย่อนพันธุ์นี้จะเอาไป
 เลี้ยงที่จังหวัดไหนก็ได้ มีคลองแม่ลาอยู่ต้องมาจากคลองคลองนั้น ความสำคัญอยู่ตรงนั้น
 ไม่ได้ว่าเป็นพันธุ์นะครับ เป็นที่อยู่เป็นที่เกิดของมันด้วย ท่านต้องชี้แจงก่อนครับว่าถ้าไปคัด
 ตัวนี้จะเป็นแนวเหมือนที่ผมคิดหรือเปล่าท่านนั้นเองครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสมบูรณ ทองบุราณ ครับ

นายสมบูรณ ทองบุราณ (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ผม สมบูรณ ทองบุราณ ครับ ผมเห็นคล้อยตามเสียงข้างล่าง ท่านประธานฯ ครับ กรณี
 ตัวอย่างข้าวหอมมะลิ ๑๐๕ นี้ครับ ๑๐๕ ก็ปลูกได้แค่อีสานเท่านั้นแหละครับ ทุกที่ก็ปลูกได้
 แต่ไม่หอม เพราะฉะนั้นถ้าตัดคำนี้ออกไป ท่านประธานฯ ครับ ข้าวหอมมะลิ ๑๐๕ ก็ไม่มี
 ไข่ไหมครับ หรือข้าวเหนียว กข. ๖ อย่างนี้ เป็นลักษณะเฉพาะนะครับ เพราะว่ากรรมวิธีการ
 อาจจะไม่เข้าใจประเด็นนี้หรือเปล่าครับ เพราะสังเกตท่านเงินทองก็อยู่กรรมวิธีการ
 การเกษตรฯ ด้วยนี่ครับ ทำไมท่านไม่ชี้แจงให้กรรมการเข้าใจบ้างละครับ แม้แต่
 กำแพงแสนครับ ท่านจำเงินที่ผมไปกับท่านนะครับ วิวกำแพงแสนเป็นวิวกพัฒนาพันธุ์ไทย
 ท่านประธานฯ ครับ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เขาพัฒนาแล้ว ไปเลี้ยงที่ไหนก็
 กำแพงแสนแหละครับ ผมว่าอย่างนี้เป็นเอกลักษณ์ของเขา ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ
 น่าจะคงร่างเดิมครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ เชิญท่านสราวุธครับ

นายสราวุธ นิยมทรัพย์ (นครปฐม) : ครับ กระผม นายสราวุธ
 นิยมทรัพย์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครปฐม ผมเองก็มีความสงสัยนะครับ
 “สายพันธุ์พืช” นี้หมายถึงที่กำเนิดของพืชชนิดนั้นหรือเปล่า อย่างจังหวัดผมนครปฐม
 มีส้มโอนครชัยศรีซึ่งเขาเรียกกันนะครับ จริง ๆ แล้วก็ส้มโอบอกนี้มีชื่อเสียง
 อุ่นสามพรานเขาที่เรียกกันนะครับ ที่นี้ “สายพันธุ์พืช” นี้ท่านไปคัดออกก็จะขัดแย้งกัน

เรื่องสินค้ากระดาษ ตามที่ท่านวัลลภได้อธิบายไปเมื่อสักครู่นี้ อย่างไรก็ตามกรรมาธิการช่วยอธิบายสักนิดหนึ่งครับ “สายพันธุ์พืช” เพื่อให้เกิดความเข้าใจในหมู่สมาชิกฯ ตลอดจนผมด้วยครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมาธิการตอบครับ

นายบรรจง พวงราช (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม บรรจง พวงราช ฐานะกรรมาธิการ ขอกราบเรียนชี้แจงประเด็นต่าง ๆ ที่ท่านสมาชิกวุฒิสภาได้ยกขึ้นนะครับ ผมใคร่ขอกราบเรียนว่า ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้เน้นครับเน้นร่าง พ.ร.บ. ที่ต้องการที่จะให้ความคุ้มครองแก่ชื่อแหล่งผลิตสินค้ากระดาษ ชื่อแหล่งผลิตสินค้า อย่างเช่น ไข่เค็มไชยา หรือว่าส้มโอนครชัยศรี หรือว่าปลาลำยอง แม่ลา ปลาทุบแม่กลอง อย่างนี้เป็นต้นนะครับ รวมไปถึงชื่อในระดับประเทศก็คือข้าวไทยใหม่ไทย ก็หมายความว่าผลิตภัณฑ์เหล่านี้ สินค้าเหล่านี้ผลิตในแหล่งที่ระบุ โดยความมุ่งหมายคือว่าชื่อเหล่านี้สามารถที่จะมาขึ้นทะเบียนได้นะครับ ถ้าหากเป็นแหล่งผลิตที่ทำให้สินค้าเหล่านั้นมีลักษณะเฉพาะลักษณะพิเศษ อย่างเช่น ส้มโอนครชัยศรี ไม่ว่าจะพันธุ์อะไรนะครับ ถ้าปลูกที่นครชัยศรีก็เรียกส้มโอนครชัยศรี ทำนองเดียวกันกับทุเรียนนนท์ ไม่ว่าจะพันธุ์หอมยอนทองหรือว่าก้านยาวก็ตามก็เรียกว่าทุเรียนนนท์นะครับ เมื่อคิดฟ้าอากาศหรือสิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ทำให้เกิดลักษณะเฉพาะแก่สินค้ารวมทั้งการที่บุคคลในชุมชนนั้นได้ใช้ปัญหาในการที่จะผลิตสินค้าโดยใช้วัตถุดิบที่เกิดในแหล่งนั้น อย่างเช่นกรณีไข่เค็มไชยานี้ครับ ก็ได้ใช้ปัญหาของผู้ผลิตในแหล่งนั้นทำให้เกิดลักษณะพิเศษเพิ่มเติมขึ้น เกิดเป็นทรัพย์สินเพิ่มเติมขึ้น ก็นำมาขึ้นทะเบียนได้นะครับ โดยทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็จะต้องไปดูแลว่า ๑. ลักษณะเฉพาะของสินค้านั้นเป็นอย่างไรนะครับ ๒. พื้นที่ที่เขาระบุว่าเป็นแหล่งที่มาของสินค้าเป็นบริเวณไหน บางบริเวณอาจจะไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะแต่พื้นที่ปกครองนะครับ อย่างเช่น กรณีของส้มโอนครชัยศรีอาจจะเกินพื้นที่มากกว่านั้นก็ได้ครับ แต่ว่าหลักของมันก็คือว่าร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้เป็นการให้ความคุ้มครองแก่ชื่อหรือแหล่งกำเนิดของสินค้านั้นนะครับ

ส่วนอีกประเด็นหนึ่งซึ่งมักจะเข้าใจทำให้เกิดความไขว้เขวก็คือชื่อพันธุ์นกะศรี อย่างเช่น ที่ท่านยกตัวอย่างว่าข้าวสุพรรณบุรีหรือว่าข้าวปทุมธานี ๑ คนนี่นะศรีบซึ่งในที่ผ่าน ๆ มานี้ปรากฏว่าคนไทยมักจะตั้งชื่อพันธุ์นี้ตามแหล่งวิจัยหรือว่าแหล่งผลิตระยะแรกนะศรีบ ซึ่งต่อไปก็จะมีปัญหาเพราะว่าการใช้ชื่ออย่างนี้พอไปผลิตที่อื่น ความจริงก็ลักษณะของสินค้าชนิดนั้นอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงไปนะศรีบ แต่ว่ากฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่ชื่อพันธุ์พืชนั้นนะศรีบมีกฎหมายเฉพาะอยู่แล้วเรียกชื่อว่า พ.ร.บ. คุ้มครองพันธุ์พืช ๒๕๔๒ ซึ่งตอนนี้มีผลใช้บังคับแล้วนะศรีบ เพราะฉะนั้นคนที่คิดพันธุ์พืชใหม่อย่างเช่น กรณีข้าวปทุมธานี ๑ ก็สามารถที่จะไปขึ้นทะเบียน แต่ไปขึ้นทะเบียนตัวพืชนะศรีบ ตัวลักษณะของพันธุ์พืชนั้นที่กระทรวงเกษตรฯ นะศรีบ เพราะฉะนั้นการขึ้นทะเบียนพันธุ์พืชตาม พ.ร.บ. คุ้มครองพันธุ์พืชก็จะทำให้ผู้ที่ขึ้นทะเบียนไม่มีสิทธิที่เขาเรียกว่า สิทธิพิเศษในส่วนของ การขายพันธุ์ ก็คือการผลิตเมล็ดพันธุ์ให้หรือว่าขายพันธุ์อื่น ๆ ของพืชนั้นขาย ส่วนที่แตกต่างกันระหว่างกฎหมาย ๒ ฉบับนี้ก็ถือว่าร่าง พ.ร.บ. ที่กำลังพิจารณาอยู่เป็นการคุ้มครองชื่อแหล่งผลิตนะศรีบ แต่กฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืชนั้นเป็นการคุ้มครองตัวพันธุ์พืชนะศรีบ เพราะฉะนั้นอันนี้ก็แตกต่างกัน ที่มีประเด็นที่เข้ามาเกี่ยวข้องนี้ก็ถือว่าหลักการในมาตรา ๕ นะศรีบ อาจจะเป็นหลักที่กระผมคิดว่าถ้าอ่านให้ครบก็จะได้ความว่า มาตรา ๕ บอกว่า “สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขอขึ้นทะเบียนสำหรับสินค้าใดต้องไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ (๑) เป็นชื่อสามัญของสินค้าที่จะใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้น” ก็หมายความว่าร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้จะไม่ให้ความสำคัญแก่ชื่อสามัญนะศรีบ ชื่อสามัญหมายความว่าชื่อที่คนทั่วไปเข้าใจว่าเป็นชื่อของสินค้านั้นเองนะศรีบ บางกรณีก็เป็นเรื่องที่ใช้กันมานานมากนะศรีบ อย่างกรณีของชาจีนนะศรีบ ชาจีนนี้เป็นลักษณะหรือประเภทของสินค้านั้นนะศรีบ ไม่ใช่ชื่อพันธุ์ของชานะศรีบ เพราะฉะนั้นคำว่า ชาจีน พอใช้ไปนาน ๆ คนก็จะเข้าใจว่านั่นคือลักษณะของชาประเภทหนึ่งนะศรีบ หรือว่าคำว่า ไวน์ไวน์ นะศรีบ คำว่า สก็อตวิสกี้ คำว่า แชมเปญ นะศรีบ คำว่า แชมเปญ นี้ความจริงเป็นชื่อของแหล่งผลิตสินค้านะศรีบ คล้าย ๆ กับเป็นชื่อที่ตามร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ เพียงแต่ว่าชื่อคำว่า แชมเปญ นี้ได้กลายเป็นชื่อสามัญไปแล้ว เนื่องจากว่าคนทั่วไปคิดว่าพวกไวน์ที่ฟูได้นะศรีบ สปราร์กิงไวน์ (Sparkling wine) นี้เป็นลักษณะของ

๑๓

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

สฤษฎธ ๖/๒

ไวนซ์นิกนี้ก็ไปเรียกแชนเปญหมด ไม่ว่าจะผลิตที่ไหน ความจริง^(จริง)นี้คนฝรั่งเสสเขาก็
ประท้วงบอกว่า คำว่า แชนเปญ ควรจะใช้เฉพาะไวนซ์ขาวที่ สปาร์กิง นั้นะครับ ผลิตที่นั่น
เท่านั้น เพราะฉะนั้นผลตามมาตรา ๕ ก็หมายความว่า คำว่า แชนเปญ ก็คือ คำว่า ชาจีน ก็คือ
คำว่า สก็อตวิสกี้ ก็คินี้จะ ไม่มีสิทธินำมาขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ เพราะว่า
ได้กลายเป็นสิ่งสามัญไปแล้วนะครับ ^(ข) คินี้คือประเด็นที่แตกต่างหากจากกัน -----

- ๗/๑

ความมุ่งหมายของการที่กฎหมายจะกำหนดว่า ไม่คุ้มครองชื่อสามัญนี้ก็เพราะว่า ชื่อเหล่านั้น ทำให้ประชาชนทั่วไปเข้าใจว่าเป็นชื่อของสินค้า ไม่ใช่ชื่อแหล่งกำเนิดในปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้นชื่อเหล่านี้ก็จะนำมาขึ้นทะเบียนไม่ได้ พอโยงไปถึงร่างมาตรา ๓ ขอความกรุณา ให้ท่านดูอีกครั้งหนึ่งก็จะเข้าใจว่า คำนิยามในร่างมาตรา ๓ ที่บอกว่า ชื่อสามัญหมายความว่าชื่อที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า เป็นชื่อที่ใช้เรียกสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง แล้วคณะกรรมการก็ได้ตัดข้อความว่า “หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” ออก เนื่องจากว่าด้วยเหตุผลที่ว่า ความจริงคำว่า “ชื่อสามัญ” ควรจะใช้กับสินค้าทุกประเภทที่กลายเป็นชื่อสามัญแล้ว ถ้าใส่คำว่า “หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” ก็อ้อมยังมีข้อความที่นั่นที่หมายความว่า ผลของกฎหมายฉบับนี้จะเป็นว่า ชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์จะนำมาจดทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไม่ได้เลย อย่างเช่น กรณีของข้าวหอมมะลิที่ทำแยกตัวอย่าง หรือกรณีของอื่น ๆ จะนำมาขึ้นทะเบียนไม่ได้เลย ถ้าไม่ตัดออก เนื่องจากว่าร่างมาตรา ๖ บอกว่า ชื่อสามัญนำมาขึ้นทะเบียนไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งต้องห้าม เพราะฉะนั้นการตัดออกก็โดยเหตุผลว่า ๑. ไม่ต้องการที่จะไปให้ความคุ้มครองแก่ชื่อพันธุ์พืชพันธุ์สัตว์ ในกรณีชื่อพันธุ์พืชพันธุ์สัตว์นั้น แม้โดยหลักทั่วไปแล้วจะถือว่าเป็นชื่อสามัญ แต่ว่าถ้าปรากฏว่า ค่อมกลายเป็นชื่อไม่สามัญ ผมขอยกตัวอย่าง เรื่องพันธุ์ข้าวหอมมะลิ ความจริงชื่อสามัญของพันธุ์ข้าวหอมมะลิเอง ชื่อว่า ข้าวดอกมะลิ ๑๐๕ ไม่ใช่คำว่า หอมมะลิ หอมมะลินี้คล้าย ๆ เป็นชื่อนิคมของข้าวดอกมะลิ ๑๐๕ สมมุติว่า ผลของการตัดคำว่า “หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” ออกไป ถ้าตัดออกหมายความว่า โอกาสที่คำว่า “หอมมะลิ” ถ้าพิสูจน์ได้ว่า หอมมะลินี้ไม่ใช่ชื่อสามัญแล้ว แต่เป็นชื่อที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะของข้าวไทย ก็สามารถมาขึ้นทะเบียนได้ แต่จะต้องแสดงว่า คำว่า “หอมมะลิ” เป็นข้าวไทย โดยเฉพาะ เพราะว่ามีสิ่งที่จะไปขึ้นทะเบียนได้ตามหลักในมาตรา ๓ ในคำนิยามคำว่า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ คือ สินค้ามันจะต้องมีลักษณะเฉพาะ จะต้องมิลักษณะพิเศษของตัวเองนั่นเอง เพราะฉะนั้น โดยผลของการตัดข้อความคำว่า “หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” ความมุ่งหมายในเบื้องต้นก็คือว่า ไม่ต้องการจะไปให้ชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสายพันธุ์สัตว์เป็นเรื่องเดียวกับข้าวหอมมะลิว่า “ชื่อสามัญ” โดยอัตโนมัติ

หมายความว่า ไม่ว่ากรณีใด ๆ สายพันธุ์พืชหรือสายพันธุ์สัตว์ที่ขึ้นทะเบียนไม่ได้ ผลจะเป็น
 อย่างนั้นถ้าไม่คัดออก ในทางตรงกันข้าม ถ้าคัดออกก็หมายความว่า ชื่อของสายพันธุ์พืช
 หรือสายพันธุ์สัตว์ แม้ว่าในกรณีทั่วไปจะเป็นชื่อสามัญ แต่ถ้าหากต่อมากลายเป็นชื่อที่ทำให้
 เข้าใจได้ว่า สินค้าที่เป็นสินค้าที่มาจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยเฉพาะก็สามารถจะขึ้น
 ทะเบียนได้ ~~อัน~~อันนี้เป็นเหตุผลที่คณะกรรมการได้คัดออก ที่นี้ที่ท่านสมาชิกวุฒิสภาวิมลภ
 ได้พูดว่าจะกระทบกับสุนัขพันธุ์บางแก้วหรือไม่ ~~อัน~~อันนี้ขึ้นอยู่กับประเด็นที่กระผมได้
 กราบเรียนว่า ถ้าชื่อสุนัขบางแก้วเป็นชื่อพันธุ์สัตว์เป็นชื่อพันธุ์ ไม่ใช่ชื่อแหล่งกำเนิดของ
 สินค้าก็หมายความว่าไม่สามารถที่จะขึ้นทะเบียนได้-----

- ๘/๑

แต่ถ้าหากเป็นชื่อแหล่งกำเนิดจริง ๆ ก็สามารถขึ้นทะเบียนได้ครับ ท่านนิรันดร์บอกว่
 ลกล้วยไข่กำแพงเพชร ~~อันนี้~~ก็หลักเดียวกันนะครับ ขึ้นอยู่กับว่าเป็นชื่อของพันธุ์หรือ
 เป็นชื่อแหล่งกำเนิด เช่นเดียวกับส้มโอนครชัยศรี ที่กระผมยกตัวอย่างคนแรกนะครับ
 ส้มโอนครชัยศรีเป็นชื่อแหล่งกำเนิด ไม่ว่าจะพันธุ์ไหนก็สามารถขึ้นทะเบียนได้นะครับ
 ส่วนปลาช่อนแม่น้ำนั้นเป็นชื่อแหล่งกำเนิดโดยเฉพาะนะครับ เพราะฉะนั้นก็สามารถที่จะ
 ขึ้นทะเบียนได้ ท่านสมบูรณก็ได้ยกตัวอย่างข้าวหอมมะลิ ๑๐๕ ซึ่งกระผมได้กราบเรียน
 แล้วว่าถ้าเป็นชื่อพันธุ์พืชโดยเฉพาะว่า “ข้าวหอมมะลิ ๑๐๕” ที่ไม่ได้แสดงว่าข้าวนี้มี
 แหล่งกำเนิดที่ไหน ๆ อันนั้นขึ้นทะเบียนไม่ได้ แต่ถ้าสมมุติว่าเป็นคำว่า “หอมมะลิ”
 เลข ๆ แต่พิสูจน์ได้คำว่า “หอมมะลิ” เป็นข้าวไทย ~~อันนี้~~ก็ขึ้นทะเบียนได้ในครับ
 ส่วนท่าน ส.ว. สราวุธ ส้มโอนครชัยศรี อันนี้ก็คงจะได้ถ้าตอบว่าขึ้นทะเบียนได้แล้ว
 ที่นี้ที่ท่าน ส.ว. มาลีรัตน์ ได้พูดถึงว่าจะให้ใช้คำว่า ยกเว้น ต่อเข้าไปว่า ยกเว้นชื่อของ
 สายพันธุ์พืชหรือสัตว์ ~~อันนี้~~ผลจะเป็นตรงกันข้ามเลยนะครับ ก็หมายความว่าถ้าเราไป
 เขียนอย่างนั้น ก็หมายความว่า ทุกกรณีชื่อสายพันธุ์พืชหรือสัตว์ อาจจะไปขึ้นทะเบียน
 เป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ได้ทุกกรณี ซึ่ง ~~อันนี้~~ไม่ใช่ความมุ่งหมายโดยตรงของกฎหมาย
 ฉบับนี้ ความมุ่งหมายของกฎหมายฉบับนี้ก็คือต้องการคุ้มครองชื่อแหล่งกำเนิดของสินค้า
 ที่ทำให้สินค้านั้นมีลักษณะเฉพาะ แต่กฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืชนั้นเป็นการคุ้มครองตัว
 พันธุ์พืช ไม่ว่าจะไปปลูกที่ไหนก็ตาม ซึ่งได้รับความคุ้มครองอยู่แล้วตาม พ.ร.บ. คุ้มครอง
 พันธุ์พืช

ทีนี้มีประเด็นหนึ่งซึ่งกระผมอยากจะกราบเรียน เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่
 อยู่นอกเหนือประเด็นที่ท่านตั้งคำถามนะครับ ก็คือว่ามีกฎหมายอีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้ความ
 คุ้มครองแก่ชื่อเหล่านี้ก็คือ พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า
 มีเครื่องหมายอยู่ ๒ ประเภทที่เกี่ยวข้องนะครับ ก็คือเครื่องหมายที่ใช้กับสินค้าตนเอง
 ไม่ว่าจะพันธุ์ เป็นสัตว์ เป็นอะไรก็ตาม ก็สามารถที่จะคุ้มครองได้ ถ้าสมมุติว่าสินค้านั้น
 เป็นของรายหนึ่งรายใด แล้วเขาได้ใช้กับสินค้าตัวนั้น สมมุติว่าส้มบางมดหรือส้มโชกุน
 นะครับ อาจจะมิใช่ของสวนบางสวนที่เขาทำได้ลักษณะพิเศษของเขา เขาก็จะเอาชื่อของ
 สวนนั้นหรือชื่อของเจ้าของไปจดทะเบียน อันนั้นก็เป็นการตั้งกำเนิดสินค้า แต่เป็นของ

เฉพาะบุคคลที่จดทะเบียนที่กระทรวงพาณิชย์ได้ อีกส่วนหนึ่งเรียกว่า “เครื่องหมายรับรอง” ครั้น เครื่องหมายรับรองเป็นเครื่องหมายที่ใช้เพื่อรับรองสินค้าหรือบริการของคนอื่น นะครับ ที่เราคู่กันตีมากก็คือคำว่า “เซลล์ชวนชิม” กับ “แม่ช้อยนางรำ” แต่ว่าความจริง สามารถใช้ได้กับสินค้าและบริการทุกประเภทนะครับ อย่างเช่น กรณีของข้าวหอมมะลิ คำว่า “ข้าวหอมมะลิ” กระทรวงพาณิชย์ได้จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายรับรอง เพื่อใช้ กับข้าวหอมมะลิที่มีคุณสมบัติตามที่ได้กำหนดนะครับ เขาจะกำหนดสเปก (Spec.) ว่า ข้าวหอมมะลิจริง ๆ ควรจะมีลักษณะอย่างไรบ้าง มีมาตรฐานอย่างไรบ้าง ไม่ใช่ข้าวผสม ^{อื่น} นั้นเรียกว่าเครื่องหมายรับรอง ซึ่งขณะนี้กระทรวงพาณิชย์ได้ยื่นจดทะเบียนเครื่องหมาย รับรอง ทั้งภายในและต่างประเทศไว้สำหรับคำว่า “ข้าวหอมมะลิ” ได้ยื่นแล้ว ๖ ประเทศ แล้วตามโครงการกระทรวงพาณิชย์ก็จะไปยื่น ๕๐ ประเทศที่เป็นตลาดของข้าวหอมมะลิ ไทย ผลของการจดทะเบียนเครื่องหมายรับรอง ซึ่งภาษาอังกฤษเรียกว่า เซอร์ติฟิเคชันมาร์ก (Certification Mark) ก็หมายความว่าคนอื่นไม่มีสิทธิ์จะใช้คำว่า “ข้าวหอมมะลิ” ได้ ยกเว้น จะได้รับอนุญาตจากประเทศไทยซึ่งเป็นเจ้าของคำนี้ ^{อื่น} นี้ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง กระผม ขอกราบเรียนแก่นี้ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสมพร คำชื่น ครับ

นายสมพร คำซิ่น (แพร์) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ผม สมพร คำซิ่น สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดแพร์ ผมได้ฟังจากท่านกรรมาธิการ
 ผู้มีเกียรติได้ชี้แจงไปแล้วผมยิ่งงงครับ ท่านประธานฯ ครับ เพราะว่า “สิ่งบ่งชี้ทาง
 ภูมิศาสตร์” ตามคำจำกัดความนี้หมายความว่า ชื่อสัญลักษณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เรียก
 หรือใช้แทนแหล่งภูมิศาสตร์ และที่สามารถบ่งบอกว่าสินค้าที่เกิดจากแหล่งภูมิศาสตร์
 นั้นเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ ชื่อเสียง หรือคุณลักษณะเฉพาะของแหล่งภูมิศาสตร์ดังกล่าว
 ฉะนั้นถ้าท่านไปตัด สายพันธุ์พืชหรือสัตว์ ออกไปก็ยิ่งแคบไปใหญ่ ประชาชน
 จะเสียเปรียบนะครับ ท่านคิดดูให้คิดทางตรงกันข้ามเลยนะครับ อย่างบ้านผม
 จังหวัดแพร์ ไม่ลั๊กทองพันธุ์แพร์ท่านไปตัดออก มันมีคุณลักษณะเฉพาะหรือคุณภาพ
 เฉพาะเจาะจงเฉพาะที่เป็น ไม่ลั๊กทองของจังหวัดแพร์เนื้อดีที่สุด อย่างนี้เห็นต้น
 หรือสุนัขสายพันธุ์บางแก้ว ถ้าพูดอย่างนี้รู้เลยว่ามันเป็นสุนัขมาจากจังหวัดพิษณุโลก
 ที่อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งทีสภาผู้แทนราษฎร
 ได้บัญญัติมาแล้วก็สามารถที่จะเป็นคุณลักษณะที่มีชื่อเสียง มีคุณภาพ แล้วก็มี
 คุณลักษณะที่เฉพาะเจาะจงลงไป แต่ถ้าท่านตัดออกไปในลักษณะอย่างนี้อย่างที่
 ท่านอภิปรายหรือได้ชี้แจงนี้ผมเห็นว่าจะเป็นการตัดทอนสิทธิของประชาชนที่จะ
 ไปใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ซึ่งที่ท่านน่าจะตัดนั้นน่าจะเกินมาตรา ๕ (๑) มากกว่า
 ถ้าจะคุ้มครองให้มีผลต่อประชาชนมากขึ้น หรือว่าเอื้อประโยชน์ให้ประชาชนมากขึ้น
 ครับ ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านภิญญา ช่วยปลอด ครับ

นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : กราบเรียนท่านประธานฯ
 ที่เคารพ กระผม ภิญญา ช่วยปลอด ส.ว. จังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่านประธานฯ
 ฟังท่านกรรมาธิการชี้แจงแล้วผมขอเรียนความข้องใจนะครับว่า ไข่ไก่ไข่ชานัน
 ผมไม่ข้องใจ เพราะว่าท่านบ่งชี้ถึงที่ผลิต ไข่ชานันอำเภอไข่ชานันจังหวัดสุราษฎร์ธานี
 แต่มีพืชชนิดหนึ่งครับคือเงาะโรงเรียน ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่เงาะโรงเรียนนี้
 ทั้งจังหวัดสุราษฎร์ฯ ถ้าเงาะโรงเรียน ประวัติจริง ๆ แล้วก็เป็นเงาะโรงเรียนบ้านนาสาร
 ครับ จากโรงเรียนอำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขานานี้ผมเห็นเหมือน

และนำเงาจากปิ่นงแล้วมารับประทานแล้วโยนทิ้งหน้าต่าง แล้วมาเกิดคันขึ้นสุดท้ายก็เป็นเงาที่โรงเรียน อย่างนี้ทำอย่างไรครับ เพราะว่าผมไปจับทุรี บอกเงาโรงเรียน ผมไปถึงจังหวัดระยอง บอก เงาโรงเรียน แท้จริง ๆ เงาโรงเรียนก็หมายความว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นต้นแบบ แต่จังหวัดสุราษฎร์ธานีรู้ว่าเงาโรงเรียนจริง ๆ ก็คือเงาโรงเรียนบ้านนาสาร ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตรงนี้ทำอย่างไรถ้าตัดตรงนี้ออกครับ ยังคงว่าต้องเป็นเงาโรงเรียนบ้านนาสารหรืออย่างไรครับ หรือเงาโรงเรียนเป็นที่เข้าใจของประชาชน ถ้าท่านบอกว่าป็นสายพันธุ์ที่เป็นสามัญกันทั่วไปแล้ว ไม่ได้แล้ว แท้จริง ๆ แล้วต้นฉบับคือเงาโรงเรียนบ้านนาสารจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผมขอคำชี้แจงครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านไพฑูย์ครับ

นายไพฑูย์ อุบัติศฤงค์ (ภูเก็ต) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม ไพฑูย์ อุบัติศฤงค์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดภูเก็ตครับ ท่านประธานฯ ครับ ผมเข้าใจว่าพวกเรานี้ฟังกรรมาธิการอภิปรายนี้ยิ่งงงครับ ท่านอ่านแล้ว ๆ นะครับว่ากฎหมายเดิมที่ท่านร่าง พ.ร.บ. ท่านส่งมาให้เราท่านบอกว่า ชื่อสามัญรวมทั้งชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์นะครับ แล้วตอนนี้ท่านเปลี่ยนใจหรือเปล่าครับ ท่านตัดสินใจออกหมายความว่าท่านเปลี่ยนใจแล้ว ถ้าเปลี่ยนใจจะเกิดอะไรขึ้นครับ มาตรา ๕ นี้ท่านบอกว่า คนที่จะมาขอขึ้นทะเบียนต้องไม่มีลักษณะเป็นชื่อสามัญตามมาตรา ๕ แสดงว่าอย่างไรครับ ยกตัวอย่างง่าย ๆ ว่าภูเก็ตส์เตอร์ ผมยกตัวอย่างนะครับ มันเป็นสัตว์นะครับ ของท่านยกตัวอย่างเมื่อสักครู่นี้บอกว่ามี พ.ร.บ. กุ่มครองพันธุ์พืชพันธุ์สัตว์ อย่างภูเก็ตส์เตอร์นี้ ท่านตัดออกหมายความว่าฝรั่งมาจดทะเบียนได้ใช่ไหม เพราะมาตรา ๕ ของเดิมจดไม่ได้ใช่ไหมครับ ท่านตัดออกไปไม่มีเลขว่ามีอยู่ถึงครึ่งทางฝรั่งมาจดก่อนท่าน เลขเรียนถามกรรมาธิการอีกครึ่งหนึ่งว่า กฎหมายฉบับนี้จะเป็นรูปธรรมอย่างไร ใครจะได้ประโยชน์กันแน่ คนไทยได้ประโยชน์หรือว่าฝรั่งได้ประโยชน์นะครับ ผมขอคำอธิบายอีกครั้งหนึ่งเพราะผมสงสัยแน่นอนไม่ถูกครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณหมอนพดลครับ

นายพดล สมบูรณ์ (ลำปาง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 กระผม นายแพทย์พดล สมบูรณ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดลำปางครับ กระผมได้ฟัง
 ท่านกรรมาธิการชี้แจงแล้ว อันที่ ๑ ไม่ชัดเจนนะครับ อันที่ ๒ นี้มองว่าเราออก
 กฎหมายเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ ถ้าท่านตัดออกไปนั้นผมเชื่อว่าจะเสียหาย
 กับผลประโยชน์ของประเทศชาติ เพราะว่าถ้าจะคงไว้จะมีประโยชน์มากกว่านะครับ
 เหตุผลก็คือว่าพิษณะครับ ผมยกตัวอย่างเพื่อจะเป็นตัวอย่างเท่านั้นเองนะครับว่า
 อย่างทุเรียนจินทบูรินะครับ มีรส มีกลิ่นหอมเป็นที่นิยม แล้วขณะนี้ประเทศออสเตรเลีย
 ได้นำผลไม้ไทยไปปลูกที่นั่นจำนวนมากนะครับ ที่นี้ถ้าสมมุติว่าพันธุ์หมอนทอง
 ของจันทบุรีมีชื่อทางวิทยาศาสตร์อย่างนั้นนะครับ ไปปลูกที่ออสเตรเลีย -----

- ๑๐/๑

ในระยะแรกผมเชื่อว่า กลิ่น รส ต่าง ๆ ก็คงไม่เหมือนที่จัด แล้วต่อไปในระยะยาวแล้ว เป็นร้อยปี พันปีต่อไปในอนาคตในสิ่งแวดล้อมอย่างนั้นจะมีการกลายพันธุ์ กลายพันธุ์ ก็จะเป็นพันธุ์ใหม่ขึ้นมาอีกพันธุ์ได้ ขณะเดียวกันขณะนี้ประเทศไทยเรามีฟาร์มเชื้อ ฟาร์มจรเชื้อโรรมากมายที่เลี้ยงในประเทศไทย สายพันธุ์นี้เลี้ยงในประเทศไทย สมมุติว่า มีประโยชน์อย่างนี้ประเทศจีนต้องการซื้อเป็นจำนวนมาก ก็จะเป็นประโยชน์กับ ประเทศไทย เพราะฉะนั้นถ้าเราไปตัดค้านอกจากร่างเดิม ผมคิดว่าประเทศไทยนี้เสียหาย ไม่มีความจำเป็นใดที่จะต้องไปตัด ถึงแม้ท่านกรรมาธิการจะชี้แจงว่า มีกฎหมายอื่นรองรับ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเราระบุไว้ในกฎหมายฉบับนี้ให้ชัดเจน ก็จะเป็นที่เข้าใจง่ายและได้ ชัดเจนขึ้น ผมเองจึงได้มีความเห็นให้คงร่างเดิม ขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์แก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม แก้วสรร อติโพธิ ผมขอความกระซางให้เข้าใจชัด ๆ อีกทีหนึ่ง กฎหมายนี้ต้องการจะคุ้มครองที่มาของสินค้าจากแหล่งภูมิศาสตร์เฉพาะ อยู่ดี ๆ ผมจะไป ของดส้มโออุบลนี้ไม่ได้ อุบลไม่ได้แสดงลักษณะพิเศษที่จะมีส้มโอดี ๆ อะไรใช้ไหม อันนี้ต้องพิสูจน์กับนายทะเบียนว่า ผมของดส้มโอ นครชัยศรี มีลักษณะเฉพาะอยู่ในพื้นที่ อย่างนั้นอย่างนี้ ในทำนองเดียวกับผมจะไปจดข้าวหอมเบตง เอ๊ะ เบตง มาเกี่ยวอะไร แต่ถ้าบอกข้าวหอมสุรินทร์อันนี้มีเหตุผล แถวนั้นดินทราย แล้ง ข้าวก็ค่อย ๆ โด แล้วมีดินเน่า หอม นั้นเป็นเรื่องว่ามีพื้นที่ภูมิศาสตร์ใดที่มีลักษณะเฉพาะแล้วเป็นเครดิต ของสินค้านั้นว่า ถ้าส้มโอจากนครชัยศรีนี้เอาไปเลย ข้าวหอมสุรินทร์นี้เอาไปเลย เพราะฉะนั้นเพื่อให้สินค้าที่มีลักษณะเฉพาะทางภูมิศาสตร์ได้มีราคาหรือมีเครดิตที่ดี กว่าข้าวหอมทั่วไป ส้มโอทั่วไปเราจึงมีกฎหมายนี้ขึ้น นี่คือสิ่งบังคับทางภูมิศาสตร์ ทั้งนี้เมื่อแนวคิดเป็นแบบนี้ ต้องอย่าเอาสิ่งอื่นมาสับสน สิ่งสับสนตั้งแต่แรกก็คือสิ่งที่เราแยก กันในกฎหมายว่า ชื่อสามัญ สก็อตวิสกี (Scot Visgy) อย่างนี้ ไม่ได้มุ่งต่อไปยังว่า สก็อต กลายเป็นแหล่งสินค้าหนึ่งไปแล้ว พวกนี้อย่าเอาขมวด มาของดอย่างนี้ไม่ได้ ขณะเดียวกันสิ่งสับสนอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งร่างเดิมก็ข้ามไปก็คือเรื่อง สายพันธุ์ และผมว่า ข้าวหอมมะลิสุรินทร์ผมว่าจดได้ แต่อยู่ดี ๆ ขาดคณะที่ ๑๐๑ กับที่ ๑๒ เพราะเป็น

สายพันธุ์ ผมเข้าใจง่าย ๆ อย่างนี้ ก็มีแล้ว ถูกแล้ว เป็นของสับสนก็ตัดออกไปเสีย แล้วท่านไปตัดออกทำไม จะมันเรียนท่าน เห็นบันทึกไว้ในนี้ว่าเป็นเรื่องขององค์กรคุ้มครองความหลากหลายทางชีวภาพ ขอเสนอให้ตัดออก เขาเสนอทำไม เขาเข้าใจตรงกับที่ผมเข้าใจหรือเปล่า ข้าวหอมมะลิสุรินทร์จัดได้ครับ เพราะไม่ใช่ชื่อสายพันธุ์ ทางองค์กรนี้กลุ่มนี้เขานึกว่าจดไม่ได้เช่นนั้นหรือครับ เลยมายกตัด หลักกฎหมายต้องเป็นหลักกฎหมายว่าอย่าเอาของสับสนมาปนอยู่ในตะกร้าเดียวกัน ชื่อสามัญกับสายพันธุ์นี้ออกไป กฎหมายเขาเคลียร์อยู่แล้ว แล้วไปเอาเรื่องความหลากหลายทางชีวภาพเข้ามาทำไม เกี่ยวกับอะไรครับ อันนั้นเรื่องการคุ้มครองสายพันธุ์ อันนี้คุ้มครองที่มาสินค้า คนละเรื่อง ท่านไปฟังเขาทำไม แล้วมาตัดตรงนี้จนกฎหมายสับสนหมด ช่วยนะครับว่าใครสับสนกันแน่ ผม หรือเขา หรือบุคคลที่สาม ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านมาลีรัตน์ครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (สกลนคร) : ขอบพระคุณค่ะ ท่านประธานฯ

ดิฉัน มาลีรัตน์ แก้วก่า สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสกลนคร ท่านประธานฯคะ ดิฉันเข้าใจว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นเรื่องการแสดงกรรมสิทธิ์ในสินค้าว่า ประเทศเราสามารถที่จะคุ้มครองอะไรได้บ้างที่จะไปจดทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เพื่อแสดงว่าสินค้าเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และไทยเราสามารถที่จะคุ้มครองสินค้าเหล่านี้ได้ อันนี้เป็นความเข้าใจเบื้องต้นของดิฉัน ถ้าเข้าใจผิดก็ไม่ว่ากัน แนนอนถั่งกลึงไปก็คือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นี้ไม่ได้ระบุเฉพาะตำบล อำเภอ จังหวัดเท่านั้น ถ้าหากระบุถึงเฉพาะแค่นั้น ดิฉันว่า เราต้องไปทบทวนอนุสัญญาที่เราไปเซ็นไว้ แล้วเรามานูว์ตกฎหมายนี้นี้ให้เกินไปหรือเปล่า เราดูประเทศใดบ้างที่เขาเปิดถั่งถึงขนาดนี้ ดิฉันย้ำว่าคำว่า “ยกเว้น” ทำไมคำว่า “ยกเว้น” กับ “หรือ” ต่างกัน ถ้าท่านใช้คำว่า “หรือ” เหมือนเดิมที่กรรมการตัดทิ้งไป ถ้าหากว่าจะเอาหรือคงไว้ ดิฉันขอมตามกรรมาธิการนะคะ จะได้รับความคุ้มครองมากกว่า แต่ถ้าหากเพิ่มคำว่า “ยกเว้นสายพันธุ์พืชหรือสายพันธุ์สัตว์” เพราะว่ามีเดิมที่คำว่า “ยกเว้น” เข้ามา มีฐานเดิมมา ดิฉันก็เสนอเข้าไปว่า ท่านปรั่าคำนี้ได้ไหม หรือสิ่งที่กรรมการกำหนด ถ้าหากยกเว้นสายพันธุ์พืช สายพันธุ์สัตว์ ดิฉันจะยกตัวอย่าง มาหลังจากนั้น สุนัขหลังอนเรา เราเรียกหมาหลังอนหรือสุนัขหลังอนก็แล้วแต่ เรารู้ว่าเป็นพันธุ์สัตว์ชนิดหนึ่งในประเทศไทยหรือเปล่า อันนี้ถือว่าเป็นชื่อสามัญนึบ เราจะไปจดทะเบียนคุ้มครองใน มาตรา ๕ หรือมาตรา ๘ ก็ตาม หรือมาตรา ๒๐ กว่า ๆ ขึ้นไปเราก็ทำไม่ได้ เมวสีสาวทหรือทุเรียนหมอนทอง อันนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และเป็นสิ่งที่เมวสีสาวท ดิฉันว่าในโลกก็ยังพิสูจน์ไม่ได้ยู่ติว่าประเทศใดที่มีถั่งกว่าเราจะคะ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ จะหาความคุ้มครองได้อย่างไร หรือไปเม ไคราช หรืออะไรก็แล้วแต่ ดิฉันขออาจจะขอความกระจ่างตรงนี้ แต่ถ้าหากว่าจะกลับไป “หรือ” ดิฉันก็ไม้อเอา เพราะว่าถ้าคำว่า “หรือ” ก็คือ หรือสายพันธุ์พืช สายพันธุ์สัตว์ ก็คือทุกอย่างเปิดหมดเลย ถือว่าเป็นชื่อสามัญ รู้จักกันทั่วไป หรือสายพันธุ์พืช สายพันธุ์สัตว์ที่รู้จักกันทั่วไป อันนี้ก็คือเราไม่สามารถไปจดทะเบียนคุ้มครองว่าเป็นเรื่องของประเทศเราได้ อันนี้คือสิ่งที่ดิฉันอยากจะให้ความกระจ่าง ขอบพระคุณค่ะ

ประธานวุฒิสภา : อาจารย์วัลลภศรี

นายวัลลภ ตังคณานุก์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ
ผมเองไม่ค่อยสบายใจ ท่านดูดี ๆ ผมจะดูในแง่ดีอย่างง่าย ๆ เลขนะครับ ถ้าคำว่า “สินค้า”
กับคำว่า “ชื่อสามัญ” ให้ดี สินค้าเขารวมถึง ประเด็นที่ ๑ ก็คือสิ่งของที่ซื้อขายแลกเปลี่ยน
หรือโอนกันได้ ไม่ว่าจะเกิดโดยธรรมชาติหรือหิน ดิน ทนายนี่มันนะครับ หรือเป็น
ผลิตผลทางการเกษตร ไม่ได้พูดถึงสัตว์เลขนะครับ ประเด็นคำว่า “สินค้า” ในที่นี้
หินนี้มาคู่ชื่อสามัญ “ชื่อสามัญ” หมายความว่า ชื่อที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นชื่อเรียกขาน
สินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง ก็หมายถึงความหมายข้างบน ก็หมายถึงสิ่งของที่เกิดโดยธรรมชาติ
หรือผลิตผลทางการเกษตร หรือหัตถกรรม อุตสาหกรรม เพราะฉะนั้นท่านไปตัดคำว่า
“หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” โดยเฉพาะสัตว์นี้ครับ แสดงว่าสัตว์ทั้งหมดนี้
อันตรายหมดเลย ไม่ได้รับการคุ้มครองทั้งนั้น หม่าพันธุ์บางแก้วที่ผมพูดนั้นะครับ คิดกับ
ชื่อของภูมิศาสตร์ด้วย ตัดออกอย่างนี้จึงได้ทั่วไปหมด สุกสุสลายไปหมดเลย ใครก็ไปทำ
อะไรได้หมด ผมว่าตรงงี้ให้ดี ไม่ได้คุ้มครองสัตว์เลขนะครับ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสมควรครับ

นายสมควร จิตแสง (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพครับ กระผม สมควร จิตแสง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดขอนแก่น จากกรรมาธิการ
กรรมาธิการอธิบายแล้วทำให้เกิดความสับสน คงจะไม่ต่างจากสมาชิกวุฒิสภาอื่น ๆ
ตามร่างเดิมนั่นคำว่า “ชื่อสามัญ” หมายความว่า ชื่อที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นชื่อที่ใช้
เรียกขานสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์ ไปตัด
“หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” ตรงนี้ออก กรรมาธิการได้ชี้แจงไปเมื่อสักครู่ที่ว่า
อย่างข้าวหอมมะลิเป็นชื่อที่เราเรียก ภาษาไทยที่เราเข้าใจกันว่าข้าวหอมมะลิคือในเมืองไทย
จะไปทำที่อื่นไม่ได้

แต่ชื่อสามัญคือ ข้าวขาวดอกมะลิ ๑๐๕ สมมุติว่าประเทศไทยของเราพัฒนาสายพันธุ์ข้าวขาวดอกมะลิ ๑๐๕ พัฒนาสายพันธุ์ในประเทศไทย แต่เกิดฝรั่งขโมยเอาไปทำ เราไม่ได้สงวนตรงนี้อะไร ข้าวดอกมะลิ ๑๐๕ ชื่อสามัญตรงนี้เราไม่ได้สงวนเอาไว้ ฝรั่งเศสเอาไปใช้ที่บ้านเขาและพัฒนา แล้วเขาก็ชื่อว่า ข้าวขาวอเมริกา แต่จริง ๆ ก็คือ ๑๐๕ ของเรา เขาไปใช้แบบนี้ได้ใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นก็คือตัวเดียวกันแล้วเขาเอาข้าวของเราไปทำ แล้วไปจดชื่ออย่างอื่น แต่ว่าก็คือพันธุ์เดียวกัน นั่นก็อาจจะมาขายแข่งกับพวกเรา อย่างนี้เขาทำได้ใช่ไหมหรือไม่ตามที่กรมวิชาการชี้แจง เพราะเราไม่ได้สงวนชื่อสามัญตรงนี้อะไร นั่นก็คือเขาจะต้องเอาตัวนี้ไปพัฒนาแล้วเรียกชื่ออย่างอื่น แต่คือข้าวอันเดียวกันกับของเรา อย่างนี้ทำได้ใช่ไหมครับ อาจจะขอความกระจ่างในเรื่องนี้ ไม่เช่นนั้นแล้วจะเกิดปัญหาดรามมาครับ ขอบคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : เรอกฎิปรายกัณมาพสมทวณะครับ ในประเด้นที่กรรมาการคัดออกในมาตรา ๓ วรคที่ ขอพิจารณาอีก ๒ - ๓ ท่านนะครับ คือท่านที่ยังไม่ได้อภิปรายกับที่จะพิจารณาซ้ำ มีท่านพลเอก ศิริ ท่านสันติภาพ และท่านอาจารย์แก้วสรรขอเชิญ พลเอก ศิริ ครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก เท่าที่ได้ฟังการอภิปรายมานี้ ผมคิดว่าพวกเขายังงันกันมากนะครับ เพราะฉะนั้นใครที่รู้จริง ๆ ผมอยากจะให้เชิญชี้แจงสักคนหนึ่ง เอาคนที่รู้จริง ๆ นะครับ เราจะได้ตกลงใจได้

ประธานวุฒิสภา : ทางกรรมาการที่รู้จริง ๆ ตอบ แล้วเดี๋ยว ๒ ท่านจะได้อีกครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานคณะกรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม เสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะกรรมาธิการกราบเรียนท่านประธานฯ ผ่านไปยังท่านสมาชิก ที่เคารพทุกท่านครับว่า ในการที่กรรมาการได้ตัดถ้อยคำบางส่วนของคำนิยามที่มีส่วนของชื่อสามัญนั้น จริง ๆ แล้วกรรมาการดังกล่าวเคยเรียนครันว่าก็เห็นอยู่เงสมาชิกฯ ที่อภิปราย ก็เห็นว่าในการจะจดทะเบียนนั้นจะต้องกำหนดคุณลักษณะว่าส่วนไหนที่จดทะเบียนได้ จดทะเบียนไม่ได้

แต่ข้อสำคัญก็คือที่จะไม่ให้มีการจดทะเบียนก็คือชื่อสามัญ แต่คำว่า ชื่อสามัญ ในที่นี้มีความหมายรวมไปถึงชื่อหรือสายพันธุ์ของพืช สัตว์ ซึ่งกรมวิชาการได้รับฟังคนที่เสนอความเห็น โดยเป็นห่วงเป็นใย ยกตัวอย่างให้ชัดเจนก็คือข้าวหอมมะลิ ข้าวหอมมะลิจริง ๆ แล้วคือสายพันธุ์ ตอนนี้เรากำลังพิจารณาแล้วในส่วนคำว่า สายพันธุ์ กับแหล่งภูมิศาสตร์ เราเอามาพิจารณาร่วมกันก็อาจจะเกิดความสับสน เพราะกฎหมายฉบับนี้กำลังพูดถึงว่า เราคุ้มครองแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้าที่กำเนิดขึ้นมา แต่ในส่วนที่เป็นสินค้า ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดนั้นจะมีส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้นจากสายพันธุ์พืชหรือสายพันธุ์สัตว์ ซึ่งในการจดทะเบียนนั้นต้องมีลักษณะพิเศษ ลักษณะเฉพาะ แต่ถ้าเป็นเรื่องชื่อสามัญแล้วกฎหมายนี้บอกจحدไม่ได้ ถ้าเป็นชื่อสามัญจحدไม่ได้ แต่ในขณะเดียวกันคำว่า ชื่อสามัญในที่นี้ส่วนอื่นอีกส่วนหนึ่งที่จحدไม่ได้ไม่ควรรวมมาจحدด้วยก็คือพวกสายพันธุ์พืชและสายพันธุ์สัตว์ เพราะเป็นเรื่องของสายพันธุ์ที่เกิดที่ไหนก็ได้ พันธุ์ไหนอาจจะเกิดจังหวัดนี้เกิดในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งก็ยังเป็นพันธุ์นั้นอยู่ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นสายพันธุ์นั้นอยู่แล้วก็ควรจะหมายความรวมถึงอยู่ในชื่อสามัญด้วย ก็คือเอาไปจดทะเบียนไม่ได้ เช่นเดียวกับมะนาว เพราะฉะนั้นการจดทะเบียนไม่ได้คือ ๑. ชื่อสามัญ ๒. สายพันธุ์พืชหรือสายพันธุ์สัตว์ไม่ควรเอามาจดทะเบียน คือหลักอยู่ตรงนั้น เพียงแค่ว่าพอรับฟังความคิดเห็นจากหลายฝ่ายบอกว่า ข้าวหอมมะลิซึ่งเป็นสายพันธุ์ถ้าไปเขียนอย่างนี้เห็นความหมายรวมอยู่ในชื่อสามัญด้วย อย่างนั้นก็คือเอาข้าวหอมมะลิไปจดทะเบียนไม่ได้ -----

ถ้าหากว่าเอาข้าวหอมมะลิไปจดทะเบียนคุ้มครองไม่ได้เนี่ย เวลาข้าวหอมมะลิออกไปต่างประเทศ หลาย ๆ ประเทศก็จะใช้คำว่า “ข้าวหอมมะลิ” ทำให้ไม่คุ้มครองข้าวหอมมะลิของไทย นี่ก็คือสิ่งที่เขาเสนอเข้ามาครับ จริง ๆ กรรมการเห็นอย่างสมาชิกฯ ที่พูด แต่พอเราฟังคนที่เสนอความเห็นมาแล้วบอกอย่างนั้นก็คุ้มครองคนไทยไม่ได้เนาะในต่างประเทศ เขาก็บอกว่า อย่างนั้นก็เสนอเข้ามาว่า ก็เอาเป็นว่าเขียนให้จดทะเบียนได้ในเมืองไทยก่อน ให้ข้าวหอมมะลินี้จดทะเบียนได้ ขึ้นทะเบียนได้ตามกฎหมายนี้เสียก่อน แล้วก็ค่อยไปเรียกร้องเอาที่ต่างประเทศ นี่ก็คือสิ่งที่เขาเสนอเข้ามาครับ เพราะฉะนั้นกรรมการก็บอกถ้าจะคุ้มครองภายในประเทศก่อน ก็ต้องตัดคำว่า “หรือเป็นชื่อของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์” ออก เพื่อจะได้ให้ข้าวหอมมะลินี้มาขึ้นทะเบียนได้ แต่ถ้าเป็นอย่างนี้ คือ ข้าวหอมมะลิขึ้นทะเบียนไม่ได้ เว้นไว้แต่ว่าจะเป็นที่ลักษณะพิเศษนั้นะครับ โดยเฉพาะข้าวหอมมะลิสุนทรย์ อย่างนี้มาจดได้ มาขึ้นทะเบียนได้ มีอะไรลักษณะพิเศษที่จะบอกแหล่งที่มา อย่างนี้จดทะเบียนได้ เพราะฉะนั้นกรณีอาจจะเกิดขึ้นอื่น ๆ อีกนะครับ ที่เป็นสายพันธุ์ของพืชหรือสัตว์ กรรมการก็เลยตัดตรงนี้ออก เพื่อให้สามารถที่จะจดทะเบียนเฉพาะส่วนที่พิเศษจริง ๆ แต่เมื่อกรรมการก็ได้ประชุมปรึกษาหารือ ก็มีความเห็นฟังสมาชิกฯ แล้วมีเหตุผล เพื่อที่จะไม่ให้เกิดอะไรที่ต้องพิจารณากันให้ชัดเยื่อ เพราะสมาชิกฯ มีเหตุผลพอที่กรรมการคิดว่าน่าจะพิจารณานำส่วนที่สมาชิกฯ เสนอได้ ท่านประธานคณะกรรมาธิการ ท่านวิโรจน์ อมตกุลชัย ก็ได้หารือกับสมาชิกฯ กรรมการข้างบนนั้นะครับ ไม่ทราบข้างล่างจะเห็นด้วยหรือเปล่า ท่านอาจารย์สมเกียรติก็เห็นด้วยว่า เมื่อสมาชิกฯ ถ้าไปขายอย่างกว้างขวางแล้วก็มีเหตุผล กรรมการก็ยอมรับที่จะคืนสู่ร่างเดิม เพื่อที่จะให้ภักตามคำพันธุ์พืชหรือสัตว์นั้นจดทะเบียนไม่ได้ ถ้าตามนั้นะครับ เพราะว่าถือว่าเป็นชื่อสามัญที่เขามาตรา ๕ ก็กลับคืนสู่ร่างเดิมครับ ท่านประธานฯ ครับ ในมาตรา ๑ ที่กรรมการตัดออก

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าวรรคสี่ มาตรา ๑ กรรมการไม่แก้ไข ทีนี้ท่านมีอะไรเพิ่มเติมครับ อาจารย์แก้วสรร เชิญครับ สั้น ๆ ครับ

นายแก้วสรร อภิโพธิ์ (กรุงเทพมหานคร) : ผมเห็นด้วยนะครับที่เพื่อนกลับไปปรองดอง แต่ถ้าถ้ามองของกันเองจะ ทำให้สับสน กับบรรดาอันเจี๊ยะ (NGO)

ที่รักชาติทั้งหลายจะหาว่าเราทรยศต่อชาติ ผมอยากจะชี้ชัดตรงนี้ละครับ สิ่งที่เขาบอกว่า จะไม่รวมถึงพันธุ์นี้ องค์ประกอบของการอื่นของจดทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นี้ ถ้าขอ นั้นต้องระบุแหล่งภูมิศาสตร์ แล้วก็ระบุสินค้าที่เกี่ยวกับแหล่งภูมิศาสตร์นั้น ถ้าไม่เข้า ลักษณะอันนี้อยู่ดี ๆ เต๋อไปจดข้าวหอมมะลินี่เขาไม่รับจด ไปจดสายพันธุ์ข้าวดอกมะลิ ๑๑๑ เขาไม่รับจด เพราะไม่เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ เขาไม่รับจดครับ ตกเป็นองค์ประกอบแรก แต่ถ้าเพื่อคุณประโยชน์ไปรากฎว่าเป็นชื่อสายพันธุ์ด้วย แล้วก็บอกถึงภูมิศาสตร์ด้วย. ครบนี้ละ เขาห้าม ไปขอจดบอกว่า หมาบางแก้ว พวกบางแก้วเขาบอกว่าเขาเพาะหมานี้เก่ง หมาจาก เขานี้ก็ดก รักเจ้าของ เขาไปขอจด แต่หมาบางแก้วเป็นชื่อพันธุ์ ครบนี้เขาห้าม เพราะถ้าเงิน ให้จดนี้ เชิงใหม่ อุบลฯ สุพรรณฯ เพาะหมาบางแก้ว บอก ห้ามใช้ชื่อหมาบางแก้ว อ้าวจด นะเป็นแหล่งภูมิศาสตร์ พวกสุพรรณฯ ก็บอกนี่ชื่อพันธุ์หมา นี้ครับ ในกรณีเข้าช้อนอย่างนี้ เขาถึงบอกว่า ห้าม เพราะพันธุ์ไม่เกี่ยวกับแหล่งภูมิศาสตร์ หมาบางแก้วไปโดที่ไหนก็หมาบ างแก้ว ห้ามจด นี้ครับคือสายพันธุ์ เพราะฉะนั้นในกรณีที่ชื่อสายพันธุ์นี้เป็นชื่อเดียวแล้ว บ่งบอกภูมิศาสตร์ด้วยนี้เขาห้ามจดเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นสิ่งที่สภาตัดสินใจให้กลับสู่ร่างเดิม นี้ ไม่ใช่การทรยศต่อชาติ ข้าวหอมมะลินี่มาหาร่างพระราชบัญญัตินี้เขาไม่รับจดอยู่แล้ว ไม่ใช่เพราะเป็นชื่อสายพันธุ์ เพราะไม่ใช่แหล่งภูมิศาสตร์ ไม่เกี่ยวกับ เพราะฉะนั้นเอ็นจีโอ ที่เสนอมาให้ตัดออกนี้ไม่เข้าใจกฎหมายนี้ สายพันธุ์เป็นชื่อภูมิศาสตร์ด้วย ขอคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เอาละครับ เตียวอาจารย์ครับ เพราะว่ากรรมการ ก้ไม่ได้แก้ไข มีอะไรจะตั้งข้อสังเกตครับ เอาสั้น ๆ ครับ เขาจะได้ผ่าน

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน สิ่งที่ผมตั้งข้อสังเกตครั้งนี้ฟังสมาชิก อภิปราย ผมฟังข้างล่างนี้กรรมการชี้แจงผมพยายามตั้งใจฟัง แต่ก็อยากเรียนอย่างนี้ คณะรัฐมนตรีร่างเดิมผู้รับาสตตอนยกร่างนี้มีความเห็นเหมือนพวกผมทั้งหมด อันที่ ๒ พอผ่านรัฐบาลแล้วตอนยกร่างกฤษฎีกาก็อยู่ พอผ่านสภาผู้แทนราษฎร ถ้าเป็นเหมือนที่ท่านว่าผมตั้งข้อสังเกตตลอดกลีดยกกลับนิดเดียว ทำไมเขาไม่แก้มาละครับ กฤษฎีกาก็อยู่ ตัวแทนผมไม่ทราบท่านอยู่ไม่อยู่ที่ชี้แจงเมื่อสักครู แต่พอมาถึงครั้งนี้ ท่านตัดออกผมก็ไม่ทราบเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นรวมความแล้ว ๑ ประการ ตอนยกร่างผ่านคณะรัฐมนตรี ผ่านสภาผู้แทนราษฎร ผมไม่เห็นเขาและ พอมาครั้งนี้ กลับไปอย่างนี้ ผมถามท่านนั้นเองว่าท่านอยู่ตอนนั้นทำไมท่านไม่พูด ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เอาละครับ จมครับ เชิญท่านเลขานุการดำเนินการต่อครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานฯ ครับ ขอทบทวนนิดเดียวครับท่านประธานฯ ครับ ไม่ได้ด้อยต่อเพียง
ประธานวุฒิสภา : อย่างด้อยต่อเพียงเลย

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานคณะกรรมการ) : มิได้ครับ
ท่านประธานฯ ครับ ด้วยความเคารพครับ ผม เสรี กรรมการที่ทราบเรียนตรงนี้
เพราะว่ามีคนฟังมาก ที่กรรมการแก้ไขก็คือกรรมการก็พยายามพิจารณาถึง
เหตุผล มิได้วางทางส่วนรัฐบาลเสนอมาแล้วเราต้องทำตาม แต่ถ้าเราดูแล้วเห็นว่าน่าจะ
เป็นส่วนที่ตัดออกก็ตัด ไม่ได้คำนึงว่าถ้าเกิดว่าเราต้องทำตามรัฐบาลหรือใครเสนอ
มาตลอด แต่ถ้าเราฟังกรรมการแล้ว กรรมการมีเหตุผลอย่างไรก็เสนอที่ประชุม
เมื่อที่ประชุมมีเหตุผลดีกว่ากรรมการก็กลับกัน อันนี้เป็นเรื่องของคุณเองของคณะครับ
แล้วไม่ได้ตำหนิใครหรอกครับ ตัดสันใจด้วยตัวเองครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขานุการครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขานุการวุฒิสภา) : “มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ การขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการสงวนความเห็น มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ”

ประธานวุฒิสภา : มาตรา ๕ มีผู้ขอสงวนความเห็นและขอแปรฯ นะครับ มีคุณพรหมจารี คุณมนัส และอีกคุณสรายุช คุณนิวัฒน์ คุณนรินทร์ แคเรื่องเดียวกันทั้งหมดทั้ง ๒ กลุ่ม ขอความกรุณาอย่างนี้ได้ไหมครับ ให้อภิปรายได้อีกท่านเดียว เพราะเรื่องเดียวกันคำเดียวกันเลยจะได้ไหมครับ จะได้สั้นกะทัดรัด ท่านตกลงกันเอง จะให้ใครอภิปรายครับ จะให้ท่านมนัสไหมครับ เพราะที่ท่านอยู่ข้างล่าง เป็นตัวแทนข้างล่างนะครับ เชิญท่านมนัสครับ

นายมนัส รุ่งเรือง (กรรมวิธีการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม มนัส รุ่งเรือง เป็นกรรมวิธีการด้วยครับ พอเดิมเข้าไปนิดหนึ่ง ไม่ได้ขึ้นไปครับ มีหลายมาตราเกี่ยวกับคำค้านี่ครับ กระผมอยากจะเสนอว่าให้อภิปรายเสียทีเดียวเลย ถ้าลงมติเอาอย่างใดก็เอาอย่างนั้นหมดทุกมาตรา เพราะมีเข้านั้นจะต้องอภิปรายทุกมาตรา แล้วก็ให้ท่านผู้ขอสงวนคำแปรฯ เช่น ท่านสุนทร ในฐานะที่เราเป็นกรรมวิธีการครับ เราอาจจะฟังท่านสมาชิกฯ ก่อน เพราะว่าถ้าเมื่อท่านสมาชิกฯ ที่สงวนคำแปรฯ ได้อภิปรายครบถ้วนแล้วเราก็ไม่จำเป็นต้องอภิปรายซ้ำกันครับ กระผมมีความเห็นอย่างนี้ครับท่านครับ

ประธานวุฒิสภา : คืออย่างนี้จะข้ามมาตรานะครับ ถ้าเราเป็นอย่างนี้ได้ไหมครับ เราก็พิจารณาคำนี้นะครับ ให้ได้ข้อยุติในมาตรา ๕ เสร็จแล้วพอลำบากไปอยู่ในมาตรา ๑๘ หรือว่ามาตราอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องถ้าคำนี้แพ้ก็แพ้ด้วย ถ้าคำนี้ชนะก็ชนะด้วย เห็นอันว่าเอาอย่างนั้นนะครับ เพราะฉะนั้นเอาเฉพาะมาตรา ๕ ตามลำดับมาตราครับ เชิญท่านมนัสครับ

นายมนัส รุ่งเรือง (กรรมวิธีการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผมขออนุญาตกราบเรียนก่อนดีกว่าครับ ถ้อยคำคำนี้ “บุคคลใดบุคคลหนึ่ง” หรือว่า “อย่างใดอย่างหนึ่ง” จริง ๆ แล้วเราพูดกันมาตั้งแต่วุฒิสภาสมัยที่แล้ว แล้วก็

กฎหมายที่ผ่านวุฒิสภาสสมัยที่แล้วไปนี่ก็จะใช้คำว่า "ใด - หนึ่ง" เป็นหลัก เวลาเราพิจารณาในชั้นกรรมาธิการนี้ กรรมาธิการหลายท่านก็บอกต้องฟังกฤษฎีกา เพราะว่าท่านเชี่ยวชาญเรื่องกฎหมาย แต่ผมก็ไม่อยากจะโต้แย้งเพราะผมไม่เก่งกฎหมาย ก็ฟัง ๆ นะครับ แต่ผมเคารพรัฐธรรมนูญครับ เรื่องภาษานี้ผมไม่ค่อยรู้ความหมายครับ แต่เราเคารพ ผมเองเคารพรัฐธรรมนูญ ผมเปิดรัฐธรรมนูญดูนะครับ มากเหลือเกินเลยครับ ไม่มีเลขครับ คำ หนึ่ง คำ ใด ถามว่าคนไทยเราจะยอมรับรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทยหรือเปล่า มีแต่ "ใด - หนึ่ง" ทั้งนั้นครับ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติครับ ลองมาเปิดรัฐธรรมนูญซึ่งมีอยู่ในลิ้นชักท่านดูนะครับ มาตรา ๑๘ ครับ "จะทรงแต่งตั้งผู้ใดผู้หนึ่งเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์" "ผู้ใดผู้หนึ่ง" ในมาตรา ๑๘

กลองเปิดดู -----

๓๒

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

กาวนา ๑๕/๑

ต่อไปมาตรา ๑๕ “ให้คณะองคมนตรีเสนอชื่อผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งสมควรดำรงตำแหน่ง” จะมีคำว่า โค กับ หนึ่ง มีหลายมาตราครับ ต่อไปลองดูเผื่อว่าเราจะเชื่อรัฐธรรมนูญ หรือจะเชื่อความเห็นอย่างอื่นดี ต่อไปมาตรา ๒๕ วรรคสอง กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง โค กับ หนึ่ง สมก็พยายามหา หนึ่ง กับ โค ยังไม่เจอ ต่อไปมาตรา ๘๖ บรรทัดที่ ๑ ใช้คำว่า “สมาชิกภาพของสมาชิกคนใดคนหนึ่งสิ้นสุดลง” ต่อไปมาตรา ๘๘ ในเรื่องสภาผู้แทนราษฎร เรื่องบัญชีรายชื่อ บรรทัดที่ ๑ ของมาตรา ๘๘ ใช้คำว่า “โดยให้เลือกบัญชีรายชื่อใดบัญชีรายชื่อหนึ่งเพียงบัญชีเดียว” มีมากเหลือเกินครับ ท่าน มาตรา ๑๘๐ ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ ตอนท้าย ๆ ผมอ่านเฉพาะคำ “แต่ต้องแปรญัตติได้ในทางลดหรือตัดทอนรายจ่ายซึ่งมิใช่เป็นรายจ่ายตามข้อผูกพันอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้” ต่อไปมาตรา ๒๑๔ ย่อหน้า ๒ ใช้คำว่า “การออกเสียงประชามติที่เกี่ยวกับตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือคณะบุคคลใดคณะบุคคลหนึ่ง โดยเฉพาะ” อันนี้ที่จำกัดรัฐธรรมนูญ ซึ่งไม่มีคำว่า “ผู้หนึ่งผู้ใด” หรือ “อย่างหนึ่งอย่างใด” ไม่มีเลย ความหมายนั้นผมไม่เถียงว่าอย่างไรอย่างหนึ่งหรืออย่างหนึ่งอย่างใดถูกต้องครับ แต่เราคิดว่าเราควรจะใช้คำไหนและควรจะใช้แบบไหนมาตรฐานเดียวกันตลอดไป ไม่ใช่ผลุบ ๆ โผล่ ๆ เดียวอย่างหนึ่งอย่างใดบ้าง เดียวอย่างใดอย่างหนึ่งบ้าง แล้วกฎหมายฉบับหนึ่งก็มี ๒ คำเลย อย่างหนึ่งอย่างใดก็มี อย่างใดอย่างหนึ่งก็มี แล้วนอกจากนั้นยังมีอีกนะครับ ใช้คำว่า “บุคคลใด” แต่พอถึงบทลงโทษใช้คำว่า “ผู้ใด” ผมเคยถามในที่ประชุมว่า บุคคลใดกับผู้ใดเหมือนกันหรือเปล่า เป็นคนเดียวกันหรือเปล่า ก็มีผู้ชี้แจงว่าเป็นการลงโทษ ต้องใช้คำว่า “ผู้ใด” อันนี้ก็ไม่ต้องเถียงครับ เพราะในประมวลกฎหมายอาญาตามมาตรา ใช้คำว่า “ผู้ใด” แต่คราวนี้ว่าใช้ถัดกัน บุคคลใด ผู้ใด ห้ามบุคคลใดมิให้กระทำการอย่างใด ๆ พอไปถึงบทลงโทษออก ผู้ใดขัดมาตรานั้นต้องระวางโทษเท่านั้น ๆ ก็เลยเกิดง ๆ แบบคนความรู้น้อยอย่างผมว่า คำว่า “บุคคลใด” กับ “ผู้ใด” ในกฎหมายฉบับเดียวกันนี่ก็คนเดียวกันหรือเปล่า อันนี้ก็ไม่ว่าอะไร แต่เฉพาะในคำว่า “ใด - หนึ่ง” หรือ “หนึ่ง - โค” สมก็ได้อ่านบทความแต่ละท่านที่ชี้แจงมาแล้ว ต้องขอบคุณท่านสรวุฑ บิรมย์ทรัพย์ ได้กรุณาใช้ความพยายามเรียบเรียงมาเหมือนกัน แต่ผมไม่ได้

๓๓

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

ภavana ๑๕/๒

เรียบเรียงขนาดนี้ สมุดแต่เฉพาะในรัฐธรรมนูญ มีอยู่หลายมาตราครับ ใช้คำว่า “ใด - หนึ่ง” ไม่ใช่ “หนึ่ง - ใด” หนึ่ง - ใดในนี้รู้สึกจะไม่มี ถ้าต่อหลงอยู่ผมก็ต้องกราบขอภัยด้วยที่ดูไม่ทั่ว ฉะนั้นผมจึงขอเสนอคำสงวนความเห็นของกระผมว่า ต้องแก้ทุกคำเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกันเป็นแนวทางเดียวกันโดยใช้คำว่า “หนึ่ง - ใด” ครับ กราบขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

๑๖/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านที่ถูกพาดพิงครับ ท่านสราวุธครับ

นายสราวุธ นิยมทรัพย์ (นครปฐม) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม

นายสราวุธ นิยมทรัพย์ สมาชิกวุฒิสภาจากนครปฐม ขออาศัยสิทธิพาดพิงนะครับ เพราะว่าท่านประธานฯ จะให้พูดเพียงคนเดียว ความจริงผมก็ใช้เวลามาหลายวันเหมือนกันนะครับ กว่าจะรวบรวมตรงนี้มาได้ อยากรจะขอเสนอความคิดเห็นหนึ่งนะครับ จริง ๆ แล้วที่ท่านมนัส จากจังหวัดสุพรรณบุรีได้อภิปรายไปเมื่อสัปดาห์นั้น โดยกล่าวอ้างถึงรัฐธรรมนูญ มีอีกหลายมาตราที่ท่านยังกล่าวไม่ถึง จริง ๆ แล้วในรัฐธรรมนูญก็เอามาจากพจนานุกรมครับ ผมตรวจดูจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ ซึ่งปัจจุบันนี้มีการแก้ไขแล้วนะครับ ๒๕๔๕ นี้ แต่เขายังไม่มีบางประมวลพิมพ์ ยังคงกัเดิมอยู่ฉบับหน้าในหน้า ๓๑๒ คำว่า “ใด” เป็นคำวิเศษณ์ใช้ประกอบกับคำอื่นแสดงความไม่เจาะจง หรือเป็นคำนาม เช่น คนใด เมื่อใด แล้วก็มีว่า ไค - หนึ่ง ด้วย เป็นคำวิเศษณ์เหมือนกัน ใครก็ได้อะไรก็ได้ เช่น คนใดคนหนึ่ง สิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันนี้พจนานุกรมเขารองรับเอาไว้คำว่า “ใด - หนึ่ง” ส่วนคำว่า “หนึ่ง” ผมอยากจะทราบเหมือนกันนะครับ ในพจนานุกรมเล่มเดียวกันนี้ครับ หน้า ๘๖๘ หนึ่ง จำนวนเดียว เดียว เอก ไม่มีบอกกว่า หนึ่ง - ไค เลขครับ จะเน้นคำที่กล่าวว่ามี ไค - หนึ่ง หรือ หนึ่ง - ไค คำว่า “หนึ่ง - ไค” ไม่มีการรองรับจากพจนานุกรม ผมถึงว่าไม่น่าจะใช้กันครับ น่าจะเอาคำในพจนานุกรม ซึ่งเป็นภาษากฎหมาย ซึ่งเอามาจากคำเหล่านี้ วันที่ผมไปชี้แจงต่อคณะกรรมการวันแปรญัตติ มีกรรมาธิการท่านหนึ่งบอกว่าภาษามีการพัฒนา มีการเปลี่ยนแปลง สมยอมรับครับ ภาษามีการพัฒนาจริง แต่การพัฒนาของภาษาจะต้องมีที่รองรับ ไม่ใช่ท่านไปปรากฏกฎหมายแล้วก็คิดเอาว่าตรงนี้แปลว่าอย่างนั้น การรองรับของกฎหมายคืออะไรครับ ก็คือพจนานุกรมที่แต่ละครับ เพราะว่าบ้านเมืองของเรามีหลัก มีการประกันอะไรหลาย ๆ อย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพจนานุกรมก็เป็นสิ่งรองรับที่ของกฎหมายทุกฉบับ แม้แต่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็ตาม จะนำผมจึงเห็นว่าควรจะใช้ ไค - หนึ่ง ในทุกมาตราในกฎหมายฉบับนี้ แล้วนอกจากนี้ผมอยากจะทราบเหมือนกันว่า ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งผ่านจากสภาไปแล้วนะครับ เช่น พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย

มหามงกุฎราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๐ เปลี่ยนหมดเลขนศรับ เช่น ในมาตรา ๑๐ “หรือ
 ประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่ง” มาตรา ๑๕ “หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง” มาตรา ๒๖
 “ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่ง” มาตรา ๓๓ “แต่งตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่ง” มาตรา ๕๖ “สาขาวิชา
 ใดวิชาหนึ่ง” แล้วก็ในพระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ นศรับ มาตรา ๑๒
 “ภาคีสมาชิกของสำนักใดสำนักหนึ่ง” มาตรา ๑๕ “ในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง” มาตรา ๑๖
 “ประเภทวิชาสาขาใดสาขาหนึ่ง” มาตรา ๑๘ “ประเภทวิชาสาขาใดสาขาหนึ่ง” ไม่มีคำสั้น
 เฉยๆ ใหม่ครับ เพราะว่าเขาอาศัยหลักจากพจนานุกรม แล้วอาจจะกร เทียบนศรับว่า
 ในมาตรา ๕ ของ ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ มีข้อความ “ต้องไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด” แล้ว
 มาตรา ๘ มีข้อความว่า “ต้องมิใช่สมมูลอย่างใดอย่างหนึ่ง” จริง ๆ แล้วควรจะใช้ ไตหนึ่ง
 ครับ เพราะว่าเหมือนกับครับ

ประธเนวุฒิสภา : เชิญคุณพรหมจงรับ

นางพรหมจรรย์ วัฒนเศรษฐ์ (กรรมาธิการ) : กร เทียบกันนศรับ

วุฒิสภาที่ถาวร พ.ศ. ๒๕๕๖ วัฒนเศรษฐ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครราชสีมา
 ก่อนอื่นดิฉันขออัญญาสิ่งที่ประชุมจะละทิ้งจะทิ้งความไปถึงความเรียบร้อยไปในการพิจารณา
 แล้วก็ที่ดิฉันขอสงวนความเห็นในมาตรานี้ไว้ ซึ่งก็ประกอบด้วยมาตรา ๕ มาตรา ๑๕
 และมาตรา ๓๑ คือเนื่องจากว่าในที่ประชุมได้มีการถกเถียงกันในเรื่องนั้นแบบพอสมควร
 แล้วก็ที่ประชุมก็ไม่ได้ลงมติ เพราะคิดว่าควรจะให้สภานี้เป็นผู้ที่จะตัดสิน เนื่องจากว่า
 เป็นการ ไปให้ความหมายที่ไม่เหมือนกับระหว่างคณะกรรมาธิการวุฒิสภาแล้ว เราเห็นชัดเจน
 ที่ในที่ประชุมกรรมาธิการส่วนที่ดิฉันได้สงวนความเห็นไว้ก็เพราะว่าดิฉันเอง ๑. ก็ที่รอ
 หนึ่งคือแจ้งเพิ่มเติมจากของถาวร พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้ว แต่ที่ประชุมวุฒิสภา ก็ได้แจ้งการ
 ใจแจ้งมา โดยให้ความหมายไว้ว่า คำว่า “ใด - หนึ่ง” หมายถึงว่าทั้งคือในหลายอย่าง
 หรือหนึ่งเดียวเท่านั้น แต่ว่าในถ มนเทศของคำว่า “หนึ่ง - ใด” หมายถึงว่าอาจจะเป็น
 ๑ อย่างในหลายอย่าง หนึ่งว่าอาจจะเป็นหลายอย่างในหลายอย่าง จึงจะใช้คำว่า “หนึ่ง - ใด”
 แต่ที่ในที่ประชุมให้ความหมายที่ถาวรวุฒิสภาได้แจ้งกับคณะกรรมาธิการ ที่เราได้แจ้งว่าเป็น

๓๖

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

จิตติมา ๑๖/๓

ความหมายตามที่พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ได้ทรงประทานไว้ เป็นแนวทางในการร่างกฎหมาย ที่มีเอกสารที่ทางราชบัณฑิตยสถานได้ชี้แจงแก่สภา
คณะ

- ๑๗/๑

คตินของสรุปเป็นข้อ ๆ สักเล็กน้อยนะคะ ท่านได้สรุปว่าคำว่า “ใด - หนึ่ง” กับ “หนึ่ง - ใด” ส่วนมีความหมายที่ไม่แน่นอนเหมือนกันทั้ง ๒ คำ แต่เพื่อให้ถูกหลักตามภาษาไทย จึงควรใช้คำว่า “ใด - หนึ่ง” เช่น เรื่องใดเรื่องหนึ่ง บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นต้น ต่อมาในการประชุมคณะกรรมการชำระปทานุกรมในสมัยศาสตราจารย์พระยาอนุมานราชชน เป็นประธานกรรมการ แล้วก็มี พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นราธิปพงศ์ประพันธ์ เป็นที่ปรึกษา และก็มีท่านอาจารย์จางงศ์ ทองประเสริฐ ซึ่งเป็นราชบัณฑิต เป็นเลขาฯ คณะกรรมการชำระปทานุกรมในสมัยนั้น ก็ได้มีการอภิปรายในที่ประชุมในเรื่องเกี่ยวกับคำว่า “ใด - หนึ่ง” และ “หนึ่ง - ใด” ค่อนข้างกัน และในที่สุดที่ประชุมคณะกรรมการชำระปทานุกรมในสมัยนั้นก็ลงมติว่า ให้เก็บไว้เฉพาะคำว่า “ใด - หนึ่ง” ซึ่งเป็นลูกคำของคำว่า “ใด” เท่านั้น ซึ่งในขณะนั้นกรมหมื่นราธิปพงศ์ประพันธ์ ซึ่งท่านก็เป็นผู้ประทานแนวทางในการร่างกฎหมาย ท่านก็ไม่ทรงขัดข้องนะคะ ฉะนั้นในพจนานุกรมจึงได้มีเฉพาะคำว่า “ใด - หนึ่ง” เก็บเอาไว้เพียงคำเดียวโดยที่ไม่มีคำว่า “หนึ่ง - ใด” และก็ได้มีประกาศของสำนักนายกฯ ในเรื่องระเบียบการใช้ตัวสะกด ซึ่งประกาศ ณ วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๒๖ และก็มีมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ถ้าตามเอกสารที่ท่านสมาชิกฯ ได้รับก็มีการแก้ไขอีก แต่ก็ยังคงให้ถือตามพจนานุกรมของทางราชบัณฑิตยสถาน คือยังคงคำว่า “ใด - หนึ่ง” ไว้เช่นเดิม คือคำว่า “ใด - หนึ่ง” และ “หนึ่ง - ใด” อย่างที่ท่านมันส์ได้กล่าวไว้ ได้มีการถกเถียงกันมาตลอดตั้งแต่ในสภาในรุ่นที่แล้ว ซึ่งตอนนั้นท่านอาจารย์มีชัย ฤชุพันธุ์ ท่านเป็นประธานวุฒิสภาแล้วท่านก็เคยเป็นอธิบดีกรมการกฤษฎีกา ท่านก็ไม่ได้โต้แย้ง และขัดข้องในส่วนนี้ก็ยังเห็นด้วยกับที่วุฒิสภาลงมติให้ใช้คำว่า “ใด - หนึ่ง” เพียงคำเดียวในสมัยนั้น เพราะฉะนั้นในวันนี้ดิฉันก็อยากให้สมาชิกวุฒิสภาได้ลงมติอีกครั้งหนึ่งว่า เราจะใช้คำว่า “ใด - หนึ่ง” หรือ “หนึ่ง - ใด” ก็ขอให้คุณท่านสมาชิกฯ ทุกท่าน ขอบคุณค่ะ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เนื่องจากว่ามาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข และก็มีผู้ขอสงวนไว้คืออภิปรายกันไปแล้ว ผมก็จะขอมตินะครับว่าในเมื่อมาตรา ๕ ใช้คำว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” แต่ผู้ขอสงวนขอให้ใช้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็น “อย่างใดอย่างหนึ่ง” กรรมการจะชี้แจงเชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมการ) : ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

กระผมอัคร จารุจินดา กรรมการ จากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาครับ ขออนุญาตเรียนสั้น ๆ นิดเดียวเพื่อจะชี้แจงถึงผลที่เกิดขึ้น ในทางกฎหมาย ถ้าเกิดมีการแก้ไขคำนี้เกิดขึ้น ความจริงแล้วต้องกราบเรียนในเบื้องต้นว่าถ้อยคำที่ใช้อยู่ในพจนานุกรม ซึ่งใช้กับภาษาเขียนหนังสือ นั้น กับความหมายที่ใช้กันในถ้อยคำในทางกฎหมายนั้น มีความแตกต่างกัน และเป็นที่ยอมรับกันอยู่เสมอ เช่น ยกตัวอย่างคำง่าย ๆ ว่าคำว่า วรรค ในทางกฎหมาย นั้นหมายถึงย่อหน้า แต่ในทางภาษาหนังสือ นั้นหมายถึงจบประโยคแล้วก็ขึ้นวรรคใหม่ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เข้าใจหรือยอมรับกันว่าสิ่งที่ใช้ในกฎหมาย ภาษาในกฎหมาย กับภาษาที่ใช้ในทางหนังสือ นั้นจะมีความแตกต่างกันเสมอ ที่เป็นเช่นนั้นนั้นก็เพราะภาษาในกฎหมาย นั้นเป็นภาษาที่เกี่ยวข้องในเรื่องประวัติศาสตร์ของกฎหมาย การใช้ถ้อยคำในทางกฎหมาย นั้นใช้เพื่อบังคับคนที่เขากฎหมายของสภาไปใช้ให้ตีความไว้ถูกต้อง ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมายในชั้นสภา เพราะฉะนั้นจากคำว่า “ใด - หนึ่ง” หรือ “หนึ่ง - ใด” นั้นจึงไม่ใช่เป็นคำที่ใช้สับสน แต่เป็นคำที่ตั้งใจใช้ในทางกฎหมาย เพื่อให้มีความหมายแตกต่างกันเมื่อใดก็ตามที่มีใช้ถ้อยคำระหว่าง ๒ คำนั้นะครับ คือ “ใด - หนึ่ง” ก็หมายถึงคนเดียว “หนึ่ง - ใด” ก็หมายถึงว่าหลาย ๆ คนในสิ่งที่กำหนดไว้ ถ้อยคำเหล่านี้มีปรากฏมาตั้งแต่ในครั้งตั้งแต่งานการปฏิรูปกฎหมายในสมัยรัชกาลที่ ๕ กฎหมายในสมัยนั้นก็จะใช้ ๒ คำนี้ คู่กันอยู่ในทุก ๆ กฎหมายอยู่ และเรื่องมาจนกระทั่งถึงในยุคปัจจุบัน การที่มีการใช้ถ้อยคำนี้ อยู่เสมอ แม้กระทั่งในการที่คุุณพรหมจารีกล่าวเรื่องการชำระสะสางประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เมื่อปี ๒๕๑๒ ก็เคยมีปัญหาเรื่องนี้ และก็มีการถามมายังนายกรัฐมนตรี จิตติพล ตานทาน ก็ชี้ในลักษณะเดียวกัน

๓๕

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

ถัดควาลัย ๑๘/๑

จากการที่ใช้ถ้อยคำ ๒ คำอยู่ในกฎหมายโดยมีความหมายที่แตกต่างกันเป็นระยะเวลา
ร้อย ๆ ปี ทำให้เข้าสู่หลักการตีความกฎหมาย ซึ่งหลักการตีความกฎหมายนั้นจะวางหลัก
กันไว้ว่า ถ้อยคำอย่างเดียวกันนั้นต้องตีความอย่างเดียวกัน ถ้อยคำหลายอย่างนั้น ถ้อยคำ
ที่เหมือนกันนั้นก็ตีความแตกต่างกัน เพราะฉะนั้นผมจึงกราบเรียนว่าถ้ามีการแก้ไข
ในถ้อยคำที่มีการเสนอแก้ไขนั้น ผลการตีความไม่ต่างไปจากที่เข้าใจอย่างเดิม นั่นก็คือ
ถึงแม้จะเขียนว่า “อย่างใดอย่างหนึ่ง” ตีความก็ตีความว่าอย่างเดียวกันนั้น ไม่ได้ตีความว่า
หลายอย่างอย่างที่ต้องการ และนั่นคือคนที่เขาออกกฎหมายนี้ไปใช้นั้นจะเข้าใจผิดพลาด
และตีความผิด ก็เลยกราบเรียนถึงผลที่จะเกิดขึ้นครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ผมขอโทษท่านประเกียรติะครับ เพราะวา
ไม่มีการแก้ไข และผู้ขอสงวนอภิปรายไปแล้ว ผมจะขอมติก่อน

นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ
ผมขอเสียมารยาทนิดเดียวครับ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าผมจะอนุญาตอาจารย์ ผมต้องให้ท่านประเกียรติ
ก่อนครับ

นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : มิใช่ ผมจะชี้ให้เห็นว่า
ร่างเดียวกันไม่เหมือนกัน

ประธานวุฒิสภา : อาจารย์ครับ ไม่เป็นไรครับ เพราะวาเรารักมาชัวยังคับ
ไว้หน่อย เพราะไม่ได้มีการแก้ไขและไม่ได้สงวนไว้ ถ้าเผื่อจะแสดงเหตุผลเอาไว้ที่หลัง
ดีกว่าครับ

นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : มิใช่ครับ ท่านประธานฯ
ครับ

ประธานวุฒิสภา : ผมไม่ให้ครับ ผมให้กรรมาธิการได้ แต่ว่าผู้ไม่ได้
สงวน และถ้าไม่ได้มีการแก้ไข ผมคงไม่อนุญาต เชิญกรรมาธิการครับ

นายประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ (กรรมาธิการ) : ขอบุณครับท่านประธานฯ
กระผม ประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครปฐม ในฐานะกรรมาธิการ

กระผมจะขอเรียนเสริมทางตัวแทนของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า สิ่งที่ยัง
มานั้นทางคณะกรรมการนั้นส่วนใหญ่ที่เห็นด้วยก็เพราะว่า เป็นภาษากฎหมายและ
มีใช้กันมานานและเป็นการใช้โดยแยกแยะให้เห็นว่าให้เกิดความแตกต่างกันใน ๒ คำนี้
คือคำว่า “ใด - หนึ่ง” นั้น จะเป็นกรณีที่มีตัวเลือกเป็นจำนวนมากมายและก็ให้จำเพาะ
เจาะจงให้เหลือเพียงแค่นั้นเท่านั้น ที่เลือกเพียงแค่นั้น ไม่ใช่เลือกมากกว่าหนึ่ง
หรือใช้มากกว่าหนึ่ง แต่กรณีที่ “หนึ่ง - ใด” นั้น ก็หมายความว่าให้เลือกได้เฉพาะ
หรือจำกัดเฉพาะเพียงแค่นั้นหรือไม่จำกัดเฉพาะแค่นั้นจะมีมากกว่าหนึ่งก็ได้ ตรงนั้น
เป็น “หนึ่ง - ใด” ผมยกตัวอย่างอย่างนี้ครับว่า กฎหมายตั้งแต่ตั้งเดิมที่ออกมา แม้กระทั่ง
ออกปีเดียวกันเมื่อ ๒๔๗๘ อย่างเช่น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กับประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาที่แตกต่างกัน ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
ไม่มีจุดใดเลยที่ใช้คำว่า “หนึ่ง - ใด” แต่พอในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
จะมีปรากฏอยู่ในมาตรา ๑๕๑ วรรคแรก ที่บอกว่า เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ในการสอบสวน เห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว “ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้
(๑) สมไม่ขออนุญาตอ่านต่อเนะครับ นอกจากนั้นยังมีต่อไปในมาตรา ๒๓๑ ในวรรคแรก
เช่นเดียวกัน บอกว่า “เมื่อคู่ความหรือผู้ใดจะต้องให้การหรือส่งพยานหลักฐานอย่างหนึ่ง
อย่างใด” ไม่ใช่อย่างใดอย่างหนึ่ง “อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้” มีที่มาตร ๒ อันนี้จะเห็น
ชัดเจนเนะครับ นอกจากนั้นที่เมื่อสักครู่นี้มีการกล่าวกันเมื่อก่อน ในสมัยประชุมของวุฒิสภา
ที่ผ่านมาก็ใช้คำว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” หรือ “อย่างใดอย่างหนึ่ง” นั้นไม่ชัดเจนเนะครับ
ผมขอเรียนอย่างนี้เนะครับ แม้รัฐธรรมนูญจะออกเมื่อสมัยที่แล้วก็จริง ผมยืนยันได้ครับ
ก็สอดคล้องกับท่านมนตรีที่บอกว่ารัฐธรรมนูญนั้นใช้คำว่า “อย่างใดอย่างหนึ่ง” ทั้งบท
ที่ท่านยกตัวอย่างมาก็ใช่ ผมยังไปค้นใหม่เนะครับ นอกจากที่ท่านบอกยังมีมาตรา ๑๕๗
มาตรา ๑๖๖ วรรคสอง มาตรา ๑๖๗ มาตรา ๓๑๖ วรรคสี่ มาตรา ๓๒๕ อันนี้ใช้
“อย่างใดอย่างหนึ่ง” ทั้งนี้ -----

แต่จะบอกว่าเมื่อยุคที่แล้วของสภานั้นไม่มีใช้คำว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” นั้นไม่จริงครับ ผมยกตัวอย่างใน พ.ร.บ. สหกรณ์ ซึ่งเมื่อปี ๒๕๔๒ ในมาตรา ๑๑ ซึ่งอยู่ในส่วนที่ ๕ เรื่องการเลิกสหกรณ์นะครับ บอกว่า “สหกรณ์ย่อมเลิกกันด้วยเหตุผลอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้” อันนี้เป็นหนังสือที่ทางวุฒิสภาแจกนะครับ ผมคิดว่าคงไม่พิมพ์สลับนะครับว่าเป็น “อย่างหนึ่งอย่างใด” หรือ “อย่างใดอย่างหนึ่ง” แต่ในนี้ระบุชัดเจนนะครับ ในมาตรา ๑๑ ว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” ฉะนั้นตรงนี้เป็นเหตุผลที่บอกว่าไม่จำกัด เฉพาะว่า ในเมื่อมีตัวเลือกหลายตัว แล้วจะเลือกเพียงแค่ ๑ ก็ได้ หรือจะมากกว่า ๑ ก็ได้ ตรงนั้นคือ “หนึ่ง - ใด” ครับ ผมยืนยันตรงในส่วนนี้ครับ ฉะนั้นผมยืนยันว่าร่างที่ทางสภาผู้แทนราษฎรผ่านมานั้นถูกต้องแล้วครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านพรหมจารีครับ

นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์ (กรรมชกร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ดิฉัน พรหมจารี รัตนเศรษฐ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครราชสีมา ดิฉัน ขกอนุญาตอธิบายเพิ่มเติมนะคะ ดิฉันจะยกตัวอย่างเลขแล้วกันเพื่อที่จะประหยัดเวลา ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ ใน (๕) พูดถึงว่า “ผู้สมัครรับเลือกตั้งแบบเขตเลือกตั้ง ต้องมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ด้วย ก) มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในจังหวัด ที่สมัครรับเลือกตั้งมาแล้วเป็นเวลาติดต่อกัน ไม่น้อยกว่าหนึ่งปีนับถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง (ข) เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดที่สมัครรับเลือกตั้ง หรือเคยเป็นสมาชิก สภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นในจังหวัดนั้น (ค) เป็นบุคคลซึ่งเกิดในจังหวัดที่สมัคร รับเลือกตั้ง (ง) เคยศึกษาในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในจังหวัดที่สมัครรับเลือกตั้งเป็นเวลา ติดต่อกัน ไม่น้อยกว่าสองปีการศึกษา (จ) เคยรับราชการหรือเคยมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน ในจังหวัดที่สมัครรับเลือกตั้งเป็นเวลาติดต่อกัน ไม่น้อยกว่าสองปี” ดิฉันขออธิบายนะคะ ถ้าในกฎหมายของกฎหมายที่หมายความว่า ตรงนี้ต้องมีคุณสมบัติเพียงแค่ข้อเดียว แต่ถ้าในกฎหมายซึ่งไม่แน่นอน หมายความว่า ผู้สมัครนี้อาจจะมีคุณสมบัติรวมกัน ทั้ง ๒ อย่าง ๓ อย่าง หรือ ๔ อย่าง ๕ อย่างก็ได้ ถ้าในความหมายของกฎหมาย ตรงนี้ ในรัฐธรรมนูญต้องใช้คำว่า “หนึ่ง - ใด” ไม่ใช่ใช้ “ใด - หนึ่ง” แต่ในรัฐธรรมนูญที่เราใช้ “ใด - หนึ่ง” นี้ เพราะผมเดาว่า ผู้สมัครอาจจะมีคุณสมบัติเพียงว่ามีชื่ออยู่ใน

ทะเบียนบ้าน หรือว่ามีการศึกษาหรือเคยรับราชการ แต่เป็นไปได้ว่าหลาย ๆ ท่าน คดีนั้น ขอให้ท่านสมาชิกฯ ได้ลองนึกคุณະจะว่า หลาย ๆ ท่านคงจะมีคุณสมบัติในหลาย ๆ ตัว ในหลาย ๆ ลักษณะในนี้ในการที่จะรับสมัคร อย่างเช่นคดีนั้นชอยกตัวอย่าง ตัวคดีนั้นเอง คดีนั้นก็เกิดที่จังหวัดนครราชสีมา มีการศึกษาอยู่ในจังหวัดนครราชสีมา แล้วก็มีทะเบียนบ้าน อยู่ในจังหวัดนครราชสีมาติดต่อกัน คือมีคุณสมบัติอย่างน้อย ๓ หรือ ๔ แต่บางท่าน อาจจะมีรับราชการอยู่ในจังหวัดนั้นด้วยก็ได้ เพราะฉะนั้นคดีนั้นจึงคิดว่าในกรณีนี้เป็น บรรทัดฐานว่า “ใด - หนึ่ง” ไม่ได้หมายความว่า แค่หนึ่งเดียว อาจจะเป็นในหลาย ๆ เรื่อง หรือหลาย ๆ คุณสมบัติในสิ่งซึ่งเราเลือก เราก็ใช้ “ใด - หนึ่ง” ได้ ในมาตราอื่น ๆ ก็ยังคงมี คุณสมบัติลักษณะอย่างนี้อีก ไม่ว่าจะเป็นในมาตรา ๑๕๑ ซึ่งเกี่ยวกับคณะกรรมการ การเลือกตั้งจะดำเนินการสืบสวนสอบสวนเพื่อหาข้อเท็จจริงโดยพลันในกรณีใดกรณีหนึ่ง ซึ่งก็มี (๑) (๒) (๓) ไม่ได้หมายความว่าท่านจะทำได้เพียงแค่เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยพลัน แต่ถ้ามีกรณีที่เกิดขึ้นทั้ง ๓ เรื่อง คณะกรรมการการเลือกตั้งก็สามารถที่จะสอบสวนได้ ทั้ง ๓ เรื่องไปพร้อม ๆ กัน โดยไม่จำกัดว่าแค่เรื่องใดเรื่องหนึ่งเรื่องเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นคดีนี้จึงเห็นว่าความหมายของคำว่า “ใด - หนึ่ง” ไม่ได้มีเพียงเฉพาะหนึ่งเดียว แต่หมายความว่าหลายอย่างก็ได้ค่ะ ขอบคุณค่ะ

- ๒๐/๑

ประธานวุฒิสภา : เรากีปรายมาพอสมควรแล้วนะครับ สมคิดว่า พอแล้วนะครับ ท่านประสิทธิ์ก็อธิบายเข้าใจแล้ว ผมขอให้ท่านมนัสที่เป็นฝ่ายตรงข้าม กับทางท่านประสิทธิ์ครับ

นายมนัส รุ่งเรือง (กรรมาธิการ) : ขอมพระคุณครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ จริง ๆ แล้วผมไม่ได้คิดว่าเขาแพ้เอาชนะอะไรนะครับ ที่นี้บางทีเมื่อสักครู่นี้ ท่านประสิทธิ์อาจจะฟังพลาดเคลื่อนไปนิดหนึ่งที่ผมทราบเรียนว่าเมื่อสมัยที่แล้วใช้คำว่า “ใด - หนึ่ง” คือผมทราบเรียนอย่างนี้ครับ บังเอิญเมื่อสมัยที่แล้วผมก็เป็น ส.ว. อยู่ด้วย ~~ผู้สว. รม~~ โหม่เรื่องดันก็ใช้กันสะเปะสะปะ หนึ่ง - ใด บ้าง ใด - หนึ่ง บ้าง ขึ้นอยู่กับว่า ใครเขียนแล้วใครชอบคำไหน ใครร่างกฎหมาย ใครชอบคำไหนก็เอาคำนั้น โดยถือว่า ความขัดแย้งตามถูกต้องที่สุด หลาย ๆ คนก็เลยแย้งกันถุนะครับ ที่นี้พอดีในช่วงที่ แล้ว ก็นี้ท่านราชบัณฑิตเป็นสมาชิกวุฒิสภาอยู่ด้วย ท่านก็เลยเอาเรื่องนี้เข้ามาพูดในที่ประชุม ประมาดเกลา ๆ สมัยว่าถูกต้องควรจะเป็น “ใด - หนึ่ง” ฉะนั้นในช่วงท้าย ๆ ของ สมัยที่แล้วจึงใช้คำว่า “ใด - หนึ่ง” และสั้น ๆ มี “หนึ่ง - ใด” จึงจริงที่ว่าท่านประสิทธิ์ว่า นั้นถูกต้อง ช่วงปลาย ๆ จะมีประมาณ ๒ ฉบับ ๓ ฉบับ กฎหมายที่เกี่ยวกับ “ใด - หนึ่ง” หมวดละครับ และที่จริง ๆ แล้วสมคิดว่าไม่มีคำไหนที่ผิดหรอกครับ ถูกทั้งสองคำ เพียงแต่ว่า เราจะมอง ๑ ส่วนน้อยไปหาส่วนมาก หรือมองจากส่วนมากมาหาส่วนน้อย “หนึ่ง - ใด” กับ “ใด - หนึ่ง” ผมว่าโดยสรุปดูความหมายปลายทางแล้วก็คือความหมายเดียวกันครับ ที่คำนี้ยาวว่าแตกต่างกันนั้นไม่จริงนะครับ จริง ๆ แล้วก็เหมือนกัน จะมองจาก ๑ ไปหา ๑๐ หรือจะมองจาก ๑๐ มาหา ๑ เช่น ท่านประธานฯ จะกรุณาถามว่า ใครจะอภิปราย ไก่กับน้ดขึ้น ก็ต้องถามว่า ผู้ใดนะครับ คำว่า “ใด” ใช้ได้ทั้งหมดนะครับ อาจจะคนเดียว ก็ได้ หลายคนที่ได้ ถ้าผู้หนึ่งก็ถือหนึ่ง ไม่มีผู้สอง ผู้สาม ท่านประธานฯ ลองถามบ้างไหม ผู้สองจะอภิปรายอภิปรายบ้างไหม ผู้สามจะอภิปรายบ้างไหม ไม่มี ถ้า “ผู้ใด” นั้นหมายถึงรวม หมวด คนเดียวก็ได้ หลายคนที่ได้ อยู่ที่ว่ามองจากทางไหนไป ในชั้นกรรมาธิการผมบอก เหมือนกับรูปสามเหลี่ยมครับ เราจะมองจากยอดแหลมลงไป หรือจะมองจากฐานขึ้นไป มองจากบนลงบน หรือมองจากล่างขึ้นมา หาก ไม่มีผิดหรอกครับ ผมเรียกว่าไม่มีผิด เพียงแต่ ว่าขอบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมการใช้ภาษาที่เรารู้จักเราเคยเอาแบบไหน

จึงจะเหมาะ ประเด็นที่ผมกราบเรียนก็คือว่ารัฐธรรมนูญเขาใช้คำนี้ และเราก็ยอมรับว่ารัฐธรรมนูญนี้ถูกต้อง ทุกคนต้องเคารพรัฐธรรมนูญ เราจะเอาตามรัฐธรรมนูญหรือเราจะแหกรัฐธรรมนูญก็ตามใจ ผมไม่ได้ว่าอะไร และไม่คิดว่าผิดนะครับ ถูกทั้ง ๒ คำครับ ท่านประธานฯ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ได้อย่างนั้นขอทักคุณเป็นท่านสุดท้ายนะครับ
ท่านอัครพร จะได้ลงมติ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ ผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการ ขออนุญาตสั้น ๆ อีกนิดเดียวครับ ถือถือคำทั้งสองคำนั้นกรณาร่วมว่าเป็นข้อถกทางเทคนิค ทางกฎหมาย และเป็นการใช้ถ้อยคำเพื่อกำกับการตีความในเรื่องที่วลามีคดีขึ้นสู่ศาลนี้ ศาลก็ได้ตัดสินลงข้อชี้ขาดออกไปแล้ว อย่างเช่นกรณีของการใช้ระบบบัญชีพิจารณา ความแห่ง เช่น มาตรา ๒๘ การดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ผิดพลาด~~ด้วย~~ กฎหมายที่เขียนว่า โจ้ร้องขอโทษเท็จถอนหรือแก้ใจ ซึ่งได้เคยมีคำพิพากษาศาลฎีกาบอกกว่าที่ศาลร้องขออย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะกฎหมายใช้ถ้อยคำอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นก็เคยมีคำพิพากษา เพราะฉะนั้นแนวคิดความหรือแนวการใช้กฎหมายเป็นลักษณะนั้น สิ่งที่กรบเรียนก็คือกรบเรียนด้วยความเห็นห่วงว่ากรบใช้ถ้อยคำเป็นอย่างอื่นไป~~ให้~~ ความหมายของการตีความในทางกฎหมายจะไม่เป็นไปอย่างที่สมาชิกต้องการ อย่างเช่นกรณีของมาตรา ๕ กับมาตรา ๘ ที่มีกรบพูดถึงกันนั้น มาตรา ๕ นั้นใช้คำว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” ซึ่งหมายความว่าทั้ง ๒ ข้อนั้นอาจจะเข้าข้อใดข้อหนึ่งก็ได้ หรือเป็นกรณีทั้ง ๒ ข้อก็ได้ นั่นคือสิ่งที่ต้องการให้ผู้แปลกฎหมายเอาไปใช้แบบนั้น ส่วนมาตรา ๘ ที่ใช้ข้อความคล้ายกันว่าผู้ลงมติอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น กรณีนี้เป็นหลักการที่มีได้มีสัญญาธิไทย เพราะฉะนั้นผู้ที่ไม่ได้มีสัญญาธิไทยจะต้องเป็นผู้พิสูจน์ ว่าคุณจะมีสูงนี้ คุณจะมีสูงนี้ ใช้สิทธิตาม (๑) ที่ใช้สิทธิว่าด้วยสัญญาชาติ หรือจะใช้สิทธิตาม (๒) กลกภูมิสำเนา คุณต้องเป็นคนพิสูจน์นะ ข้อใดข้อหนึ่งคุณจะถูกคลุมเครือแบบจะใช่มาตรา ๕ นั้นไม่ได้ นั่นคือสิ่งที่ผู้ร่างกฎหมายนั้นต้องการจะให้กรบแปลกฎหมายเอาไปใช้แบบนั้น เพราะฉะนั้นถ้อยคำทั้ง ๒ คำนั้นจึงเท่ากันข้อคำแปลนิกทางกฎหมาย ที่ต้องการมีสำเนาไปลงผลของกรบครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เราได้อภิปรายในมาตรา ๕
วรรคหนึ่ง ในข้อความคำว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” ซึ่งกรรมาธิการคงไว้ตามร่างเดิม
ผมจะขอมตินะครับ เพราะว่าผู้ขอสงวนขอเปลี่ยนเป็นคำว่า “อย่างใดอย่างหนึ่ง”
ตามรัฐธรรมนูญและคำพจนานุกรมนะครับ ถ้าท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นด้วยกับ
กรรมาธิการคงร่างเดิม ที่ใช้คำว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” ให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านสมาชิกฯ
ท่านใดเห็นด้วยกับผู้ขอสงวนคำแปรฯ ให้เป็น “อย่างใดอย่างหนึ่ง” ให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย
เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนครับ พร้อมแล้ววิเคการลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่
รวมคะแนนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๐ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๔๓ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนน เห็นด้วยกับกรรมาธิการ ให้
 คร่างเต็มไว้ ๑๐ คะแนน ไม่เห็นด้วย คือแก้ไขตามผู้ขอสงวนฯ ๔๑ คะแนน เป็นอันว่า
 คร่างเต็มไว้ใช้คำว่า “อย่างหนึ่งอย่างใด” ในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง เชิญท่านเลขาธิการครบ

นางสาววรรณิ เกตุnutí (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
 วุฒิสภา) : “มาตรา ๕ ถึงมาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ ไม่มีการแก้ไข มี
 กรรมาธิการขอสงวนความเห็น ประเด็นได้ข้อยุติ ขออนุญาตผ่าน มาตรา ๘ และมาตรา ๒๐
 ไม่มีการแก้ไข หมวด ๓ การแก้ไขและการเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ไม่มีการ
 แก้ไข มาตรา ๒๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๒ ไม่มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ”

ประธานวุฒิสภา : มีท่านสัก กอแสงเรือง ขอแปรญัตติ ความใน
 วรรคหนึ่งนะครับ เชิญท่านสัก กอแสงเรือง ครับ

นายสัก กอแสงเรือง (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธาน
 วุฒิสภาที่เคารพ ผม สัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา ผมขอสงวนคำแปรญัตติในมาตรานี้
 เนื่องจากว่า บทบัญญัติในมาตรานี้กล่าวถึงเรื่อง กรณีที่นายทะเบียนได้ขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้
 ทางภูมิศาสตร์แล้ว ถ้าปรากฏภายหลังว่า การขอขึ้นทะเบียนหรือการขึ้นทะเบียนนั้น
 ดำเนินการ โดยมีข้อด้วยกฎหมาย หรือโดยอำนาจ หรือมีรายการข้อความผิดไปจาก
 ความเป็นจริง ให้ผู้มีส่วนได้เสียหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีสิทธิที่จะขอให้นายทะเบียนสั่งให้
 คณะกรรมการวินิจฉัยเพื่อแก้ไข หรือเพื่อเพิกถอนทะเบียนได้ ข้อเท็จจริงมีดังนี้ครับ กรณีที่
 เกี่ยวกับความไม่ชอบด้วยกฎหมายของร่าง พ.ร.บ. สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้น ไม่ได้จำกัด
 เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น ไปถึงต่างประเทศด้วย และการที่จะไปพบความไม่ชอบ
 ด้วยกฎหมายนั้น ถ้าเราไปจำกัดเฉพาะผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่นี้ ผู้เสียหายจะหมายถึง
 ผู้ที่อยู่ในวงการของผู้ประกอบการค้า หรือผู้บริโภคเท่านั้น แต่จริง ๆ แล้วคนที่ไปพบนั้น
 อาจจะเป็นใครก็ได้ คนทั่ว ๆ ไปก็ได้ เมื่อพบสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้วไม่สามารถที่จะ
 เข้ามาดำเนินการได้ เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่า ควรจะขยายไปถึงบุคคลทั่วไปที่พบด้วย
 ไม่ควรจะจำกัดเฉพาะผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่ที่จะมาอ้างความไม่สมบูรณ์ หรือความ
 ไม่ชอบด้วยกฎหมายของสิ่งบ่งชี้ได้ ประการคือ เรื่องของสิ่งที่เทียบเคียงได้ หรือสิ่งที่

๔๓

วิ. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

ภษนี้ ๒๑/๒

มีอยู่ในกฎหมายกลุ่มนี้ เรามีกฎหมายในกลุ่มทรัพย์สินทางปัญญา ที่ออกตามพันธกรณี เช่นเดียวกับกฎหมายฉบับนี้ คือออกตามข้อตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา เกี่ยวกับการค้า คือ พ.ร.บ. สิทธิบัตร ปี ๒๕๔๒ นะครับ ใน พ.ร.บ. สิทธิบัตร ปี ๒๕๔๒ ในมาตรา ๖๔ เขียนอย่างนี้ครับว่า สิทธิบัตร ใดออกโดยไม่ชอบด้วยมาตรา ๕๖ มาตรา ๕๖ คือ ไม่เป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ หรือมาตรา ๕๘ ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือ ศีลธรรมอันดี และมีมาตราอื่นด้วยนะครับ ให้ถือว่าสิทธิบัตรนั้นไม่สมบูรณ์-----

- ๒๒/๑

พรรคสอง ของมาตรา ๖๔ เขียนต่อไปครับว่า ความไม่สมบูรณ์ตามวรรคหนึ่งนี้ บุคคลใด จะกล่าวอ้างขึ้นก็ได้ หรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสีย หรือพนักงานอัยการจะฟ้องคดีต่อศาลขอให้เพิกถอนสิทธิบัตรนั้นก็ ได้ เมื่อเรามีบรรทัดฐานของกลุ่มกฎหมายในกลุ่มนี้แล้วนะครับ แล้วก็เป็นกฎหมายที่ใกล้เคียงกัน ผมก็เลยมีความเห็นว่าทำไมกรรมการจึงไปเขียนแตกต่างไปจากบรรทัดฐานที่เคยมี เพราะฉะนั้นความไม่สมบูรณ์นี้ควรจะขยายไปถึงบุคคลใดจะกล่าวอ้างก็ได้ ผมจึงขอแปรญัตติเพิ่มเติมว่า บุคคลผู้มีส่วนได้เสีย หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีสิทธิที่จะขอให้นายทะเบียนส่งเรื่อง ให้คณะกรรมการวินิจฉัยแก้ไข หรือเพิกถอนได้นะครับ ก็ लेकरมาเรียนมาเพื่อคณะกรรมการพิจารณาหรือให้คำตอบที่ชัดเจน ถ้าหากว่าสามารถเข้าใจได้ผมก็อาจจะพิจารณาญัตติการขอแก้ไขของผมครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านกรรมการ เนื่องจากท่านสัก กอแสงเรื่องขอแปรญัตติไว้ ในมาตรา ๒๒ บรรทัดที่ ๔ ท่านเดิมคำว่า บุคคลใด เชิญท่านเสรี สุวรรณภานนท์ ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม เสรี สุวรรณภานนท์ ในฐานะกรรมการท่านประธานฯ ครับ ขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานฯ ผ่านไปยังผู้สวจนคำแปรญัตติว่าถ้อยคำซึ่งท่านเดิมมานั้นพออ่านดูแล้วไม่ตรงกับที่ท่านอภิปราย เพราะว่าเป็นส่วนตามเอกสารในหน้า ๖ บอกว่า ผู้มีส่วนได้เสียบุคคลใดหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งคำว่าผู้มีส่วนได้เสียบุคคลใดนั้น เป็นคำที่ติดกัน ก็เลยสับสนจากสิ่งที่ท่านอภิปรายไปว่าเป็นคนทั่วไป แต่ถ้อยคำในเอกสารที่พิมพ์มาเป็นว่า ผู้มีส่วนได้เสียบุคคลใด ช่วยแสดงเจตนาให้ชัดเจนว่าที่ถูกต้องคือส่วนไหนครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสัก กอแสงเรื่อง ครับ

นายสัก กอแสงเรือง (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ คำแปรญัตติของผมนี้ “ผู้มีส่วนได้เสีย บุคคลใด หรือพนักงานเจ้าหน้าที่” ของผมเห็นพรรคหมดเลยนะครับ แต่เจ้าหน้าที่พิมพ์ติดต่อกัน แต่เมื่อผมดูมาตรา ๖๔ ของ พ.ร.บ. สิทธิบัตรแล้ว ผมจะขอแก้ไขว่า “เอาบุคคลใด” มาไว้ข้างหน้า แล้วก็เพื่อให้เหมือนกับวรรคสองของมาตรา ๖๔ คือ “บุคคลใด ผู้มีส่วนได้เสีย หรือพนักงานอัยการ” ครับ

ประธานวุฒิสภา : ทางกรรมาธิการว่าอย่างไรครับ เชิญท่านอัครพรครับ

นายอัคร พร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ

สิ่งที่ทางคณะกรรมาธิการ ได้พิจารณา นั้น เติมนั้นก็เข้าใจอย่างที่ท่านเสรีพูด ก็คือมันว่า
พิมพ์ติดกันมาว่า “ผู้มีส่วน ได้เสียบุคคลใด” เป็นคำเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม ผมขออนุญาต
กราบเรียนครับ ได้หรือแล้ว ถึงแม้จะมีการเว้นวรรคเป็นคำที่แตกต่างกันไปก็ตาม
แต่ว่าสิ่งที่อยู่ในมาตรา ๒๒ นั้น คือเรื่องนี้เป็นเรื่องการจดทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์
ซึ่งเขาจะไปยังภูมิภาคหรือท้องถิ่นของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง คนที่เกี่ยวข้องที่จะมาชี้ว่า
สิ่งนั้นถูกหรือไม่ถูกนั้นก็คนที่มีส่วนได้เสีย ซึ่งการใช้คำว่า “ผู้มีส่วน ได้เสีย” นั้น
ก็ค่อนข้างกว้างอยู่แล้ว หมายถึงทั้งตัวที่อยู่ในพื้นที่นั้น หรือบุคคลอื่นซึ่งอาจอยากจะมีผล
ด้านคำนั้น แต่ไม่สามารถใช้ชื่อได้เพราะมีการจดทะเบียนที่ผิดพลาด เพราะฉะนั้นคำว่า
“ผู้มีส่วน ได้เสีย” ที่มีอยู่นั้นก็น่าจะมีความหมายกว้างและก็จำกัดขอบเขตลงไปเป็นลักษณะ
ที่ว่าต้องเป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องในเรื่องนั้นจริง ๆ ไม่ใช่หมายถึงบุคคลใดก็ได้ นี่ก็อยากเห็น
หรือนึกไปเห็นสินค้าอะไรก็ตาม ^{นั้น} นี่ก็อยากที่จะตรวจสอบก็ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตรวจสอบเสนอเข้า
คณะกรรมการซึ่งจะทำให้เรื่องเข้ามาสู่การพิจารณาค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม ก็ไม่ได้จำกัด
เฉพาะผู้มีส่วน ได้เสีย ขยายไปถึงพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สามารถหยิบยกขึ้นเองได้ การที่
พนักงานเจ้าหน้าที่ที่หยิบยกขึ้นเองได้นั้นก็เนื่องอาจจะมาจากการตรวจสอบเอง ทั้งมีการที่
ประชาชนคนใดก็ตามเสนอเรื่องเข้ามาให้ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าในมาตรา ๒๒ ที่ใช้คำว่า
“ผู้มีส่วน ได้เสีย” กับ “พนักงานเจ้าหน้าที่” นั้นน่าจะเพียงพอแล้วครับ

ประธานวุฒิสภา : กรรมาธิการยื่นใช้ใหม่ครับ ท่านสักมีอะไรเป็นไปตาม
กรรมาธิการใหม่ จะกลับใจใหม่ครับ

นายลัก กองแสงเรือง (กรุงเทพฯมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ
ผม ลัก กองแสงเรือง ผมยังมีความเห็นว่าสิ่งที่ผมขอแปรฯ นั้นเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน
เพราะเหตุว่าสิ่งที่ไม่สมบูรณ์หรือสิ่งที่ไม่ชอบ หรือสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นน่าจะ
ครอบคลุมไปถึงบุคคลใดก็ได้สามารถที่จะกล่าวอ้างความไม่ชอบด้วยกฎหมายเหล่านั้น

LIART

ก็ไม่ควรจะไปจำกัด เพราะความ ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือว่าสิ่งที่อำนาจสิ่งๆที่ปกปิด
เราจะ ไปคง ให้สิทธิเพียงแค่นั้นหรือ ผมคิดว่าตรงนี้เป็นหลักทั่วไป แล้วก็เคยมีตัวอย่างของ
กฎหมายแล้ว ผมก็เลยยืนยันว่าให้เป็น ไปตามที่ผมขอแปรญัตติครับ

- ๒๓/๑

ประธานวุฒิสภา : ของท่านสัก กอแสงเรื่อง ขอขึ้น เดิมคำว่า “บุคคลใด” แต่เอากลับมาอยู่ข้างหน้า “ผู้มีส่วนได้เสีย” ไขไหมครับ เพราะฉะนั้น เจริญกรรมาธิการ เจริญท่านยรรยงครับ

นายยรรยง พวงราช (กรรมาธิการ) : ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ ผม ยรรยง พวงราช กรรมาธิการ ขอกราบเรียนชี้แจงในประเด็นที่ท่านสักได้ยกเหตุผลเกี่ยวกับกรณีที่พระราชบัญญัติสิทธิบัตรเปรียบเทียบกับร่าง พ.ร.บ. นี้ะครับ ความแตกต่างกันก็คือว่า ตาม พ.ร.บ. สิทธิบัตรนี้คนที่ไปยื่นขอจดสิทธิบัตรนั้นมันปัจเจกบุคคล หมายความว่า เป็นสิทธิของแต่ละคนแต่ละราย ใครที่คิดค้นอะไรได้ใหม่ก็ไปจดสิทธิบัตรได้ แต่ว่ากรณีของสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นี้เป็นสิทธิของกลุ่มผู้ผลิตหรือชุมชน อย่างเช่น ไข่มุกไขชานี้คนที่ไปขอขึ้นทะเบียนเป็นการขอขึ้นทะเบียนในนามของผู้ผลิตชาวไขชยาทั้งหมดคนละครับ เพราะฉะนั้น สิทธิที่ได้รับก็คุ้มครองก็เป็นประโยชน์สำหรับชาวไขชยา ผู้ที่มีส่วนได้เสียก็จะมีส่วนกว้างขวางมาก ก็ถือว่าคนที่เป็นผู้ผลิต ไข่มุกไขชยาทั้งหมด รวมทั้งกลุ่มของหน่วยงานนี้ที่แล้วที่ผู้บริโภครวมทั้งหมดซึ่งมีเป็นจำนวนมาก กลุ่มเหล่านี้สามารถที่จะรักษาประโยชน์ของตัวเองได้ ก็หมายความว่าถ้าคนอื่น คนในจังหวัดอื่น หรือในประเทศอื่น ไปไข่มุกไขชานี้ ผู้มีส่วนได้เสียซึ่งมีเป็นจำนวนมากคนใดคนหนึ่งก็สามารถที่จะไปขอเพิกถอนได้ อันนั้นเป็นประเด็นที่ ๑ ซึ่งต่างไปจากเรื่องของสิทธิบัตร ซึ่งผู้มีส่วนได้เสียคือเฉพาะแต่ปัจเจกบุคคล ซึ่งเป็นเจ้าของสิทธิบัตรหรือเป็นคนที่เป็นคู่แข่งของเขาเท่านั้นะครับ

ประเด็นที่ ๒ ก็คือว่าผลคามกฎหมายของมาตรา ๒๒ นี้ก็ไม่ได้ระบุไว้ให้หนักแน่น ถ้าบงว่าเป็นเด็ดขาดเหมือนกับเรื่องสิทธิบัตร เพราะว่าสิทธิบัตรบอกว่าไม่สมบูรณณ์เลยครับ ท่านบงว่าเป็นโมฆะ แต่ว่ามาตรา ๒๒ เรื่องสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นี้เป็นเรื่องที่จะขอแก้ไขหรือขอเพิกถอน แต่ไม่ได้บัญญัติถึงผลว่าเป็นโมฆะหรือว่าไม่สมบูรณณ์ะครับ เพราะฉะนั้นความแตกต่างกันก็คือระดับของความหนัก เบา ของเรื่องทั้ง ๒ เรื่องนี้ครับ จึงมีข้อแตกต่างกันครับ

ประธานวุฒิสภา : เมื่อท่านสักแจ้งงขึ้นนะครับ ผมจะขอมติว่า เนื่องจากมาตรา ๒๒ กรรมาธิการไม่มีการแก้ไข ท่านถือขอสงวนคำแปรญัตติไว้

๕๒

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

สุภากรณ์ ๒๓/๒

ผมจะขอมตินะครับ มาตรา ๒๒ กรรมการไม่มีการแก้ไข คงร่างเดิม ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยกับกรรมการคงร่างเดิมไว้ ขอให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขของท่านสัก กอแสงเรือง ให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ ทุกท่านเรียบร้อยแล้วนะครับ ปิดการลงคะแนนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๖๓ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๒๑ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนนนะครับ เห็นด้วยกับกรรมการคงร่างเดิม ๖๓ คะแนน ไม่เห็นด้วยกับการแก้ไข ๒๑ คะแนน งดออกเสียง ๑ คะแนน เป็นอันว่าคงร่างเดิมในมาตรา ๒๒ นะครับ เชิญท่านเลขาธิการครับ

นางสาววรรณิ์ เกตุญาติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๒๑ ไม่มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ”

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสัก กอแสงเรือง ผู้ขอสงวน เชิญครับ

- ๒๘/๑

นายสัก กอแสงเรือง (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณครับท่านประธานฯ

ผม สัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา ผมขอเรียนถามทางคณะกรรมการนะครับว่า ในมาตรา ๒๓ กรณีที่มีสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากขึ้นทะเบียนแล้วทำให้ สิ่งบ่งชี้มีลักษณะที่จำเป็นต้องห้ามตามมาตรา ๕ แล้วก็ทำให้รายการเกี่ยวกับแหล่งภูมิศาสตร์ หรือรายการเปลี่ยนแปลงไปจากในทะเบียน ก็ให้ผู้มีส่วนได้เสียและพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้คณะกรรมการแก้ไขหรือเพิกถอน ก็คงเรียนถามว่า ถ้าในกรณี ที่หน่วยราชการเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่ของจังหวัดก็ดี หรืออำเภอก็ดีนะครับ ยังถือว่า การ ขอนขึ้นทะเบียนของหน่วยงานนั้น ๆ ขอบหรือไม่ หรือว่าจะต้องให้จังหวัดหรืออำเภอใหม่ มาขออีก แล้วนายทะเบียนจะมีสิทธิที่จะแก้ไขได้เองหรือไม่

กรณีที่ ๒ ถ้าหากว่าบุคคลที่ขึ้นทะเบียนนั้นต่อมาไม่ใช่เป็นบุคคลที่ประกอบ การค้าหรือเกี่ยวข้องกับสินค้าแล้ว ไม่ใช่กลุ่มผู้บริโภคอีกแล้ว ทะเบียนนั้นจะเสียไปหรือไม่ ขอลำชี้แจงนะครับ แล้วก็ผมจะได้พิจารณาคำแปรญัตติของผมอีกครั้งหนึ่งครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี บุญญฤกษ์ รูปจรง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายบรรยง พวงราช (กรรมาธิการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม บรรยง พวงราช กรรมาธิการ ใคร่ขอกราบเรียนชี้แจงประเด็นที่ท่านสักได้ยกขึ้นเมื่อสักครู่นี้ นะครับ เกี่ยวกับเรื่องการเปลี่ยนแปลงพื้นที่จังหวัด อำเภอ หรือแหล่งภูมิศาสตร์นี้ ในคำขอ ขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ผู้ขอขึ้นทะเบียนจะต้องแสดงรายการ ๒ เรื่องให้เกิดความ ชัดเจน ก็คือ ๑. ตัวสินค้าที่มาขอขึ้นทะเบียนว่าเป็นอะไร อย่างเช่น ไข่เค็ม หรือว่าทุเรียน หรือว่าส้มโอ ว่ามีลักษณะอย่างไร ถ้าพูดภาษาธรรมดา คือพูดถึงเปลือกของตัวสินค้านั้น รายการที่ ๒ ก็คือพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่สินค้านั้นเป็นแหล่งกำเนิด คือแหล่งที่มา นะครับ เพราะฉะนั้นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่ผู้ขอขึ้นทะเบียนจะระบุนี้ แม้โดยทั่วไปจะเป็นพื้นที่เขต ปลกครองนะครับ คือตามประกาศแล้วไม่จำเป็นครับ ก็คือว่าผู้ขอขึ้นทะเบียนจะนำของมา เขียนพื้นที่ที่สินค้านั้นมีแหล่งกำเนิด อาจจะ ไปครอบคลุมเฉพาะบางพื้นที่ หรือเลยจากพื้นที่

ทางปกครองตามที่ฝ่ายปกครองกำหนดก็ได้ แต่จะปรากฏในคำของคณะเรียนว่า พื้นที่ที่ครอบคลุมสำหรับสินค้าที่มีสเปกอย่างนั้นคืออะไร เพราะฉะนั้นก็จะมี ๒ องค์ประกอบนั้นนะครับ เวลามาขอขึ้นทะเบียนแล้ว สเปกนั้นก็จะมีใช้บังคับ คือคล้าย ๆ กับเป็นเรื่องไขว่คว้าสินค้านั้นจะต้องมีลักษณะอย่างนั้น มาจากพื้นที่นั้น เพราะฉะนั้นถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลง มาตรา ๒๑ จึงเปิดโอกาสให้มีการแก้ไขทะเบียนได้นั้นเองนะครับ

ส่วนกรณีการเปลี่ยนแปลงของตัวบุคคลที่ไปขอขึ้นทะเบียน ที่กระผมทราบเรียนไว้เมื่อสักครู่นี้ การขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้น เป็นการขอขึ้นทะเบียนเพื่อประโยชน์ของกลุ่มผู้ผลิตหรือของชุมชน เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วก็ไม่เกี่ยวกับตัวผู้ขอขึ้นทะเบียนเท่าไร เพราะฉะนั้นหากมีการเปลี่ยนแปลงในสถานะของผู้ขอขึ้นทะเบียนก็ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งที่เขาขอขึ้นทะเบียนไว้ กระผมขอทราบเรียนแค่นี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธาน วุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านสักครับ

นายสัก กอแสงเรือง (กรุงเทพมหานคร) : เมื่อไม่มีผลกระทบ กระผมก็ไม่คิดใจมาครานี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธาน วุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านเลขาธิการครับ

นางสาววรรณี เกอูนุค (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) : "มาตรา ๒๔ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๔ การใช้และการส่งระงับการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๕ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวน"

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธาน วุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านสัก กอแสงเรือง ครับ

นายสัก กอแสงเรือง (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ผม สัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภา ในมาตรา ๒๕ เป็นกรณีที่กำหนดไว้ว่าเมื่อสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มีการขึ้นทะเบียนแล้ว ผู้ผลิตสินค้านั้นซึ่งอยู่ในเขตแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้าดังกล่าว หรือผู้ประกอบการค้าเดียวกับสินค้านั้นมีสิทธิที่จะใช้ ได้

ขอเรียนถามอย่างนี้ครับว่าเมื่อมีการขึ้นทะเบียนแล้วบุคคลที่จะใช้นั้นะครับจะต้องเป็นบุคคลที่จะต้องจดทะเบียนหรือไม่ครับ เพราะด้อยค่าในร่างมาตรา ๒๕ นี้สามารถทำให้ตีความไปว่าอาจจะต้องเป็นผู้ที่ขึ้นทะเบียนนะครับ แล้วเราก็เปิดกว้างไปถึงคนที่ไม่ได้เป็นคนไปจดทะเบียนหรือไม่นะครับ และก็เพราะเหตุว่าบุคคลตามมาตรา ๑ นี้ไม่ว่าจะเป็นส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ องค์กรท้องถิ่น หรือ (๒) บุคคลธรรมดา หรือกลุ่มบุคคล หรือนิติบุคคลที่ประกอบการค้าเกี่ยวกับสินค้าที่ใช้สิ่งบ่งชี้ก็มีสิทธิใช้นะครับ ถ้าได้คำตอบชัดเจนเหล่านี้กระผมก็จะได้พิจารณาคำแปรญัตติอีกครั้งหนึ่งครับ ขอคำชี้แจงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายบรรยง พวงราช (กรรมาธิการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมบรรยง พวงราช ขอเรียนชี้แจงในประเด็นที่ท่านสักขยจันเกี่ยวกับมาตรา ๒๕ นะครับ หลักในมาตรา ๒๕ นี้ก็เชื่อมโยงกันที่กระผมได้กรรมาเรียนเมื่อสักครูนี้นะครับว่า การขอการขึ้นทะเบียนสิ่งทางภูมิศาสตร์เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของกลุ่มผู้ผลิตหรือชุมชนที่อยู่ในท้องถิ่นนั้นะครับ เพราะฉะนั้นคนที่จะได้รับประโยชน์ที่สามารถจะใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขึ้นทะเบียนไว้แล้วก็มีอยู่ ๒ กลุ่ม ก็คือ ๑. กลุ่มผู้ผลิตนะครับ อย่างเช่น ไข่เค็มไชยา ก็คือกลุ่มผู้ผลิตที่อยู่ในไชยานั้นะครับ ๒. กลุ่มบุคคลที่เป็นผู้ประกอบการที่ทำการค้าขายเกี่ยวกับไข่เค็มไชยา ซึ่งอาจจะอยู่นอกพื้นที่นะครับ ก็คือว่าเมื่อผู้ผลิตได้ส่งไข่มาขายยังกรุงเทพฯ หรือว่าไปเชียงใหม่เพื่อขายไข่เค็มไชยา นั่นคือกลุ่มผู้ประกอบการค้าขายที่เกี่ยวกับไข่เค็มไชยานั่นก็มีสิทธิที่จะใช้คำว่า ไข่เค็มไชยา นั่นกับไข่เค็มที่ได้ขึ้นทะเบียนตามสเปกที่กำหนดไว้ส่วนนะครับ เพราะฉะนั้นก็จะมีกลุ่มบุคคล ๒ กลุ่มที่ได้รับประโยชน์นี้ะครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ตัดใจใหม่ครับ

นายสัถ กอแสงเรือง (กรุงเทพมหานคร) : ไม่ตัดใจครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นางสาววรรณี เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๕ การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้าเฉพาะอย่าง ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๘ ไม่มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวน”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ เติญทานสัก กอแสงเรื่อง ครับ

นายสัก กอแสงเรื่อง (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพครับ ผม สัก กอแสงเรื่อง สมาชิกวุฒิสภาครับ ในมาตรานี้มีเรื่องของการนับระยะเวลา ๑๐ ปีย้อนหลังไปเป็นะครับ ก็คงจะต้องพิจารณาว่าเหตุผลที่นำมาพิจารณาให้เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๗ นะครับ และก็นับติดต่อกันไปย้อนหลัง ๑๐ ปี เป็นเหตุผลที่ระบุไว้ในกฎหมายหรือไม่ครับ และก็ยังจะมีปัญหาว่าคิดว่าการนับเวลาย้อนหลังไปนั้นะครับ ก่อนที่กฎหมายจะใช้บังคับนี่จะมีปัญหาความชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะผลจะแตกต่างกันครับว่าการนับเวลาย้อนหลังไป ๑๐ ปีนั้นะครับเพื่อให้การกระทำนั้น ไม่ใช่ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบนะครับ จะมีผลทางกฎหมาย ถ้าหากว่านับปี ๒๕๖๗ นี้ไม่ใช่ ๑๐ ปี ครับ รวมแล้วกลายเป็น ๑๘ ปีนะครับ เพราะฉะนั้นก็จะมีข้อพิจารณาว่าเราจะเป็นที่จะตั้งนับตั้งแต่วันที่กำหนดไว้ตามร่างใหม่ว่าเป็น ๒๕๖๗ เพราะเหตุว่าถ้านับปี ๒๕๖๗ จนกระทั่งกฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับจะต้องย้อนหลังคิดต่อไป ๑๘ ปีนะครับ ไม่ใช่ ๑๐ ปีนะครับ ก็ขอทราบเหตุผลและก็ถ้าอธิบายถึงกรณีที่ไม่มีการนับแตกต่างไปจากวันที่กฎหมายนี้ใช้บังคับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : กรรมการกรรมาธิการ

นายชรรย พวงราช (กรรมาธิการ) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมชรรย พวงราช ขอกราบเรียนชี้แจงในประเด็นที่ท่านสักรักขึ้นเรื่องเกี่ยวกับมาตรา ๒๘ วรรคสุดท้ายนะครับ ที่มาตรา ๒๘ ระบุถึงการกระทำที่จะเป็นการกระทำโดยถูกต้อง ถ้าหากว่าได้มีการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์แม้ว่าจะได้มีการมาขึ้นทะเบียนภายหลังนี้ว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้อง ก็พอถูกง่าย ๆ ว่าไม่เป็นความคิดโดยระบุกำหนดเวลาวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๑ นั่นก็เนื่องจากว่าวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๑ นั้นะครับเป็นวันที่มีการลงนามเขาเรียกว่าเป็นคำปฏิญญามารรมาเทศที่เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การการค้าโลกซึ่งเป็นวันที่ประเทศต่าง ๆ ไปทำสัญญาร่วมกันที่มีผลคือเรื่องนี้ด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นวันดังกล่าวนี้จึงเป็นวันที่ทุกฝ่ายมีความเข้าใจร่วมกันว่าถ้าหากมีการใช้ชื่อทางภูมิศาสตร์แม้จะโดยไม่ถูกต้องก็ตามนะครับ เนื่องจากว่าได้ใช้ติดต่อกันมานี้ก็ต้องได้รับยกเว้นเพราะว่าในขณะที่นั้นยังไม่มีกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องนะครับ ประเทศไทยในฐานะที่เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลกจึงต้องรับเอาข้อผูกพันอันนี้ในการกำหนดวันดังกล่าวนะครับ

เรื่องที่ ๒ นะครับก็คือว่าไม่ใช่เฉพาะแต่การกระทำที่กระทำก่อนวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๑ เท่านั้นนะครับ ที่ได้รับยกเว้น ข้อความต่อมาคือคำว่า หรือโดยสุจริตนะครับ หมายความว่าถ้าเป็นการใช้โดยสุจริตแม้จะไม่ครบ ๑๐ ปีก็ตาม ก่อนวันที่ ๑๕ เมษายนนี้ก็สามารถที่จะใช้ได้ต่อไปครับ ไม่ได้ถือว่าเป็นการกระทำโดยไม่ชอบนะครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสักรักคิดใจ ให้ขอบคิใหม่ครับ

นายสักร กอแสงเรือง (กรรมาธิการ) : ไม่คิดใจครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านเลขาธิการครับ

LIRT

นางสาววรรณิ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) : “มาตรา ๒๘ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๖ คณะกรรมการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๐ มีการแก้ไข”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เรียนเชิญท่านภิญญา ช่วยปลอด ครับ

นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นายภิญญา ช่วยปลอด ส.ว. จากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่านประธานฯ ครับ ผมขอเรียนถามความข้องใจไปทางคณะกรรมการธิการผ่านท่านประธานฯ นะครับ ในมาตรา ๓๐ ที่ได้บัญญัติไว้ว่า “ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา อธิการสูงสุด และผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หรือโบราณคดี ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบสี่คน โดยในจำนวนนี้ให้แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิในภาคเอกชนอย่างน้อยหกคนซึ่งมีผู้ทรงคุณวุฒิจากองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้วย เป็นกรรมการ” แต่คณะกรรมการธิการไปเพิ่มให้มี “ผู้แทนสภาพนายความ” กระผมขอกราบเรียนว่าผมไม่รังเกียจทนายความนะครับ แต่สงสัยว่าจำเป็นนะครับ จำเป็นอย่างไรมองว่าผู้แทนสภาพนายความ ผู้แทนสภาพนายความนั้นเป็นทนายหรือนุคคลอื่นหรือไม่ก็ตาม ทนายความมันตรงไปเป็นเรื่องวิชาชีพ ให้คุณให้โทษนะครับ คนจะมองในทางไม่ค่อยชอบธรรมนักในเรื่องจะตั้ง ผมถามทนายความหลายท่านนะ ท่านไม่เห็นด้วยนะครับว่าทำไมต้องเอาท่านไปยุ่งด้วย อย่างอื่นก็มากมายนะครับ นี่มีองค์กรองค์ประกอบมากมาย ซึ่งจะเป็นกรรมการให้ความเห็นธรรมดูแลเรื่องนี้อยู่ แต่ว่ามีผู้แทนสภาพนายความหรือท่านเพียงว่าหากมีเรื่องรวมาร้องเรียนทางสภาพนายความหรือ ดูแล้วก็ไม่ชัดเจนนะครับ ฉะนั้นผมขอเรียนถามด้วยความข้องใจว่าจำเป็นด้วยหรือครับที่ต้องเพิ่มผู้แทนสภา

๕๘

ว. ๒๘ (๕. นิติบัญญัติ)

สรุบทร ๒๖/๓

นายควม ท่านมีเหตุผลอะไร ถ้าดีผมก็ยอมรับ แต่ถ้ายังไม่ชัดเจน ผมก็คิดว่าตรงนี้น่าจะ
ตัดออกครับ ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ

- ๒๗/๑

ว. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านนิรันดร์ครับ

นายนิรันดร์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม นิรันดร์ อยู่ภักดี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชัยภูมิ ขอกราบเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้
ครับว่า โดยปกติแล้วคณะกรรมการรูปแบบจะมีอยู่ ๒ อย่าง ถ้าเขียนว่า ประกอบด้วย
ท่านประธานฯ ไปดูรัฐธรรมนูญของเรามาตรา ๑๒๑ “วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิก
ซึ่งราษฎรเลือกตั้งจำนวนสองคน” ตาม ๑๘๘ คน ประชุมได้ใหม่ บอกไม่ได้ เพราะคำว่า
“ประกอบด้วย” จะมีอยู่ ๒ ลักษณะ อันหนึ่ง คือประกอบด้วย อันหนึ่งคือ อย่างน้อย
ประกอบด้วย ผมเข้าใจว่าร่างเดิมเขาเขียนมาอย่างนี้ ประกอบด้วย เขาจะเอาตำแหน่งที่มี
อยู่แล้ว ไม่ว่าจะ เป็นเลขฯ ไม่ว่าจะ เป็นอธิบดี อย่างไรก็ตาม มีอยู่แล้ว แล้วก็ไปเอาที่เลือก
เข้าไปใหม่จำนวนไม่เกิน เพราะฉะนั้นตั้งขึ้นมาเมื่อไร ร่าง พ.ร.บ. นี้ประกาศใช้เมื่อไร
มีคณะกรรมการพร้อมเลย คราวนี้สิ่งที่ท่านไปตั้งขึ้นมา คณะกรรมการไปตั้งขึ้นมา ผมไม่ได้
คิดใจ แต่ผมเห็นด้วย เพียงแต่ท่านไปใช้คำว่า “ผู้แทน” แต่ถ้าจะใช้เป็นว่า เป็นประธาน
เป็นเลขฯ เป็นอะไรก็ตาม ซึ่งเป็นตำแหน่งอยู่ในสภานายความอยู่แล้ว ผมไม่คิดใจ
เพราะเมื่อประกาศใช้เมื่อไร บุคคลตำแหน่งนั้นเขาก็จะมา เหตุที่เขาไม่ใช้คำว่า “ผู้แทน”
ในคณะกรรมการ เขาหวังอย่างนี้ครับท่านประธานฯ ผมเคยหาหรือหลายท่าน เขาหวังว่า
สมมุติร่าง พ.ร.บ. นี้ประกาศใช้ขึ้นมาเกิดเราไปถามว่ามีผู้แทนสภานายความเข้าไป
เกิดสภานายความไม่เห็นด้วยกับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ท่านก็ไม่ตั้งผู้แทนเข้ามามี
ตั้งได้ใหม่ครับ คณะกรรมการนี้ ก็ตั้งไม่ได้ เพราะประกอบด้วยผู้แทน ท่านไม่ตั้งสักที
คณะกรรมการชุดนี้เกิดขึ้น ไม่ได้เลยครับ หรือท่านไปตั้งขึ้นมาแล้วเป็นผู้แทน เกิดคณะสภา
ของท่านไปร้องเรียนกันเองไม่เห็นด้วยเสร็จอีก ก็ไม่ได้อีก ผมถึงบอกว่าจะเอาใครก็เอา
มาเลย จะเป็นประธาน จะเป็นเลขฯ เป็นหรือวุฒิก ก็เอามาเลย เพราะว่าตั้งขึ้นมาเมื่อไร
อันนี้เดินไปได้ อันนี้ข้อแรก

ข้อที่ ๒ เวลาเขาให้คณะกรรมการเขาจะให้เป็นเลขที่ รวมเลขฯ
รวมประธานแล้วจะเป็น ๑๖ ๑๕ ๒๑ เขาเป็นเลขที่ ของท่านเป็นเลขที่อยู่แล้ว ไปเติมเข้าไป
๑ ก็เห็นงู ทำไมไม่เติมเป็น ๒ หรือถ้าจะเติมเข้าไป ๑ ท่านก็ไปตัดผู้ขึ้นเนกาตหรือของ

ผู้ทรงคุณวุฒิออกไป ๑ ให้เป็นเลขที่จิกครับ จะได้เป็นรูปแบบมาตรฐานในคณะกรรมการ
ที่เราตั้งกันขึ้นมา ผมตั้งข้อสังเกตไว้ ๒ ข้อ ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑเสณีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านนายแพทย์ประสิทธิ์ครับ

นายประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา (นครสวรรค์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผม นายแพทย์ประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครสวรรค์ ท่านประธานฯ
ครับ ผมดูมาตรา ๓๐ แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะกรรมการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ดูตั้งแต่
ต้นเลย ตั้งแต่หัวไปจนถึงหางเลย ก็มาจากกระทรวงพาณิชย์ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็
นปลัดกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธาน อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา เป็นเลขานุการและ
กรรมการ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า เขาดูแลกันอย่างดี นอกจากนั้นกรรมการแต่ละท่าน
ที่เป็นคณะกรรมการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ก็ยังมีเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา มีอธิการ
สูงสุด นอกจากนั้นก็ยังมีผู้ทรงคุณวุฒิในทุกสาขา ไม่ว่าจะเป็รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์
วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หรือ
โบราณคดี น่าจะมีสาธารณสุขศาสตร์ด้วย เพราะผมก็เป็นหมอ น่าจะต้องใส่ไปให้ครบเลย
ถ้าอย่างนั้น นี่ท่านเอาไปเพิ่ม เอาทนาย ความจริงผมเคารพครับ ทนาย เพราะว่าทนายมี
บุญคุณกับผม พอผมถูกฟ้องคดีทนายช่วยผมได้มากเหลือเกิน ไม่ว่าจะท่านเสรี นั่งอยู่ที่นี้
ท่านคำนวณ ท่านทองใบ หรือท่านลัก เพราะฉะนั้นผมเห็นด้วยการที่จะให้ทนายไปเป็น
กรรมการร่วม-----

แต่ที่นี้เขามีผู้แทนของเขาอยู่แล้ว ผู้ทรงคุณวุฒิด้วย แล้วนอกจากนั้นคณะรัฐมนตรียัง
 แต่งตั้งอีก ๖ คนนะครับ มาจากภาคเอกชน ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 เป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นคณะกรรมการอยู่แล้ว แล้วก็ยังมี
 รัฐมนตรีแต่งตั้งนอกจาก ๖ คน ที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิของผู้คุ้มครองผู้บริโภคอีก ๘ คน
 คณะรัฐมนตรียังเลือกมาได้ด้วยจะเอามาจากส่วนไหนก็ได้ ผมก็ไม่เห็นด้วยกับการที่จะ
 เพิ่มผู้แทนสหภาพนายทนายความไป ไม่อย่างนั้นก็มีผู้แทนศาลยุติธรรมเข้าไปด้วย ไม่อย่างนั้น
 ต้องเอาผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติเข้าไปด้วย เอาผู้แทนสาธารณสุขศาสตร์ของผม
 เข้าไปด้วย ก็เลยประอะกันไปใหญ่เป็นกรรมการไม่รู้จะเรียกประชุมกันคราวองค์ประชุมอีก
 หรือเปล่า เพราะแต่ละหน่วยงานไม่ใช่ว่าจะเชิญมาประชุมกันง่าย ๆ เพราะฉะนั้นการที่
 ท่านเพิ่มไปนี้ ผมยังไม่เห็นด้วยครับว่า เราสามารถที่จะเอาหน่วยงานอื่น ๆ ที่รองรับกับ
 ผู้แทนของทนายความได้อยู่แล้ว นิติศาสตร์โดยตรง จนเนติฯ เป็นทนายความอย่างท่าน
 รองประธานเสรีก็เป็นได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องไปตั้งเป็นผู้แทนไปเป็นกรรมการร่วม
 เพราะฉะนั้นก็ไม่เห็นด้วยที่จะให้กรมการเสียดายข้างมากให้เพิ่มเติมไปครับ ขอบพระคุณ
 ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านพลเอก ศิริ ครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิบูลย์โลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิบูลย์โลก กระผมเห็นควรให้คงร่างเดิมไว้
 เพราะว่าผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านกฎหมายมีมากแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องตั้งผู้แทนจากสภา
 ทนายความครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสันติภาพครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ เมื่อสักครู่นี้
 ขออภัยท่านสมาชิกฯ คุณหมอบุระสิทธิ์ บอกว่าท่านก็รักทนายความ ผมเองเมื่อมองตรงนี้
 เอาละในฐานะที่คณะกรรมการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่โนมาตรา ๓๐ กรรมการฯ ตั้งขึ้น

ตนเองในฐานะที่เป็นทนายอาชีพ มีใบอนุญาตว่าความตลอดชีพเลข หมายถึงว่าสิ่งที่เรียนในที่ประชุมนี้ว่า ถ้าการที่กรมการเดิมไป ผมเองด้วยความเคารพจริง ๆ ถ้าบางเรื่องเราบอกว่าจะไม่มีทนายความ ด้านเกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน เกี่ยวข้องกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์ ซึ่งเราเข้าไปดูแลในเรื่องตรงนั้น ผมไม่ปฏิเสธ แต่พอฟังหลายท่านวิพากษ์วิจารณ์ ผมเป็นคนรักพวก แต่อยากให้มีอยู่ แต่ว่าอยู่ในฐานะที่ค่อนข้างจะผิดที่ผิดหนึ่ง ด้วยความเคารพกรมการจริง ๆ ผมเป็นทนายก็อยากให้อยู่ แต่พอฟังหลายท่านเสร็จ ถ้าท่านเอาผู้แทนสภาทนายความ ที่แรกผมยังคิดว่าถ้าเรารับบอกว่า ถ้าอัยการสูงสุด แล้วสภาทนายความเขาจะเอาใครนั่นเรื่องหนึ่งก็เอามา ที่นี้ยังเชิญพอไปดูตรงนี้ก็ถูกฎีกาก็ไปดูกฎหมาย อัยการสูงสุดก็มีกฎหมาย จริง ๆ แล้วการที่จะให้องค์กร ซึ่งได้รับงบประมาณจากรัฐส่วนหนึ่งเข้าไป ผมไม่ได้รังเกียจจริงจอน แต่ก็อยากให้อยู่ด้วยซ้ำ แต่ที่นี้ผิดที่ผิดหนึ่ง ประการแรก ประการที่ ๒ พอมีอัยการสูงสุดและมีสาขานิติศาสตร์ ในสภาทนายความเองมีแต่มีกฎหมายทั้งนั้น ต้องยอมรับความจริงว่าองค์กรนี้ตั้งขึ้นมาเป็นสภาในเรื่องของกฎหมายส่วน ๆ แต่ในขณะที่เดียวกันท่านประธานฯ สมเรียนอย่างนี้ว่าถ้าท่านจะเอาสภาทนายความไว้ นิติฯ ต้องเอาออก แต่ที่นี้ถ้าพอเอาออกแล้วมีข้อครหาว่าทำไมมีทุกสาขา ทำไมคณะนิติฯ ผมไม่รู้ว่าเขาใครมา แต่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เพราะฉะนั้นคำว่า “ผู้ทรงคุณวุฒิ” ในตรงนี้หมายถึงว่า สาขานิติศาสตร์ ถ้าผมถามว่าถ้าอย่างนั้นคนในสภาทนายความไปได้ไหม สาขานิติศาสตร์ คำตอบบอกว่าไปได้ ที่นี้ด้วยความเคารพท่านสรีก็เป็นทนายเหมือนผม แต่ผมองว่าผมเคยวิพากษ์วิจารณ์ว่า ในคราวพิจารณากฎหมายหลายฉบับ เคยวิพากษ์วิจารณ์เหมือนกันมาก เค็ดว่าพวกเขาเราร่างกฎหมายไปเพื่อให้ตัวเองมีอำนาจกระนั้นหรือ เพราะฉะนั้นตอนนี้กระทบมเข้าหน้าผมจึงเบื่อเรื่อยว่า ที่เวลาตัวเองทำไปไม่พูด เพราะคราที่แล้วเรื่องสาธารณสุขก็โค่นไปมากแล้ว หมออย่างผมถ้าเขาอยู่ด้วยซ้ำ แต่พอมารดนี้ผมก็อยากให้พวกเขาไปอยู่ด้วยซ้ำจริง ๆ แต่ว่าจากตรงนี้ไม่ใช่ว่าพวกเขาอยู่ในสภาทนายความ หลายฉบับ ท่านประธานฯ ผมเห็นว่าพอเพิ่มผู้แทนสภาทนายความไป ผมก็เห็นด้วย แต่ตรงสายงานกับตรงเหตุตรงผลพอดีว่า ตรงนั้นท่านหนีพวกเขาไม่ได้ ท่านหนีพวกเขาไม่ได้ ท่านเอาพวกเขาเข้าไป ตรงนั้นเราจับได้ แต่พอมารดนี้พวกเขาไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับทนายเลย แต่ก็ยังมีอัยการแล้ว แล้วพวกเขาว่า

พวกผมอยาก ไปมีอำนาจ ผมก็ไม่อยากให้ข้อครหาตรงนี้เกิดขึ้น ตรงนี้แนวคิดผมก่อน
ท่านประธานฯ แต่ถ้าฟังท่านเสรี ท่านอาจจะชี้แจงเหตุผลและหลักการชัดเจน ผมไม่ได้
แทงกั๊ก แต่ผมฟังเหตุผลท่าน ท่านมีเหตุผลอะไรที่ใส่เข้ามา ถ้าท่านตอบคำถามไม่ได้ชัดเจน
ผม พวกก็พวก แต่ถ้าไม่ใช่ ผมก็ต้องไปคนละข้าง ขอบพระคุณนะท่านเสรี ขอบคุณครับ

- ๒๘/๓

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์วัลลภครับ

นายวัลลภ ตั้งคณาภิรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ
ที่เคารพครับ ถ้าผมเข้าใจไม่ผิดผมคิดว่าในมาตรา ๓๑ นี้เขาพยายามที่จะวางกรอบ
ขององค์ประกอบคณะกรรมการนี้มาจาก ๓ ส่วนด้วยกันคือ

องค์ประกอบส่วนที่ ๑ นี้เป็นส่วนที่ว่าด้วยส่วนราชการ ซึ่งประกอบ
ไปด้วยปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงเกษตรฯ เลขานุการกฤษฎีกาแล้วก็ด้วยการ
สูงสุด นี่เป็นองค์ประกอบที่ ๑

องค์ประกอบส่วนที่ ๒ นี้เป็นองค์ประกอบกับผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งหมายถึง
นักวิชาการหรือผู้มีประสบการณ์ในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ และ

ส่วนที่ ๓ ก็เป็นส่วนที่จากภาคเอกชน ผมว่าเขาวางไว้ ๓ ส่วนนี้
น่าจะเหมาะสมแล้ว การที่ท่านไปใส่ผู้แทนสภาทนายความมาในองค์ประกอบที่ ๑ นี้
ประเด็นที่ ๑ มันผิดฝาผิดตัวในความเห็นผมนะครับ ประเด็นที่ ๒ คือว่า คำว่า
“ผู้แทนสภาทนายความ” นี่ก็ถือผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนิติศาสตร์อยู่แล้ว ความเห็นผม
ผมคิดว่าการไปเติมแบบนี้จะไม่เหมาะสม คงตามร่างเดิมน่าจะครบถ้วนตาม
องค์ประกอบเดิม ขอบขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านกรรมการธิการครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน
ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม เสรี สุวรรณภานนท์ ในฐานะกรรมการ
ท่านประธานฯ ครับ ได้ฟังท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติให้ความเห็น ขอรบกวนเรียน
ท่านประธานฯ ผ่านไปยังสมาชิกฯ ครับว่า เหตุผลที่กรรมการพิจารณาดังกล่าวนี้
ก็มีได้เกิดจากการแต่งตั้งให้บุคคลใดมาทำหน้าที่ตรงนี้แล้วมีอำนาจ ถ้าหากว่าจะดูใน
อำนาจหน้าที่ตามมาตราที่เกี่ยวข้อง เช่น มาตรา ๓๑ ก็จะเห็นว่าให้คำแนะนำหรือปรึกษา
ในการจะออกกฎหมายฯ ใ้แก่ประธานาธิบดีในการออกกฎหมาย

พระราชบัญญัติ และอย่างเช่นข้อ ๒ พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ แล้วก็ยังมีในมาตรา ๓๑ ถึง (๖) นะครับ ซึ่งสมาชิกฯ ก็คงจะพิจารณาอ่านไว้

กราบเรียนตรงนี้ก็รับว่า ในมาตรา ๓๐ ดังกล่าวที่กำหนดที่มาของ กรรมการนั้นจะเห็นว่ากรรมการมาจากราชการ มาจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยเฉพาะมาจาก รัฐมนตรีที่แต่งตั้ง จะเห็นนะครับว่าส่วนที่มาดังกล่าวนี้แม้ว่าจะเป็นนิคศาสตร์ก็ตาม แต่ก็มาจากรัฐมนตรีที่แต่งตั้งเข้ามา ซึ่งเราก็ถูกครหาอยู่ตลอดครับว่าการแต่งตั้งดังกล่าว นั้นบางที่เขาแต่งตั้งพรรคพวก แต่งตั้งคนที่เข้ามาทำหน้าที่แล้วให้รางวัลกับคนนั้นคนนี่ เพราะฉะนั้นนี่คือสิ่งที่น่ากังวลใจ กรรมการก็ปรึกษาหารือกันนะครับว่า ถ้าหากว่า จะมีหน่วยงานเหล่านี้แล้ว ในกฎหมายหลาย ๆ ฉบับที่ผ่านมาที่มีผู้แทนของ สภานายความที่ผ่านสภาแห่งนี้ไปครับ ก็ไม่เห็นมีใครจะคัดค้านว่าเหมาะสม หรือไม่เหมาะสมอย่างไร ยังเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีเสียอีกที่สภานายความทำหน้าที่มานี้ ก็เป็นที่ยอมรับของพี่น้องประชาชน ใครเดือดร้อนเข้ามาทำที่สภานายความ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับพี่น้องประชาชน เกี่ยวกับ ความเดือดร้อนของคนที่รักษาสิทธิของพี่น้องประชาชนเอง นี่หากว่าการจะมา ทำหน้าที่ในกรรมการดังกล่าวแล้วคุณเสถียรภาพของพี่น้องประชาชนด้วย และก็เป็นองค์กรที่พี่น้องยอมรับในสังคมปัจจุบัน แล้วก็ไม่ใช่ขึ้นต่อฝ่ายการเมือง ไม่ขึ้นกับหน่วยงานราชการซึ่งอยู่ภายใต้กำกับก็น่าจะเป็นสิ่งที่ดีในการที่จะให้องค์กร สภานายความนั้นมาเป็นหูเป็นตาแทนพี่น้องประชาชนในการทำหน้าที่ดังกล่าว ต้องกราบเรียนท่านประธานฯ ผ่านไปยังสมาชิกฯ ครับว่า ที่ท่านนิรัตน์ได้กรุณา ยกเหตุผลขึ้นมาว่า การที่จะกำหนดดังกล่าวนี้ตำแหน่งใดก็ได้ในสภานายความ แต่อาจจะชัดเจน ต้องกราบเรียนว่า คำว่า “ผู้แทนสภานายความ” ในที่นี้หมายถึงความ รวมถึงทุกตำแหน่งครับ ไม่ว่าจะเป็นท่านนายกสภานายความ ซึ่งก็เป็นสมาชิก วุฒิสภาอยู่กับพวกเราด้วย หรือตำแหน่งสมาชิกฯ หรืออื่น ๆ นะครับ

ที่สมพูดตรงนี้ ผมพูดได้อย่างเต็มปาก เพราะว่าผมไม่ได้เป็นกรรมการบริหาร
 สภานายความอยู่ในปัจจุบันนี้ แต่เห็นถึงประโยชน์ในการที่จะให้องค์กรสภานายความ
 เข้ามาช่วยดูแลเป็นทุนเป็นตัวแทนที่น้องประชาชน แต่ถ้าถามว่าแล้วถ้ากำหนดอย่างนี้แล้ว
 เกิดสภานายความไม่ตั้งกฎหมายฉบับนี้จะเสียไหม ก็ต้องเรียนครับ สภานายความ
 ไม่เคยที่จะไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ถ้ากฎหมายกำหนดไว้ว่าให้มี สภานายความที่จะ
 กำหนดมาทุกครั้ง ไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้งเดียว ผมคิดว่าตรงนี้น่าจะเป็นประโยชน์ให้กับ
 พี่น้องประชาชนมากกว่าที่จะกำหนดให้เฉพาะข้าราชการหรือผู้ที่รัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้ง
 และอีกส่วนหนึ่งที่ท่านบอกว่า เป็นเลขที่เลขคู่นั้น จริง ๆ กรรมการก็พิจารณาตรงนี้แล้ว
 กล่าวว่า เลขที่เลขคู่นั้น ไม่เป็นสาระสำคัญ เพราะในรัฐธรรมนูญปัจจุบันนี้ก็ยังกำหนด
 คณะรัฐมนตรีให้มี ๓๖ คน ก็เป็นเลขคู่ ตรงนี้ก็พูดถึงกัน ถึงแม้ว่าเพิ่มมาคนหนึ่งแล้ว
 ก็ไม่ทำให้สาระเสียไป หรือไม่ทำให้เกิดปัญหาในการทำหน้าที่ของคณะกรรมการชุดนี้
 ก็กรรมาเรียนเพื่อพิจารณาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสงวนครับ

นายสงวน นันทชาติ (พะเยา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม นายสงวน
 นันทชาติ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพะเยา ผมค่อนข้างจะเห็นด้วยกับท่านเสรี เพราะว่า
 ได้คลุกคลีกับงานทางทนายความมา ทีนี้มุมมองของนักกฎหมายถ้าเราขึ้นอยู่กับมุมมองหนึ่ง
 ก็จะคิดในมุมมองตนเอง แล้วอีกอย่างถ้าเป็นอัยการ ท่านมีหน้าที่ที่จะต้องเอาคนเข้าคุก
 ส่วนทนายนี่ก็แสดงหลักฐานต่าง ๆ ให้ศาลดูว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร เพื่อที่จะให้เกิด
 ความยุติธรรม ส่วนท่านผู้พิพากษาท่านก็มีหน้าที่ที่จะวินิจฉัยข้อปัญหาต่าง ๆ ว่า ใครผิด
 ใครถูก สมทราบมาว่า ในประเทศอเมริกามีคนเล่าต่อ ๆ มาว่า เวลาเขาออกกฎหมาย
 ในประเทศอเมริกา ถ้าองค์กรสภานายความของอเมริกันเขาพูดอะไรออกไป รัฐบาล
 จะหยุดฟังทันที เพราะว่าองค์กรสภานายความก็เหมือนท่านเสรีพูด เพราะส่วนใหญ่
 จะทำแทนประชาชน เพราะว่า นิติศาสตร์ที่เป็นนักกฎหมายที่สังกัดรัฐบาลหรือว่า
 เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นก็รักษาสละประโยชน์ของรัฐ แต่ว่าองค์กรสภานายความนี้จะ
 รักษาผลประโยชน์ของประชาชน เพราะฉะนั้นปัญหาทุกวันนี้ที่เราเห็น ในศาลถ้าไม่มี

ทนายความ ปัญหาที่จะเกิดขึ้นเหมือนกันที่ความยุติธรรมกับประชาชนจะน้อยลง ดังนั้นผมจึงเห็นว่า การที่มีตัวแทนของสภาทนายความเข้าไปอยู่นั้น ไม่น่าจะเกิดความเสียหาย น่าจะเกิดเป็นผลดีกับกิจการต่าง ๆ ที่เราจะทำอยู่ ผมขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์แก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม แก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ผมขออภิปรายสนับสนุนคำวินิจฉัยของกรรมาธิการ เหตุเพราะว่า ประเด็นแรกนี้ชี้ชัด คณะกรรมการชุดนี้เป็นสายข้าราชการ ตามตำแหน่งมาก ผู้ทรงคุณวุฒิก็เลือกโดยรัฐมนตรี แต่ในโลกปัจจุบันที่อยู่ตรงนี้ผมคิดว่า ตัวแทนที่เป็นอิสระควรที่จะเข้ามาดูแล กำกับ นโยบายของรัฐด้วย ฉะนั้นการให้กำหนดว่า ให้มีผู้แทนจากส่วนคุ้มครองผู้บริโภค หรือส่วนสภาทนายความที่ดีอันนี้เป็นสิ่งที่ผมสนับสนุน

ข้อที่ ๒ ในฐานะนักกฎหมาย ผมเคยเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ผมคิดว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในการใช้กฎหมายก็คือ เราไม่รู้ว่าการกฎหมายที่ออกไปแล้วผลจริง ๆ เป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้นจริง ๆ มาตรฐานเป็นอย่างไร ชาวบ้านเขาใช้เป็นอย่างไร ศาลตีความอย่างไร ตำรวจเวลาไปแจ้งความ โยนคดีหรือเปล่า นี่คือนักกฎหมายที่เป็นอยู่จริง ในท้องถนนแต่ละวัน ๆ ซึ่งจะมีอะไรที่คนในมหาวิทยาลัยไม่รู้มากมาย เพราะฉะนั้นเวลาผมไปคุยกับเพื่อนที่เป็นทนายก็ดี ผู้พิพากษาก็ดี ผมคิดว่าเขามีประสบการณ์ มีข้อแนะนำอะไรดี ๆ มากมาย เพราะฉะนั้นในส่วนผู้บริโภคดีแล้ว จะได้มาดูแล สินค้าจะไม่ได้อुक หลอกลวงถึงที่มา แต่ในส่วนที่เป็นกระงะกสะท้อนเงาว่า คำริตัวนี้ คำขอแบบนี้ กฎกระทรวงแบบนี้ใช้จริง ๆ แล้วจะเป็นอย่างไร ตรงนี้ผมคิดว่าผู้แทนสภาทนายความจะเป็นประโยชน์ การสูงสุดก็สูงสุดอยู่ตรงนั้นครับ แต่ผมก็หวังว่าสภาทนายความเขาจะได้เลือก นักกฎหมาย เลือกทนายที่ชำนาญในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา ธุรกิจ ดึงเข้ามา เขามาสมทบให้งานบ้านเมืองดีขึ้น เพราะฉะนั้นถ้ามองในแง่นี้ผมคิดว่ากฎหมายตัวนี้เกี่ยวกับทางธุรกิจอยู่สูง แล้วผูกพันอยู่กับการบังคับกฎหมายในโรงในศาล ในตำรวจ การที่มีทนายเข้ามาช่วย อันนี้ก็นับเป็นกุศลสนับสนุน ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านกัญญาต้องการอภิปรายเพิ่มเติม เชิญได้ครับ

นายกัญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม กัญญา ช่วยปลอด ครับ กระผมฟังกรรมาธิการชี้แจงกระผมไม่สบายใจเลยครับ เพราะว่าท่านพูดเสมือนหนึ่งว่า ถ้าไม่มีตัวแทนสภาทนายความเข้ามาประชาชนจะไม่ได้ ได้รับความเป็นธรรม ข้าราชการที่เราตั้งมาทั้งหมดทั้งขวงนี้ไม่เป็นธรรม ผมคิดว่าคงไม่ใช่ครับ ผมคิดถึงความเหมาะสม หน้าที่มันก็หน้าที่หนึ่ง แต่สมมติว่าท่านมา เลือกใครมา ท่านมั่นใจว่าท่านเลือกด้วยความไม่เล่นพรรคเล่นพวก ก็ไม่แน่ใจอีก วิธีการเลือกอย่างไรก็ได้ไม่ทราบมาอย่างไร พวกฟ้องไหม เอาใครไหม ประการที่ ๑

ประการที่ ๒ มาแล้วมันเกิดการขมขื่น-สมถามว่า ๑ ในจำนวนนี้ท่านจะกลานไหวหรือ ก็ไม่แน่ใจครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเพื่อตัดปัญหา ผมคิดว่าร่างเดิมเขาดีแล้ว รอให้ความเป็นธรรม ให้เกียรติแก่ทุกท่านที่มาเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลาย

เขาคงไม่ทำในสิ่งเสียหายแน่นอน ผมมั่นใจครับ ทั้งหมดนี้ก็ไม่ใช่มนุษย์คนเดียว หลายสิบคน นะครับ และทุกคนก็มีวุฒิภาวะที่คิดว่าสิ่งที่เขาคงปฏิบัตินั้นเป็นธรรมกับประชาชน ผมไม่เชื่อว่าถ้าขาดสภาพนายความแล้วกรรมการชุดนี้จะไม่ปฏิบัติ ให้ความเป็นธรรมต่อประชาชน ผมฝากข้อสังเกตแค่นี้ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสัก กอแสงเรื่อง ครับ

นายสัก กอแสงเรื่อง (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม สัก กอแสงเรื่อง สมาชิกวุฒิสภาและในฐานะนายกสภาทนายความที่มีส่วนที่พาดพิง ผมขอกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า สภานายความนั้นเป็นองค์กรวิชาชีพที่มีกฎหมายรับรอง คือ พ.ร.บ. ทนายความ กำหนดให้วิชาชีพทนายความนั้นมีหน้าที่โดยตรงในการให้ความรู้แก่ประชาชนทางกฎหมาย ช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับความสะดวก รวดเร็ว ไม่ได้รับความเป็นธรรม โครงสร้างของสภานายความมีประธานมีคณะกรรมการอยู่ทุกจังหวัดครับ จากเครือข่ายของเราข้อมูลก็สัมผัสกับประชาชนผมคิดว่า เป็นองค์กรวิชาชีพที่สัมผัสประชาชนมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นประชาชนทั่วไปหรือประชาชนด้านขององค์กรบริหารท้องถิ่น ข้อมูลทั้งหลายที่เราได้รับมาเราก็เอามาใช้ประโยชน์ครับ ผมคิดว่าถ้าโดยภาระหน้าที่แล้วขณะนี้ในการพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ศึกษาร่างกฎหมายต่าง ๆ ศึกษาปัญหาของบ้านเมืองต่าง ๆ ของรัฐสภาแห่งนี้ครับ ไม่ว่าจะสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา หลายครั้งจะขอความเห็นจากสภาทนายความ เชิญผู้แทนของสภาทนายความมาร่วมพิจารณาให้ความเห็น-----

แม้แต่กระทรวงพาณิชย์เองที่ทำกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาตลอดเวลาก็ขอกรรมการจาก สภานายความไปร่วมเป็นกรรมการ เป็นอนุกรรมการ เป็นคณะทำงานในทุก ๆ กฎหมาย ขอรียนอย่างนี้ครีว่า แนวความคิดในคณะกรรมการต่าง ๆ โดยเฉพาะชุดนี้ เกือบทั้งหมด ๘๐ เปอร์เซ็นต์ราชการครับ แล้วก็ฝ่ายบริหารเสียส่วนใหญ่ ก็จะต้องยึดนโยบายของ รัฐบาล คำสั่งของผู้บริหารของประเทศ หลาย ๆ กรณีก็จะละเลยภาคสิทธิประโยชน์ของ ประชาชน การทำหน้าที่พิจารณาต่าง ๆ ผมคิดว่าถ้าพวกเราศึกษา ไปดูคณะกรรมการ แข่งขันทางการค้าสามารรถที่จะคุ้มครองให้เงินไปตามเจตนารมณ์ วัตถุประสงค์อย่างแท้จริง หรือไม่ การที่มีคำริของคณะกรรมการ ผมคิดว่าคงมีมาหลายชุดแล้วนะครับที่ให้มีผู้แทน ของสภานายความเข้าไปร่วมเป็นคณะกรรมการในหลาย ๆ กฎหมาย ผมคิดว่าคงต้องการ ภาคที่เป็นเอกชนบ้าง ภาคที่เป็นส่วนที่รับรู้ถึงความเดือดร้อน รับรู้ถึงความต้องการของ ประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในการพิจารณา ในการให้ความเห็น แล้วกรณี ที่เห็นว่ามีถูกไม่ต้องไม่ชอบ กระทาสหิทธิเสรีภาพ กระทาสหิทธิของชุมชน ของประชาชน จะได้หักท้วง จะได้แสดงความคิดเห็น ในส่วนของราชการนั้นส่วนใหญ่จะเป็นผู้แทน แล้วมาถึงที่มีข้อจำกัดในการแสดงความคิดเห็น มีอะไรก็ต้องถามผู้บังคับบัญชา หลาย ๆ ครั้งในที่ประชุมต้องโทรศัพท์ทักกลับไปถามผู้บังคับบัญชาที่กำหนดเป็นโดยตำแหน่ง ผมคิดว่าวิชาชีพของทนายความถ้าดูแล้วมีความเหมาะสมที่จะมาทำใหม่ มีความเป็นกลาง ที่จะเข้ามาทำหน้าที่อย่างนี้ใหม่ โดยภาระหน้าที่ โดยภารกิจของทนายความเราไม่เคยปฏิเสธ ที่จะเสียสละในการทำหน้าที่ต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่เคยมีว่าตั้งกรรมการแล้วสภานายความ ไม่ส่งผู้แทน การตั้งผู้แทนจากสภานายความนั้นเลือกผู้ที่เหมาะสมโดยที่ประชุมของ คณะกรรมการสภานายความ หรือกรณีเร่งด่วนจะมีการปรึกษาหารือกันระหว่างนายก อุปนายก เลขาฯ ทาคนที่เหมาะสมเพื่อให้เป็นผู้แทน ผู้แทนของสภานายความถูกตั้งโดย หลาย ๆ ส่วน ไม่ว่าจะเป็ในกระบวนการยุติธรรมของกระทรวงยุติธรรม ของศาลยุติธรรม ผมคิดว่าถ้าเคารพการมีส่วนร่วมของประชาชนตามรัฐธรรมนูญแล้ว ผมคิดว่าผู้แทนของ สภานายความเป็ทางเลือกที่น่าจะตรงกับเจตนารมณ์ วัตถุประสงค์ของรัฐธรรมนูญ ที่จะให้กิจกรรมหรือภารกิจอะไรก็ตามที่จะไปกระทาสหิทธิเสรีภาพ สิทธิประโยชน์ของ ประชาชนและชุมชน กฎหมายฉบับนี้เป็กฎหมายอีกฉบับหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์

๗๒

ว. ๒๘ (ส. นิตินัยบัญญัติ)

มยรี ๓๒/๒

ของประชาชน ของชุมชน ของแหล่งภูมิศาสตร์ต่าง ๆ ของแหล่งผลิตสินค้าที่ต้องการ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดตามกฎหมายฉบับนี้ เพราะฉะนั้นผมขออนุญาตประธานกรรมาธิการที่ประชุมแห่งนี้ว่า สิ่งทีคณะกรรมการพิจารณาได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้วนะครับ แล้วสิ่งที่ท่านสมาชิกฯ วิตกกังวลนั้น ผมรับรองว่าจะไม่เกิดขึ้นครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านทองใบ ทองเป่าดี ครับ

นายทองใบ ทองเป่าดี (มหาสารคาม) : ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ ผม ทองใบ ทองเป่าดี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดมหาสารคาม ผมเป็นคนหนึ่งที่เห็นด้วยกับความดำริของคณะกรรมการในการแก้ไขเพิ่มเติมให้มีผู้แทนของสภาทนายความเข้าเป็นกรรมการร่วมด้วย เพราะได้ศึกษาแล้วว่ามาตรา ๓๑ นั้น คณะกรรมการตามกฎหมายนั้นมีแต่ข้าราชการทั้งสิ้น แม้จะมีบางตัวซึ่งให้คณะกรรมการแต่งตั้งจากบุคคลอื่นอีกที่มีความรู้ ส่วนใหญ่ก็คงมาจากภาคราชการเช่นเดียวกัน ที่ว่าสมาคมทนายความนั้นเป็นองค์กรเอกชน เป็นองค์กรที่มีความรู้ เป็นผู้ที่ศึกษากฎหมายของบ้านเมือง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าได้เอกชนได้ประชาชนที่มีความรู้ทางด้านกฎหมายเข้าไปร่วมด้วยก็จะเห็นประโยชน์แก่คณะกรรมการหรือแก่ประเทศชาติยิ่งขึ้น -----

- ๓๓/๑

Legislative Institutional Repository of Thailand

แล้วก็ไม่ได้ทำให้เกิดความเสียหายใดเกิดขึ้นด้วย แล้วก็ผู้ที่องค์การเอกชนดังกล่าวนั้นจะรับอีกส่วนหนึ่ง ก็คือ สมาคมทนายความนั้น นอกจากมีภาคเอกชนแล้ว มีความรู้ทางกฎหมายแล้ว ยังเป็นหน่วยงานที่เป็นอิสระ ซึ่งจะสามารถเป็นตัวแทนให้ความเห็นต่อประชาชนได้นอกจากนั้นจะครับ ผมขอกราบเรียนสั้น ๆ ว่า การให้ประชาชนมีส่วนร่วมนี้จะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญในมาตรา ๕๖ ที่บอกว่า สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมร่วมกับรัฐและชุมชนในการบำรุงรักษา และการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ” นั้นจะครับ ผมคิดว่าจะสอดคล้องกับตรงนั้นด้วย แล้วก็สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๖ ที่ว่า รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบาย การตัดสินใจทางการเมือง การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รวมทั้งการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับ” ด้วย เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่าจากเหตุผลที่กล่าวนั้นจะครับ ผมเห็นด้วยกับคณะกรรมการกรับ ขอความกรุณาเพิ่มตัวแทนของประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย อันนี้ก็จะประโยชน์แก่ประเทศชาติอย่างยิ่งครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณทุสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสันติภาพจะสรุปใช้ใหม่ครับ เชิญครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน เมื่อสักครู่นี้เรียนในที่ประชุมว่า ผมเองอยากฟังคำชี้แจงจากกรรมาธิการ แต่พอไปดูในถ้อยคำตามมาตรา ๓๑ อย่างนี้ครับ ท่านประธานฯ ว่า พอไปดูในถ้อยคำของมาตรา ๓๑ ฉบับนี้จะครับ ใน (๒) บอกว่า ถ้าเป็นเรื่องของการวินิจฉัย ใน (๑) ให้คำแนะนำหรือปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ (๒) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คดีตามพระราชบัญญัตินี้ (๓) พิจารณาสั่งให้แก้ไขหรือเพิกถอนระเบียบบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามพระราชบัญญัตินี้ พอไปดูในอำนาจหน้าที่แล้วจะครับ ท่านประธานฯ ผมเรียนอย่างนี้ว่า เมื่อสักครู่ที่ผมบอกว่าผมฟังคำชี้แจงจากกรรมาธิการ ถ้าชัดเจนจะครับ ผมจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย แต่พอมาดูแนวความคิดตรงนี้ท่านประธานฯ ว่า เพราะเมื่อพิจารณาถึงในร่างมาตรา ๓๑ นั้นจะครับ บอกว่า ที่มาของ มันจะเป็นสาขานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ก็ถาม รัฐมนตรีเป็น

ผู้แต่งตั้ง แต่ที่นี้ผมห่วง พอฟังหลาย ๆ ท่านอธิบายนั้นะครับ ถ้าไม่ใช่โดยตำแหน่งมืออยู่ ๒ อย่าง คือ ถ้าโดยตำแหน่งนี่ปลัด แล้วก็เขียนไว้ในกฎหมาย กฎฎีกา อัยการสูงสุดนี้มา โดยตำแหน่ง กฎหมายบังคับไว้ต้องมาอย่างนี้คุณเห็นไม่ได้ ในขณะที่คุยกันพอไปท้วง ในสาขาอื่นนั้นะครับ ต้องรัฐมนตรีแต่งตั้ง เพราะฉะนั้นถ้าไม่ระบุไว้ชัดเจน สมมุติว่า ผมจะเอาตัวแทนจากสภาพนาชความไป เมื่อสักครู่นี้ถามท่านเสรี อยาจะเอาไปในฐานะ ที่เป็นนิติศาสตร์เหมือนกัน แต่ปรากฏว่าพอถึงวิธีการส่งให้รัฐมนตรีเช่นนั้นะครับ ตรงนี้ ไปไม่ถึง เพราะฉะนั้นวิธีการเลือกเพื่อให้รัฐมนตรีตั้งแทนให้รัฐมนตรีลงนามนั้นะครับ ผมกลัวกลัวว่าไม่ถึง แต่ผมมองว่าถ้าเป็นเรื่องของการวินิจฉัยของการอุทธรณ์คดี วินิจฉัย ในเรื่องที่จะให้ไปไหนไปตามต่างประเทศบัญญัตินี้ก็คือ ผมเชื่อว่านักกฎหมายนั้นะครับ การวินิจฉัย การเขียนอุทธรณ์ การเขียนฎีกาและมีหลักการและเหตุผล และสำคัญที่สุด เวลาสรุปว่าให้เพราะอะไร ไม่ให้เพราะอะไร ตรงนี้ผมว่าคนอื่นที่มาจากสาขาอื่นนี้ ท่านไหนที่แนวคิดได้อย่างเดียวว่าเป็นอย่างนั้นะ แต่เวลาสรุปนี้ผมเชื่อว่าช่วยได้มาก แต่เมื่อสักครู่ผมเองผมไม่ได้แทงก็กะ ท่านประธานฯ แต่พอสรุปด้วยเหตุผลแล้ว ผมว่า ผมไม่ใช่อยากให้พวกตัวเองเข้าไปมีอำนาจแล้วก็เขียนกฎหมายเพื่อประโยชน์ของตัวเอง แต่พยายามฟังท่านประธานคณะกรรมการนั่งชี้แจงนี้ผมก็อยากจะรู้เหตุผล แต่พอฟัง ชัดเจนตรงนั้นะครับ ผมว่าบางทีถ้าพวกผมเข้าไปปลัดคนหนึ่ง แล้วก็คำว่า ผู้แทน นี้ ท่านนายกฯ ไม่ว่างใครก็ได้ให้เป็นตัวแทนจากองค์กร แต่ต้องบัญญัติไว้ในกฎหมาย ที่แรก เมื่อสักครู่ที่ผมถามท่านประธานคณะกรรมการ และท่านที่เสารพอกว่า พวกผมที่ คณะนิติศาสตร์เหมือนกัน ไปได้ไหมละ คำตอบบอกว่า ไปได้ แต่พอไปดูรายละเอียด เข้ามาที่นี้ไปได้สองมีคชง ไม่ถึงอีกแล้วครับ เพราะฉะนั้นบังคับไว้ในกฎหมายให้มีที่ มาของบทบัญญัติไม้มตรา ๓๐ เขียนไว้นี้ผมว่ามันจะชัดเจน แล้วก็ตรงนั้นะครับ ก็เห็นด้วยกับ เพื่อนผมเป็นแหละครับ ขอพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณพูนทรัพย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ข้างล่างคงจะหมดแล้ว เชิญกรรมการครับ จะสรุปไหมครับ จะจบลงเลยนะครับ ขอเรียนเชิญท่านสมเด็จฯ ผู้ทรงเกียรติซึ่งอยู่ข้างนอกได้กรุณาเข้ามา

LIRT

๓๕

วิ. ๒๘ (ส. นิติบัญญัติ)

อรธ ๓๓/๓

ลงคะแนนด้วยกรับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมของคณะกรรมการการก
เห็นด้วยนะกรับ ถ้ามีความเห็นให้คงไว้ตามร่างเดิมกรธภาค ไม่เห็นด้วยกรับ ท่านผู้ใด
มีปัญหาในการลงคะแนนใหม่กรับ ถ้าไม่มีปิดการลงคะแนน เจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้กรับ
(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๕ คะแนน)

- ๓๔/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ผลคะแนนเห็นด้วยกับกรรมาธิการ ๑๕ คะแนน
ไม่เห็นด้วย ๑๕ งคออกเสียง ไม่มี ไม่ลงคะแนน ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมเห็นด้วย
กับกรรมาธิการครบ เชิญท่านเลขาธิการครบ ดำเนินการต่อไป

นางสาววรรณิ์ เกตุนิติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
การวุฒิสภา) : “มาตรา ๓๑ ถึงมาตรา ๓๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๗
ไม่มีการแก้ไข มีการขอสงวน” ประเด็นสุดท้ายนี้จะขอขออนุญาตผ่าน “มาตรา ๓๘
ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ บทกำหนดโทษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๘ คณะกรรมาธิการ
คัดออก มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๑/๑ คณะกรรมาธิการ
เพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๔๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๓ มีการแก้ไข”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านประเกียรติครบ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม ประเกียรติ นาสิมมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด อันที่จริงที่คณะกรรมการ
ได้เพิ่มมาตรา ๔๓ ตอนท้าย ๆ ขึ้นมานี้ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่ผมเต็มใจเข้าไปโดยในลักษณะ
ของการใช้กฎหมายที่พุ่มเฟิย เพราะว่าในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญา
มาตรา ๓๗ ก็พูดไว้ชัดเจน ในกรณีที่เขียนเพิ่มเติมขึ้นมานี้ก็สอดคล้องกับวิธีพิจารณา
ความอาชญาที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายชัดเจนอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม เหตุที่เพิ่มเข้ามา
เช่นนี้ก็คงจะอยู่ที่การตัดคำว่า “ปรับ” ออกไปจากที่เดิมนั้นเองนะครับ ซึ่งถ้าหากว่า
ตัด “ปรับ” ออกไป คำว่า “เริอบเทียบ” นี้จะไม่มีควมหมายในมาตรานี้ กรรมาธิการ
จึงเต็มใจเข้ามาทก การเต็มใจเข้ามาทกอย่างนี้ ผมได้ทราบเรียบร้อยแล้วว่าเป็นการเพิ่มเฟิย
ซึ่งมีอยู่ในมาตรา ๓๗ (๔) อยู่แล้วนั้น ผมจึงไม่ค่อยเห็นด้วยเพราะมีอยู่ในกฎหมายอื่น
อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม นอกจากไม่เห็นด้วยที่เพิ่มเติมขึ้นมาแล้วยังไม่เห็นด้วยในการ
ที่จะตัดออก เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าอ่านตามมาตราเดิมซึ่งร่างเดิมของผู้แทนราษฎร
ขึ้นมาเนี้ “ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือเสมือนว่าเจ็ดสิบเอ็ดปีเทียบปรับได้”

แค่นี้ก็จบแล้วก็น่าจะสมบูรณ์ เพียงแต่ไม่ตัดคำว่า "ปรับ" ก็ไม่จำเป็นที่ต้องเพิ่มตามที่
กฎหมายอื่นเขียนไว้แล้วพุ่มเพื่อขยันมาอีกนะครับ อันนี้ผมขอกราบเรียนเหตุผล
ของผมแค่นี้ครับ ขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ข้างล่างไม่มี เชิญกรรมการครับ

นายประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ (กรรมการ) : ขอบคุณครับท่านประธานฯ
ที่เคารพ กระผม ประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครปฐม ในฐานะ
กรรมการ กระผมขอเรียนชี้แจงอย่างนี้ครับ คือในช่วงแรกที่มีการปรึกษาหารือกัน
เรื่องนี้ ขออนุญาตเอ่ยนามคือ ท่านสุนทร จินดาอินทร์ นี่ท่านก็บอกว่าครั้งนี้ควรจะ
ใส่เข้าไป ผมเองผมมีความเห็นในครั้งแรกก็จะใส่ก็ได้ ไม่ใส่ก็ได้ แล้วก็ยังมีอีก
ที่ประชุมว่า เกรงว่าจะเป็นการพุ่มเพื่อขยันที่ท่านประเกียรติได้กล่าว แต่เหตุผลของ
คณะกรรมการส่วนใหญ่โดยเฉพาะท่านพรหมจารีก็บอกว่า การเขียนกฎหมายนั้นไม่ควรที่
จะให้ชาวบ้านรับรู้ด้วย ถ้าจะบอกว่าชาวบ้านจะต้องรู้กฎหมายเองโดยอัตโนมัติมันน่าจะ
เป็นการเอารัดเอาเปรียบประชาชนมากเกินไป ฉะนั้นในที่ประชุมก็มีความเห็นออกมาว่า
สมควรให้มีการแก้ไข แต่ที่มาของการแก้ไข ผมถึงเรียนว่าจะใส่เข้าไปก็ได้ไม่ใส่ก็ได้...

เหตุผลที่ใส่เข้าไปนั้นก็สามารรถใช้บังคับได้ เพราะว่าการกฎหมายอนันั้นตามมาตรา ๓๑ วิธีพิจารณาความอาญานั้น เขามองว่าคดีอาญาเล็กน้อยถ้ากรณีที่มีการเปรียบเทียบ ไม่จำเป็น ต้องใช้คำว่า “ปรับ” เข้าไป เมื่อมีการเปรียบเทียบโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ ก็ถือว่าคดีอาญาเล็กน้อยโดยกฎหมาย และก็การที่มีบัญญัติเข้าไป กระบวนการส่วนใหญ่ เก่นด้วยนั้นก็มันทำอย่างนี้ครับ ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค ปี ๒๕๒๒ ในมาตรา ๖๒ วรรคสาม ก็มันบอกไว้เช่นเดียวกัน ผมขออนุญาตสรุปว่า ในวรรคสาม บอกว่าอย่างนี้ “เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว” ไม่มีคำว่า “ปรับ” ใช้เพียงว่า “ตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเล็กน้อยตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา” เพราะฉะนั้นที่มันจึงให้มีความสอดคล้องกับกฎหมายเดิม ๆ ที่ผ่านมา ที่ประชุมจึงเห็นว่าสมควรที่จะมีการเพิ่มเติมข้อความดังกล่าว ก็ขออนุญาต เรียนจ้แจ้งครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านประเกียรติครับ

นายประเกียรติ นาสัมมา (ร้อยเอก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม ประเกียรติ คือจริง ๆ แล้วตามมาตรา ๓๑ วิธีพิจารณาความอาญา คือถ้าอ่านทั้ง มาตราเราจะรู้ว่าการเปรียบเทียบนั้นคือการเปรียบเทียบปรับ ในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน คำว่า เปรียบเทียบ มีความหมายมาก แต่ในทางอาญาแล้ว เปรียบเทียบ หมายความว่าเปรียบเทียบปรับ การเปรียบเทียบหมายความว่า การลดหย่อนค่าปรับนั้นลง ค่าปรับกับเปรียบเทียบต่างกัน แต่ถ้าหากว่าเขียนว่าเปรียบเทียบปรับจะชัดเจนว่า ตรงนี้คือมีการปรับ แล้วอธิบดีมีอำนาจที่จะเปรียบเทียบ ก็คือว่าจะเอาน้อยกว่าที่กฎหมาย กำหนดไว้เพื่อไม่ให้ติดกัน หรือถ้าหากตามความสมัครใจของผู้ที่กระทำความผิดแล้วเง ยค่าปรับเต็มอัตรานั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๓๑ ก็บอกไว้ เช่นเดียวกันว่ายกเลิกความผิดกันไป ยกเว้นโทษกันไป เพราะฉะนั้นถ้าจะไม่ให้กฎหมาย ฟุ่มเฟือย ในฐานะที่ผู้สั่นกรองกฎหมายก็ควรจะท้วงไม่ใ้กฎหมายนี้กระชับที่สุด ดีที่สุด ถ้าเขียนคำว่า “ฟุ่มเฟือย” ก็เท่ากับว่าการลดโทษไม่ได้ผล เพราะฉะนั้นผมจึงแนบด้วยจาก

ร่างของผู้แทนราษฎรว่า “ความคิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจอธิบดีเปรียบเทียบปรับได้” ไม่ต้องตัดคำว่า “ปรับ” ออกไป แล้วข้างหลังไม่ต้องมีเลขที่เติมเข้ามา ก็จะได้ความสมบูรณ์ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสถียร รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์วัลลภครับ

นายวัลลภ ตั้งคณาบุรุษย์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วัลลภ ตั้งคณาบุรุษย์ สมาชิกวุฒิสภา ผมคิดว่าร่างเดิมที่มาจากสภาผู้แทนราษฎรนี้ ชาวบ้านอ่านแล้วรู้เรื่อง คืออ่านว่าเมื่อเราทำความคิดเขาก็มีอำนาจเปรียบเทียบปรับเรา เพราะคำว่า “ปรับ” นี้ ถ้าเราขับรถยนต์ชน เจ้าพนักงานเขาเจอเราทำผิด เขาก็ปรับเรา เราก็ถือว่าชดเชย จ่ายเงิน เอาใบเสร็จมาก็จบกัน ความหมายในร่างเดิมชัดเจน ถ้าไม่เช่นนั้นท่านเดิมก็ต้องเติมยาวกว่านี้มากเลย “และเมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบแล้ว ให้อธิบดีคดีเล็กน้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา” หรือจะเติมต่อไปอีก ถ้าไม่ให้ผมปรับจะต้องอย่างนั้นอย่างนี้ ผมก็เติมไปได้อีกมากมาย เพราะฉะนั้นความดูดีเรียบร้อยแล้วในร่างเดิม ก็คือทำผิด เปรียบเทียบปรับ แต่ถ้าไปเขียนว่ามีอำนาจเปรียบเทียบได้ ชาวบ้านงง เปรียบเทียบอะไร เปรียบเทียบว่าผมสูง ผมต่ำ ผมดำ ผมขาวหรือเปล่า เพราะฉะนั้นในแง่ของภาษาไทยและกฎหมายความนี้ชัดเจนอยู่แล้ว ความเดิมก็ถือมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้ ปรับเสร็จก็ยุติกัน ก็จบ ผมว่าไม่ถึ้นจะต้องไปแก้ไขตัดออกแล้วไปเติมถ้อยคำให้รุ่งรัง ผมเห็นว่าชัดเจนครับ ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสถียร) รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านพรหมจารี กรรมการธิการ

นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์ (กรรมการ) : กรายเรียนท่านประธาน
วุฒิสภาที่เคารพ ดิฉัน พรหมจารี รัตนเศรษฐ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครราชสีมา
ในฐานะกรรมการคณะ คือในส่วนนี้ท่านสุนทร จินดาอินทร์ ได้แปรญัตติเข้ามา
เนื่องจากว่าท่านเห็นว่าอยากให้ออกหมายเราได้ออกมามีลักษณะที่เหมือน ๆ กัน
ในข้อหนึ่งก็คือว่าในร่างพระราชบัญญัตินี้บาลา จึงเราได้ผ่านสภาไปแล้วนั้น
เราก็ได้มีถ้อยคำตามที่ท่านได้แปรญัตติ คือ ท่านขอเสนอให้ตัดคำว่า “ปรับ” และเพิ่มเติม
คำว่า “และเมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกัน
โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา” ซึ่งตรงนี้ไม่ใช่ว่าเพิ่มเพียงนะคะ ถ้าคิดว่า
ตรงนี้เพิ่มเพียง สภาเราก็เคยตกลงกฎหมาย หรือว่าถกกันตรงความเพิ่มเพียงนั้นออกไปแล้ว
ด้วยเหมือนกันนะคะ นั่นเป็นส่วนหนึ่ง สำหรับอีกส่วนหนึ่งก็คือว่าในเรื่องการปรับนั้นนะคะ
แน่นอนว่าถ้าสมมติว่าเราโดนใบสั่ง เราไปจ่ายค่าปรับตรงนั้นจบ แต่โดยกรณีที่เป็นคดีกัน
ในเรื่องที่ต้องถึงโรงศาล แล้วถ้าเราไม่เขียนให้ละเอียด ถามว่าคนธรรมดาอย่างเรา ๆ
ที่ไม่ได้เป็นนักกฎหมาย หรือไม่ได้เป็นทนาย ถามว่าเมื่อมีคดีขึ้น โรงขึ้นศาลจ่ายค่าปรับแล้ว
เรายังต้องพะวงอีกไหม ^{กัน} คดีจบหรือยัง หรือว่าจะต้องทำอะไรเพิ่มเติมอีก เพราะว่าตรงนี้
ไม่ได้มีเพียงเฉพาะว่าเราจ่ายค่าปรับแล้วคนที่รู้เรื่องคือพวกนักกฎหมาย หรือว่าผู้ที่อยู่ใน
สภา หรือว่าทั่ว ๆ ไปที่ไม่มีความรู้ทางกฎหมาย เป็นชาวบ้านนะคะ เพราะกฎหมายตัวนี้ออก
ไปใช้ถึงชาวบ้าน แล้วบางครั้ง ^{นั้น} คนที่ไม่รู้กฎหมายมีมาก เขาก็อาจจะคิดว่าเขาก็ต้องถาม
จำได้ว่าข้าอีกว่าคดีเสร็จหรือยัง มั้วถกกันคิดว่าเขาไปเจอ ต้องเจอโทษนะคะ คือเราไม่ได้
หมายแล้ว แต่ว่าบท ^{นั้น} เหตุทุก ^{นั้น} จะมีอย่างนี้ แต่ถ้าเราไปเจอทนายที่เป็นผู้ที่นั่น ^{ได้รู้เรื่อง} เขาจะ
จะให้ใบเรื่องที่ทำมา เทยินส่งไปอีกได้ ว่ายังไม่จบ ต้องจ่ายตรงนั้นตรงนี้เพิ่มเติม ^{กัน} นั่นก็คือ
สิ่งซึ่งว่ากันเขียนให้ชัดเจนลงไปสำหรับผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกฎหมายสามารถอ่านแล้วรู้ว่าคดีนี้
จบแล้ว ไม่ถึงมีเรื่องหรือว่ามีกรณีอะไรส่งไปอีกที่จะต้องไปมีเรื่องมีราวหรือว่าโดนใบ
สั่งทนายนี้ไม่สุจริต แต่ลึกลับ บ่นลงเงาถามเห็นของทำนองนั่นที่อยากให้ออกหมายนี้

ลักษณะเป็นแบบอย่างคล้าย ๆ กัน ตามที่ท่านได้แปรญัตติเข้ามา ในความเห็นของดิฉันเอง ซึ่งดิฉันก็เห็นด้วย เพราะว่าดิฉันไม่ได้เป็นนักกฎหมาย แล้วถ้าตามที่เราร่างกฎหมายแล้ว เรายังต้องไปทำความเข้าใจประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอีก ดิฉันก็ไม่ทราบว่าถ้าเราร่างกฎหมายตัวนี้แล้ว เราไม่ได้เป็นนักกฎหมายเราจะต้องไปเปิดประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือไม่ว่าคดีสิ้นสุดแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาขอขอบคุณมากค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญพันตำรวจเอก สุรพงษ์ ไส่นวล ครี

พันตำรวจเอก สุรพงษ์ ไส่นวล (บุรีรัมย์) : เรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ กระผม พันตำรวจเอก สุรพงษ์ ไส่นวล ตามร่างที่คณะกรรมการได้แก้ไขนั้นผมเห็นด้วยบางส่วน ที่ไม่เห็นด้วยบางส่วน เนื่องจากเหตุผลว่า คำว่า “เปรียบเทียบปรับ” ความหมายในพจนานุกรมไม่มี เดี่ยวผมจะชี้แจง ส่วนข้อความที่ว่า “และเมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามคำเปรียบเทียบแล้ว” แล้วต่อไปจนจบนั้น ผมไม่เห็นด้วย ไม่จำเป็นต้องเขียน เนื่องจากเป็นคำพ้องเพื่อยุติตามที่ท่านสมาชิกท่านอื่นได้อภิปรายไปแล้ว คำว่า “เปรียบเทียบ” นั้นมีพจนานุกรมซึ่งผมเอาสมาชิกรัฐสภาท่านสุนทร จินดาอินทร์ ซึ่งท่านได้แปรญัตติ คำว่า “เปรียบเทียบ” มีในพจนานุกรม ศัพท์กฎหมายไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พิมพ์ครั้งที่ ๑ แก้ไขเพิ่มเติมระวี ครี โดยราชบัณฑิตยสถาน ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ เพิ่งประกาศใช้ และคำว่า “เปรียบเทียบ” นั้น หมายถึงอย่างนี้ครับ “การที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดค่าปรับผู้กระทำความผิดในคดีอาญา ซึ่งกฎหมายกำหนดให้เปรียบเทียบปรับได้ เมื่อผู้กระทำผิดยินยอมเสียค่าปรับแล้ว อดีอาญาเป็นอันเลิกกัน” นั่นคือ คำในพจนานุกรม เพราะฉะนั้นคำว่า “ปรับ” กับคำว่า “เปรียบเทียบ” ออกกัน ไว้ให้มีขอบเขตประมวลกฎหมายอาญา ส่วนคำเปรียบเทียบเท่านั้นเป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐเท่านั้น เพียงเท่านี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ ครับ

นายประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ (กรรมการ) : ขอบคุณครับท่านประธานฯ
ครับ ผม ประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ สมาชิกวุฒิสภาครับ กระผมขอเรียนชี้แจงอย่างนี้ คือกฎหมาย
หลัก คือกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีบัญญัติไว้อยู่ใน มาตรา ๓๑ (๔) ก็ใช้แต่เพียงคำว่า
“เปรียบเทียบ” และถึงกฎหมายอื่น ๆ ก็ใช้ลอกแบบกันมา ยึดแนวนี้นั้นมาโดยตลอด อย่างที่
เมื่อสักครู่ยกตัวอย่างรวม ไปถึง พ.ร.บ. คู่สมรสผู้บริ โภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ด้วย ก็ใช้แนวนี้นี้มา
โดยตลอด เหตุผลก็เพราะว่าคดีโดยทั่วไปพนักงานสอบสวนจะมีอำนาจเปรียบเทียบได้
ตามประมวลกฎหมายอาญานั้น ให้อำนาจพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้เฉพาะคดีที่มี
อัตราโทษ ไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ คือความผิดลหุโทษนั้นกฎหมายบัญญัติไว้ว่า ความผิด
จำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งครั้งนี้ให้อำนาจ
พนักงานสอบสวนในการที่จะ ใช้ดุลพินิจในการที่จะเปรียบเทียบได้ แต่ถ้าเป็นกฎหมายอื่นที่
บัญญัติไว้ว่าจะมีอัตราโทษที่ปรับสูงกว่า ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งเกินอำนาจพนักงานสอบสวน
ที่จะทำการเปรียบเทียบได้ความประมวลกฎหมายอาญา คือต้องย้อนกลับมาเข้าลักษณะ (๔)
ของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๑ ว่าครั้งนี้ให้อำนาจเป็นกรณีพิเศษ
ถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนั้น ๆ บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะว่าให้เจ้าพนักงาน หรือพนักงาน
สอบสวนมีอำนาจเปรียบเทียบได้ เช่น พ.ร.บ. จราจรทางบก ที่ให้อำนาจพนักงานสอบสวน
สามารถทำการเปรียบเทียบได้ แม้ว่าโทษปรับจะเกิน ๑,๐๐๐ บาท อย่างนี้เป็นต้น หรือ
พ.ร.บ. อื่น ๆ เช่น พ.ร.บ. ขนส่ง แล้วยังมีกฎหมายอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากมายที่ให้อำนาจ
ไว้โดยเฉพาะแม้ว่าอัตราโทษนั้นจะสูงกว่า ฉะนั้นครั้งนี้จึงบัญญัติแยกไว้เป็นส่วน
ต่างหากว่า ในกรณีคดีที่เปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น ตรงนั้นก็ถือว่ามีการเปรียบเทียบ
เมื่อเจ้าพนักงานที่มีอำนาจทำการเปรียบเทียบใช้ดุลพินิจทำการเปรียบเทียบได้แล้ว ก็ถือว่า
เกินอำนาจ แต่การเปรียบเทียบนั้นในความหมายของกฎหมายก็คือ เป็นการปรับ ดังนั้น ใน
กรรมการก็เห็นว่าควรตัดคำว่า “ปรับ” ออกไปนั้น ก็เพื่อให้เกิดความกระชับและก็ไม่
ฟุ่มเฟือยครับ ตรงนั้นก็ให้ตัดออกไป

ส่วนสุดท้ายที่มีการเพิ่มเติมเข้ามาจากที่ท่านสุนทร จินดาอินทร์ ท่านขอแปรญัตติไว้ครั้งนั้น อย่างที่เรียนไปตอนต้นนะครับว่าจะบัญญัติไว้ก็ได้ ไม่บัญญัติไว้ก็ได้ แต่ว่าส่วนใหญ่เห็นว่าบัญญัติไว้ซึ่งก็ไม่ผิดครับ ก็เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์ด้วย เนื่องจากว่าสอดคล้องกับ พ.ร.บ. คู่สมรสผู้บริโภค ซึ่งเคยมีตัวอย่างไว้ ฉะนั้นก็เห็นว่าร่างของกรมการที่ให้มีการแก้ไขนั้นเหมาะสมแล้วครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เราทั้งเหตุฟังผลกันมาพอจะลงมติได้ นะครับ จะขอมติ นะครับ หากท่านเห็นด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมของคณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นด้วย หากมีความเห็นให้คงไว้ตามร่างเดิมกต ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ เว็บบอร์ดแล้วปิดการลงคะแนน เจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๔๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๕ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เห็นด้วย ๔๕ ไม่เห็นด้วย ๑๕ งคออกเสียง ไม่มี ไม่ลงคะแนน ๑ นะครับ เป็นอันว่าที่ประชุมเห็นด้วยกับกรมการ นะครับ มีอัตราค่าธรรมเนียมครับ เชิญท่านเลขาธิการครับ

นางสาววรรณิ เกตุบุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการวุฒิสภา) : “อัครคำธรรมเนียม ไม่มีการแก้ไข”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เราได้พิจารณาเรียงลำดับมาตราจนครบทุกมาตรา ต่อไปจะเป็น
การพิจารณาด้วยคำในร่างครับ ซึ่งสมาชิกฯ อาจขอแก้ไขเพิ่มเติมได้ แต่จะเพิ่มเติมเนื้อความ
ไม่ได้ นอกจากเนื้อความที่เห็นว่ายังขัดแย้งกันอยู่ เชิญท่านประเกียรติครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม ประเกียรติ นาสิมมา ครับ ในมาตรา ๒๕ ตรงด้วยคำสุดท้ายตามเงื่อนไขที่
นายทะเบียนกำหนดผมเห็นว่าขาด ๆ ไป ด้วยคำไม่สละสลวย แต่ถ้าหากว่าถ้าจะเดิม
ตามเดิมของเขายู่ “เงื่อนไขที่นายทะเบียนเห็นสมควรกำหนด” จะสอดคล้องกับการ
คุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนได้มากกว่าที่จะปล่อยอำนาจนายทะเบียนไปกำหนด
แต่เพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมเห็นว่าด้วยคำน่าจะเดิมตามเดิม ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : กรรมาธิการว่าอย่างไรครับ เชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานฯ
ที่เคารพครับ สำหรับมาตรา ๒๕ นั้น ทางคณะกรรมการได้เห็นด้วยคำเดิมที่เขียนว่า
ตามเงื่อนไขที่นายทะเบียนเห็นสมควรกำหนดนั้นเป็นการให้อำนาจนายทะเบียนที่อาจจะ
ค่อนข้างเข้าใจไปในทางความใจซอมนเกินไป เพราะฉะนั้นในการกำหนดเงื่อนไขนายทะเบียน
ก็จะต้องพิจารณาด้วยความเหมาะสมใช้ดุลพินิจที่ถูกต้องอยู่แล้ว ก็เห็นว่าการใช้ด้วยคำว่า
“ตามเงื่อนไขที่นายทะเบียนกำหนด” นั้นก็น่าจะตรงกว่าครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ เชิญท่านประเกียรติอีกครั้งครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ขอบคุณท่านประธานฯ
ผม ประเกียรติ คือคำว่า “ตามเงื่อนไขที่นายทะเบียนเห็นสมควรกำหนด” คือ กฎหมายนี้
เป็นกฎหมายคุ้มครองท้องถิ่น ภูมิภาคที่กำหนดขึ้น เพราะฉะนั้นคนที่จัดทะเบียน
ก็ไม่ใช่อำนาจเด็ดขาด แต่คนที่อยู่ในท้องถิ่นนั้นก็สามารถที่จะผลิตหรือค้าขายสินค้า

ที่จะทะเลาะเบาะแว้งกันได้ เพราะฉะนั้นการที่ให้อำนาจเด็ดขาดแก่เจ้าหน้าที่ในการที่จะไปกำหนดเงื่อนไขใด ๆ จะเป็นสิทธิขาดเลย คือ แก้ไขไม่ได้ แต่ถ้าหากกฎหมายได้เขียนว่าเห็นสมควรกำหนดผู้ที่เสียประโยชน์เขาอาจจะได้แจ้งการกำหนดเงื่อนไขของเจ้าพนักงานได้ เพราะฉะนั้นจึงเห็นสมควรว่าน่าจะคงคำว่า “เห็นสมควร” ไว้ด้วยครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พันธุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านเสรีครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานคณะกรรมการ) : กรรมาธิการท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม เสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะกรรมาธิการท่านประธานฯ ครับ สิ่งที่ท่านผู้ทรงเกียรติคือท่านประเกียรติ ขอบัญญู เถื่อนยาม ได้ขอให้ใช้ถ้อยคำเดิม “ที่นายทะเบียนเห็นสมควรกำหนด” ต้องกรรมาเรียนครับว่า อันนี้เป็นสาระที่เป็นสาระก็เพราะว่ามาตรา ๒๕ เดิมที่คำว่า “เห็นสมควร” จะให้ดุลพินิจของนายทะเบียนเมื่อมีการมาขอจดทะเบียนนายทะเบียนจะเหมือนกับว่านายทะเบียนจะจดหรือไม่จะก็ได้ กรรมาธิการก็เห็นว่าถ้าเกิดประชาชนที่เขาต้องการจะจดแล้วมาขอขึ้นนายทะเบียนต้องกำหนดครับ ไม่ใช่ให้เห็นสมควร เป็นเรื่องที่ต้องกำหนดให้ปฏิบัติก็เมื่อเมื่อเขามาขอจดทะเบียนก็ต้องรับจดให้เขาตามเงื่อนไข นายทะเบียนก็ต้องออกเงินใจ อันนี้เป็นข้อชัดเจนเครื่องครัดที่ต้องให้นายทะเบียนปฏิบัติไม่ใช่ให้ใช้ดุลพินิจ อันนี้เป็นสาระนะครับ ไม่ใช่ถ้อยคำครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พันธุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญครับ

นายประเกียรติ นาสีมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ขอตั้งเรื่องนิดนึงท่านประธานฯ ผม ประเกียรติอีกครั้้งครับ ที่ท่านเสรีกรรมาธิการ ได้ทูลเกล้าฯ แจ้งนั้น ผมเห็นว่ายังไม่ตรง คือจริง ๆ แล้วความมาตรา ๒๕ ได้มีการจดทะเบียนไว้แล้วว่า เครื่องรังชี้ทางภูมิศาสตร์เป็นอย่างไร จดทะเบียนไว้แล้ว แต่ที่นี้เงื่อนไขในการที่จะใช้คนอื่นใช้ คนอื่นที่จะใช้ร่วมไปเป็นไปตามที่นายทะเบียนกำหนด คำว่า “นายทะเบียนกำหนด” เป็นเด็ดขาดเป็นข้อกฎหมายที่เด็ดขาดไปอย่างเต็มที่แจ้งขึ้นสภาที่ผู้ไม่ได้

ผู้เจ้าหน้าที่ไม่ได้ แต่ถ้าหากว่า “เห็นสมควรกำหนด” ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากสิ่งที่เจ้าหน้าที่กำหนดสามารถที่จะโต้แย้ง การเห็นสมควรคือการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมเห็นว่าถ้าจะคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในภูมิภาคนั้นในพื้นที่นั้นที่จะได้ใช้ร่วมกันต้องคงคำว่า “เห็นสมควร” ไว้ เพราะจะได้ให้โอกาสแก่ผู้ที่เสียหาย ผู้ที่เสียเปรียบเขาโต้แย้งคำสั่งหรือเงื่อนไขของเจ้าหน้าที่ได้ หากไม่แล้วเขาจะไม่มีสิทธิเลยครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านประเกียรติครับ คือความในมาตรา ๒๕ นี้ คณะกรรมการเขาแก้ไข และก็ผ่านการพิจารณามาแล้วครับ คงจะเป็นสาระสำคัญซึ่งไม่ใช่ข้อถกเถียงเชิงทฤษฎีวาทศิลป์ครับ

นายวัลลภ ตังคณานุกาญจน์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ผมมี ๒ มาตราครับ มาตราสุดท้ายเข้าใจว่ากรรมการเดิมเกินไป ก็คือเครื่องหมายอัญประกาศตอนท้ายสุด ท่านเห็นใจไหมครับ มาตรา ๕๓ มีจุดลูกปลา ๒ จุด นั่นคืออัญประกาศซึ่งเติมเกิน ไปคือเอาออก ถูกไหมครับ อีกประเด็นหนึ่งก็คือในมาตรา ๘ ผมหรืออะครับ มาตรา ๘ ผมไม่ค่อยแน่ใจ มาตรา ๘ เรามีกว่า “ผู้ขอขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑ ซึ่งมีได้มีสัญชาติไทยและมีความประสงค์จะขอขึ้นทะเบียนสิ่งประดิษฐ์ทางภูมิศาสตร์ของต่างประเทศ” แล้วเขียนว่า “ต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ด้วย” คำว่า “ด้วย” นี้ไม่น่าจะจำเป็น เพราะเรามีคำว่า “ต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้” คือ ๑ กับ ๒ กันใดอันหนึ่งอยู่แล้วใช่ไหมครับ ผมหรือคุณอะครับว่า เพราะฉะนั้นไปเทียบกับ มาตรา ๕ ก็เช่นกัน “ต้องไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้” ไม่มีคำว่า “ด้วย” เหมือนกัน อันนี้ผมหรือคุณว่ามันเกินไปหรือไม่ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญกรรมการครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมการ) : ขออนุญาตท่านประธานฯ ครับ ผม อัครพร จารุจินดา กรรมการ ถือความจริงที่มีคำว่า “ด้วย” ในมาตรา ๘ นั้น ก็คือผู้ขอขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑ จะมี ๒ เงื่อนไข ตามมาตรา ๑ และถ้าเป็นผู้ที่ไม่ได้มีสัญชาติไทยก็ต้องมี (๑) หรือ (๒) ด้วย เพิ่มเข้าไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านสราวุธครับ

นายสราวุธ นิยมทรัพย์ (นครราชสีมา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สราวุธ นิยมทรัพย์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครราชสีมา ขอเรียนความท่านประธานกรรมการ

คู่กรณีหนึ่งครั้งในมาตรา ๒๕ เรื่องถ้อยคำครั้ง “เมื่อมีการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้าใดแล้ว ผู้ผลิตสินค้านั้น” คำว่า “นั้น” เอาออกได้ไหมครับ “ผู้ผลิตสินค้า ซึ่งอยู่ในแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้าดังกล่าว หรือผู้ประกอบการค้าเกี่ยวกับสินค้านั้น” คือ “นั้น” ตัวนี้มีมารับคำว่า “ใด” อย่างที่ผมทราบเรียนตั้งแต่เบื้องต้นนะครับ ตัวนี้มีมันรับกัน ๒ ครั้ง ไม่ทราบว่าถ้าจะเปลี่ยนอย่างที่ผมว่านี้จะเพราะดีกว่าไหมครับ ขอหารือท่านกรรมาธิการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญกรรมาธิการครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตท่านประธานฯ ครับ คือความจริงที่อย่างที่ท่านกล่าวมาแล้วนะครับ คำว่า “สินค้านั้น” ทั้ง ๒ คำนั้นเพื่อจะไว้รับกับคำแรกว่า “สินค้าใด” ที่ว่านั้น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ยังคิดใจใหม่ครับท่านสราวุธ เชิญครับ

นายสราวุธ นิยมทรัพย์ (นครปฐม) : ท่านประธานฯ ครับ ผม สราวุธ นิยมทรัพย์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครปฐม คือเมื่อสักครู่นี้ผมไม่ได้ยินนะครับ คือคำว่า “นั้น” คำหนึ่งนี้ตัดออกได้ไหมครับ เพราะว่าคำหลังมันรับ ผมว่าพอดีกันเลขนะครับ ได้ไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : พูดถึงคน ๒ กลุ่ม กลุ่มแรกคือผู้ผลิตสินค้านั้น อันที่ ๒ คือผู้ประกอบการค้า เกี่ยวกับสินค้านั้น มันคนละกลุ่มคนกันครับ แต่จะต้องมีทั้ง ๒ คำไว้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ไม่จิตใจนะครับ ก็คงจะจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ได้ต่อไปจะขอมติในวาระที่ ๓ โดยที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีการแก้ไขเพิ่มเติมนะครับ จึงจะขอมติจากที่ประชุมว่าจะเห็นชอบกับการแก้ไขเพิ่มเติม หรือเห็นชอบด้วยกับ

สภาผู้แทนราษฎร โดยไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติมนะครึบ เรียนเชิญท่านที่อยู่ข้างนอกด้วยครึบ หากเห็นชอบกับการแก้ไขเพิ่มเติมกรฎภาค เห็นด้วย หากท่านผู้ใดไม่เห็นชอบกับการแก้ไขเพิ่มเติมกค ไม่เห็นด้วยครึบ ลงคะแนนได้ครึบ ไม่มีปัญหาณะกรึบ ปิดการลงคะแนน เจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครึบ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๖๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑ คะแนน)

- ๔๐/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พันทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ผลคะแนนนครับ เห็นด้วย ๖๕ ไม่เห็นด้วย ๑ งดออกเสียง ไม่มี ไม่ลงคะแนน ไม่มี เป็นอันจบการพิจารณา ขอบขอบคุณกรรมการพิจารณา

ระเบียบวาระที่ ๓ กระหู่ถาม ในวันนี้ไม่มีนครับ

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่กณะกรรมธิการพิจารณาเสร็จแล้ว ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องที่ล้างการพิจารณา ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๖ เรื่องที่เสนอใหม่ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๗ เรื่องอื่น ๆ ไม่มี

มีข่าวแจ้งท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้ทรงเกียรติให้ทราบ ๒ เรื่องนครับ เรื่องแรกถือในวันจันทร์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน ท่านประธานวุฒิสภาได้นัดหมายให้มุ่งการประชุมวุฒิสภา ซึ่งมีเรื่องด่วนพิจารณา ๒ เรื่อง และมีกระหู่ถาม ๕ กระหู่ถามนครับ ได้มีหนังสือแจ้งไปยังสมาชิกวุฒิสภาทุกท่านแล้ว ท่านใดที่ยังไม่ได้รับหนังสือ ก่อนเดินทางกลับกรุณาติดต่อรับได้ที่เจ้าหน้าที่นครับ

เรื่องที่ ๒ คือในวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ พฤศจิกายน ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของสมัยประชุมนี้ จะมีการประชุมวุฒิสภาเต็มวัน ท่านประธานวุฒิสภาได้กรุณาบันทึกแจ้งมาอย่างทันนครับ สำหรับหนังสือนัดประชุมและระเบียบวาระการประชุม จะได้จัดส่งให้สมาชิกฯ ทราบต่อไป

วันนี้ก็จะจบระเบียบวาระประชุมเพียงเท่านี้ครับ ขอขอบคุณสมาชิกวุฒิสภาผู้ทรงเกียรติทุกท่านครับ ขอปิดการประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๐๕ นาฬิกา

LIRT

คณะกรรมการการตรวจรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายสรารุช นิยมทรัพย์ ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายสมัย สมแสน รองประธาน คนที่หนึ่ง	
๓.	นายอุทัยพันธุ์ สงวนเสริมศรี รองประธาน คนที่สอง	
๔.	นายบุญยืน ศุภสารสาทร รองประธาน คนที่สาม	
๕.	พลตำรวจตรี วีระ อนันตกุล รองประธาน คนที่สี่	
๖.	นายเกษม มาลัยศรี โฆษกคณะกรรมการ	
๗.	นายดำพอง พิลาสมบัติ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๘.	พลตำรวจตรี อำพล งามจิตร ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๙.	พลตำรวจตรี สานาม คงเมือง ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๑๐.	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช	
๑๑.	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ	
๑๒.	นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์	
๑๓.	นายถาวร เกียรติไชยากร	
๑๔.	นายสมบูรณ์ ทองบุราณ	
๑๕.	นายอุบล เอื้อศรี	

ตรวจแล้ว วันที่ ๑ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่.....

วันที่.....

ประธานวุฒิสภา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ผู้จกรายงานการประชุม

ภักชนิ	กงสมจิตต์	วนิดา	ศิริทรัพย์สมบัติ
สุภาภรณ์	มเล็กศักดิ์	ละไม	สุวรรณเพ็ญทรัพย์
สมบูรณ์	ขำกระแสร์	สรยุทธ	ปลื้มถนอม
นนทพร	แก้วมะเวียง	สุภลักษณ์	โอภาสพินิจ
สรัญญา	สละภัก	สิริวรรณ	โชติพันธุ์
วิมล	แจ่มจลละ	มยุรี	แก่นสาร
อรสา	เจียมเจริญ	ธีรวรรณ	นราพงศ์
ภาวนา	ภักจัตพรัน	จิตติมา	แก้วงาม
เหนิดา	อิสโร	ลัดดาวัลย์	รัตนาภิ
ดวงทิพย์	อิมบุญนะ	สำรวม	ผลาประสิทธิ์

กลุ่มงานเลขานุการการประชุม

